Katherine Roberts

CELE ȘAPTE MINUNI

4

MAUSOLEUL DIN HALICARNAS

Mausoleul din Halicarnas

Al patrulea volum al seriei CELE ŞAPTE MINUNI

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză Fabiola Popa

Editura RAO

The Mausoleum Murder
2007

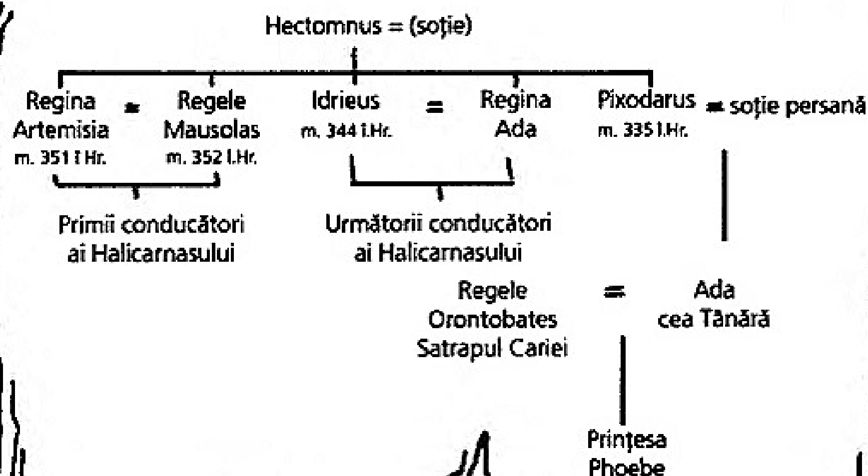

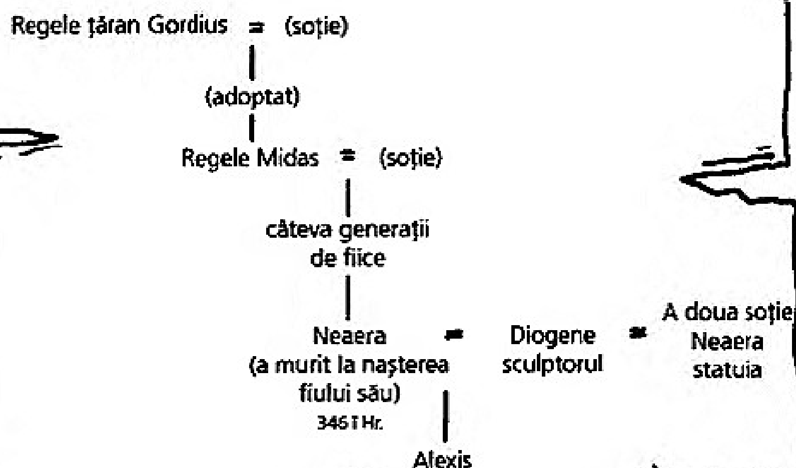

Katherine Roberts s-a născut la Torquay, Marea Britanie, în 1962 şi şi-a petrecut copilăria în oraşul Devon din Cornwal. A absolvit ca şefa de promoţie Facultatea de Matematică din cadrul Universităţii Bath.

De atunci a lucrat în domeniul informatic, al curselor hipice şi într-un magazin de animale. A publicat prima carte în 1999, *Song Quest,* considerată o remarcabilă nuvelă pentru copii (Premiul The Branford Boase).

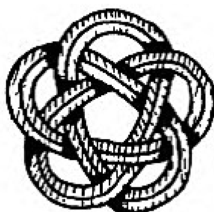

ANATOLIA
MACEDONIA
Pella
Muntele Olimp
MAREA EGEE
Atena
Troia
Lesbos
Chios
Samos
IONIA
Efes
Didyma
Mylasa
Halicarnas
Kos
Rodos
CRETA
CARIA
LICIA
LIDIA
FRIGIA
Muntele Tmolus
Sardis
Gordion
Sangarius
Themiscyra
(orașul amazoanelor)
N
PONTUL EUXINUS
(astăzi, Marea Neagră)
MAREA MEDITERANĂ
CIPRU
aprox. km

Arborele genealogic al
familiei regale cariene
Hectomnus = (soție)
Regina Artemisia m. 351 î.Hr. = Regele Mausolas m. 352 î.Hr.
Idrieus m. 344 î.Hr. = Regina Ada
Pixodarus m. 335 î.Hr. = soție persană
Primii conducători ai Halicarnasului
Următorii conducători ai Halicarnasului
Regele Orontobates Satrapul Cariei = Ada cea Tânără
Prințesa Phoebe

Arborele genealogic al
familiei regale frigiene
Regele țăran Gordius = (soție)
(adoptat)
Regele Midas = (soție)
câteva generații de fiice
Neaera (a murit la nașterea fiului său) 346 î.Hr. = Diogene sculptorul = A doua soție Neaera statuia
Alexis

Capitolul 1

ATACUL

DIOGENE: Cetăţene al Regatului Caria, de ce eşti atât de mândru şi aştepţi să fii onorat mai presus de noi toţi?

În ziua în care macedonenii au atacat oraşul Halicarnas, Alexis se afla pe străzile înguste ale Cartierului Meşteşugarilor, căutându-şi tatăl. Nu că ar mai fi fost vreo şansă să-l găsească după atâţia ani, dar continua să-l caute din obişnuinţă.

Scuza de azi-dimineaţă o constituise o daltă îndoită. De fapt, Kichesias ar fi trebuit să fie cel care să alerge acum ca să împrumute o altă daltă de la vreunul dintre ceilalţi sculptori din cartier, întrucât el o îndoise. Dar, ca sclav, Kichesias ar fi fost bătut pentru neglijenţa sa. Aşa că Alexis îşi asumase greşeala prietenului său, şi nu se grăbea să se întoarcă în atelier unde ceilalţi ucenici aveau să râdă de ceea ce îşi închipuiau că este neîndemânarea obişnuită a lui Alexis. Profitând de libertatea acordată, făcuse un ocol, şi se afla în partea cealaltă a cartierului când lumea începu să alerge la adăpost.

Femeile ţipau şi îşi abandonau hidriile, bărbaţii şi sclavii strigau, şi străzile se umplură de oameni care se împiedicau de vase sparte şi ocoleau măgari scăpaţi din frâu în graba lor de a ajunge la acropolă, în siguranţă. Cu inima bătând puternic într-un amestec de agitaţie şi frică, Alexis îşi abandonă căutările şi îşi croi drum înapoi spre casele sculptorilor, unde locuia.

— Vin macedonenii! strigă el, năvălind pe uşă.

Atelierul era liniştit şi neluminat, iar Alexis se simţi cam penibil. Probabil că meşterul Pasion auzise veştile şi îi trimisese

pe toţi acasă. Din întuneric îl priveau statuile nefinisate, în timp ce el îşi trăgea răsuflarea şi încerca să-şi dea seama pe unde ar putea fi Kichesias.

Oraşul Halicarnas se pregătea să facă faţă unui atac de un an, de când armata macedoneană trecuse prin Strâmtoarea Hellespont, în primăvară. Celorlalţi ucenici le făcea mare plăcere să-l necăjească pe Alexis cu privire la invazia care urma să aibă loc. Spuneau că va fi transformat în sclav, precum Kichesias, alături de femei şi de copii, în timp ce ei se vor alătura generalului Alexandru, care cu siguranţă va dori ca armata lui să fie întregită de alţi tineri curajoşi, în vederea marşului spre Persia. Alexis de-abia aştepta să-i vadă cât de curajoşi erau acum.

Simţi o furnicătură pe ceafă şi privi neliniştit statuile, închipuindu-şi câte un macedonean ascuns în fiecare petic de umbră. Aerul era plin de praf de marmură, şi un ciocan fusese abandonat pe un scaun uzat. Kichesias continuase să lucreze la capul statuii lor cât timp el fusese plecat, şi chipul delicat al unei fete cu ochi mari de persană începea să se contureze. Prin comparaţie, rezultatul efortului lui Alexis era lipsit de talent. Se întrebă dacă macedonenilor le păsa dacă sclavii luaţi din Halicarnas puteau face sculpturi leite cu modelul viu, şi fu brusc cuprins de un fior.

— Pe unde ai umblat? se răsti mama sa vitregă din umbra din spatele lui. Bănuiesc că ai căscat gura la soldaţi, cu ceilalţi băieţi, nu?

Alexis se întoarse repede, simţind cum îl ia cu călduri. Probabil că Neaera, mama sa vitregă, stătuse acolo în tot acest timp, tăcută şi nemişcată printre statui. Aşteptându-l.

— Unde este Kichesias? întrebă el respirând greu.

Neaera râse încetişor, păşind în lumină. Purta haina şi sandalele de stradă şi îşi prinsese părul cu o eşarfă portocalie. Era o femeie înaltă şi voinică, încă foarte frumoasă, deşi în ultimul timp pe chip îi apăruseră riduri, şi buclele întunecate îi erau vârstate cu argintiu – doar unul dintre numeroasele lucruri pentru care îl învinuia pe Alexis.

— Aşa îţi saluţi tu mama? Te-am avertizat că va avea de suferit dacă încerci să pleci de acasă, nu-i aşa?

Teama pentru prietenul său îl făcu pe Alexis să resimtă un nod în stomac.

— Dar nu aveam de gând să fug! Meşterul Pasion m-a trimis să împrumut o altă daltă, atâta tot. Oraşul este atacat. Toată lumea încearcă să ajungă la acropolă. M-am întors cât de repede am putut.

Neaera râse din nou şi îl mângâie pe Alexis pe obraz. Degetele ei erau reci şi netezi, nu moi şi calde ca ale altor mame.

— Pasion este un prost dacă îşi închipuie că tu ai putut să îndoi singur o daltă. Ce s-a întâmplat, Alex? Eşti palid, şi tunica ta este leoarcă. Sper că nu faci febră tocmai acum. Sclavul nostru cel neîndemânatic este în curte, să încarce catârul. Nu te îngrijora, nu l-am bătut. Oricum nu prea ar avea rost, nu-i aşa? Sau ţi-e teamă că-i voi face rău pentru că l-ai minţit pe Pasion şi te-ai întors târziu? Nici asta nu ar avea rost. Ştii cum funcţionează magia. Nu mă poţi părăsi, aşa cum nici eu nu te pot părăsi pe tine.

— Nu e adevărat, mormăi Alexis, care simţea cum îi revine curajul, acum că ştia că Kichesias e în siguranţă. Ai putea să mă părăseşti dacă ai vrea. Nu eşti mama mea adevărată.

Dar femeia îşi îndreptase atenţia asupra altor lucruri. Întinse mâna şi ridică un coş gol.

— Avem nevoie de provizii, zise ea dându-i-l. Avem mult de mers mâine şi niciunul dintre noi nu mai poate trăi doar cu aer. Trebuie să te duci la agora.

Alexis se uită la ea nevenindu-i să-şi creadă urechilor, când îşi dădu seama de înţelesul vorbelor ei. De la dispariţia tatălui său, în fiecare an Neaera îi ducea pe el şi pe Kichesias într-un pelerinaj în Frigia. Era vorba despre stupidele puteri magice pe care le deţinea el. Singurul lucru bun pe care-l adusese invazia macedoneană era că pelerinajul de anul acesta fusese întârziat.

— Dar suntem atacaţi! protestă el. Nu putem să plecăm în călătorie acum! În caz că nu ai observat, afară ne aşteaptă o armată întreagă!

Neaera se încruntă.

— Destul cu obrăznicia. O să faci cum îţi spun.

Azvârli coşul înspre el şi aruncă o mână de monede înăuntru.

— Plecăm azi, înainte de închiderea porţilor. Parvenitul acela de Alexandru şi armata lui zdrențuroasă nu se vor obosi să ne oprească. Mergem la muntele Tmolus, ca întotdeauna, şi te vei spăla în râu şi îi vei cere zeului râului să-ţi schimbe puterile magice astfel încât să fie mai folositoare. Apoi mai vedem noi cine stăpâneşte Caria.

Ochii ei străluciră, privind dincolo de Alexis, la un viitor pe care doar ea îl putea vedea.

— Dar…

— Nu mă contrazice!

Femeia întinse mâna şi îl înșfăcă pe Alexis de încheietură. Deşi degetele păreau firave şi moi, strânsoarea ei era ca de fier. Strânse până când lui Alexis i se umplură ochii de lacrimi, apoi îi dădu drumul.

Vocea i se îndulci.

— Nu-mi place să-ţi fac rău, Alex. Du-te şi cumpără merinde. Ştii ce să iei – fructe uscate, brânză de capră, peşte sărat, mâncare care să nu se strice pe drum. Dacă în agora oamenii sunt la fel de panicaţi ca şi cei de aici, cred că o să iei pe gratis proviziile. Ne întâlnim la răscrucea de la mausoleu. Trebuie să mă mai ocup de ceva înainte de plecare.

Zâmbi din senin.

— Am o presimţire bună anul acesta. Creşti, şi cred că zeul îşi va da seama de asta.

Alexis îşi privea degetele de la picioare, pline de noroi, în timp ce alţi oameni treceau în fugă pe lângă uşa lor, avertizându-i în privinţa atacului. Încercă să nu se gândească la zarva provocată de luptă dincolo de zidurile oraşului sau la cât de groaznic ar fi dacă anul acesta zeul râului chiar şi-ar face apariţia şi ar îndeplini dorinţa mamei sale vitrege. Nu îşi făcea iluzii că el şi Kichesias ar scăpa de sub asuprirea ei de îndată ce magia ar fi inversată – presupunând că aşa ceva era posibil.

— Hai, grăbește-te!

Cu unul dintre acele gesturi materne ale ei, atât de ţepene şi de nenaturale, Neaera îi înlătură o şuviţă de păr din ochi.

— Nu vrem ca macedonenii să te prindă şi să folosească darul magiei pe care îl ai în folosul lor. E al meu, Alex. Tu m-ai ales. Îţi aduci aminte?

***

Cum ar fi putut să uite? Drumul spre agora trecea pe lângă mausoleu, unde în urmă cu opt ani Neaera intrase în viaţa lui Alex şi o schimbase pentru totdeauna. În timp ce îşi croia drum prin mulţime, lipindu-se de ziduri ori de câte ori un grup de soldaţi perşi sau de mercenari din Caria treceau în galop pe lângă el, revedea cu ochii minţii fiecare detaliu, agățându-se de el pentru că tatăl său făcea parte din această poveste.

Tocmai împlinise patru ani, şi Diogene hotărâse să-l ducă la mausoleu. Lui Alexis, care avea picioare scurte, drumul până în centrul oraşului i se părea că nu se mai termina. Dar se ţinu strâns de mâna bătătorită a tatălui său până când ajunseră la răscrucea din centru. Peste tot erau turişti, familii întregi veniseră să vadă faimosul mormânt. Alexis îşi amintea că era trist pentru că nu avea şi el o mamă la fel ca toţi ceilalţi băieţi. Apoi au trecut pe sub două porţi înalte, frumos împodobite, şi uită de tristeţe în momentul în care păși într-o altă lume.

Au traversat o mare de marmură albă, care era caldă sub picioarele lor şi strălucea în lumina soarelui, şi au urcat câteva trepte străjuite de doi cai cabraţi, călăriţi de bărbaţi îmbrăcaţi în uniformă persană.

— Îl păzesc pe regele Mausolos, îi explica tatăl său. Mausoleul este mormântul său, şi maestrul Piteos l-a proiectat astfel încât este cel mai bun mormânt din lume. Îţi plac statuile?

Arătă către clădirea din faţa lor, dar Alexis nu putea vedea bine din cauza mulţimii. Îl interesau mai mult caii care i se păreau că nechează la el. *Te rugăm, te rugăm, vrem să plecăm în galop departe de acest loc. Vrem să fim liberi.* Întinse o mână către statuia cea mai apropiată, dar, înainte de a o putea atinge, tatăl său se aplecă şi îl ridică pe umeri ca să poată vedea peste capetele mulţimii.

Atunci văzuse el cum se cuvine mausoleul, cu statuile pictate în culori strălucitoare, reprezentând oameni, aşezate pe trei rânduri la baza construcţiei care i se părea băieţelului de patru ani cel mai mare şi mai măreț edificiu din lume. Pe platforma de deasupra celor trei rânduri se aflau alte statui printre coloanele de marmură, iar la capătul lor erau aşezaţi lei aurii, şi deasupra

acestora, chiar pe acoperiş, aproape de cer, alţi patru cai alb cu auriu se înălţau spre soare.

Îşi aminti cum întinsese braţele, dorindu-şi să încalece pe spinarea lor, dar tatăl său râse.

— Sunt mult prea mari pentru tine, Mâini-de-Aur! Par mici pentru că îi privim de aici, de jos. O să te duc pe platformă ca să-i poţi vedea pe uriaşi, ce zici de asta?

Tatăl său îşi făcu loc prin mulţime şi urcă alte câteva trepte, ducându-l pe Alexis mai aproape de statuile enorme dintre coloane, reprezentând bărbaţi şi femei. Îl priveau de sus, ca şi când ar fi ştiut ce puteri avea, şi se prinse înfricoşat de buclele tatălui său.

— Ce s-a întâmplat, Mâini-de-Aur? Nu trage atât de tare, mă doare.

— Uriaşii! zise Alexis. Uriaşii mă omoară!

— Prostuţule, nu sunt decât nişte statui.

Tatăl său îl puse jos cu blândeţe. Dar Alexis se lipi de picioarele lui şi îşi îngropă faţa în şorţul pătat al părintelui său. Diogene chicoti şi îi ciufuli părul.

— Bine, coborâm, dacă vrei. Sunt copleşitori, nu-i aşa?

În timp ce coborau platforma, tatăl său îi povesti cum arhitectul Piteos angajase patru sculptori pricepuţi ca să împodobească cele patru părţi ale mausoleului şi cum transformase lucrul într-o competiţie pentru ca fiecare meşteşugar să se străduiască cât mai mult. Dar când a sosit vremea să evalueze, a fost nevoit să împartă premiul în patru pentru că fiecare sculptor dăduse dovadă de o măiestrie deosebită.

— Tu cui ai fi dat premiul? îl întrebă tatăl său, înconjurând împreună cu Alexis baza mormântului uriaş. Vrei să căutăm statuia cea mai frumoasă?

Lui Alexis încă îi mai era teamă de uriaşi. Dar de jos statuile păreau mai mici, iar cele din primul rând erau mult mai plăcute la vedere, pentru că aveau mărimea unor oameni adevăraţi. Întinse mâna spre zidul mormântului, încercând să atingă degetele aurii care se iţeau dincolo de marginea de deasupra capului său.

— Vrei să te ridic iar? îl întrebă Diogene, cocoţându-l din nou pe umerii săi. Ia zi, ce părere ai despre acest bărbat? Destul de reuşit, nu?

Alexis nu avea ochi decât pentru statuile care reprezentau femei. Unele erau mai drăguţe decât altele, unele erau mai tinere, altele mai în vârstă, dar niciuna nu i se părea perfectă. Nu îşi cunoscuse mama, dar tatăl său îi povestise despre ea de atâtea ori, încât îşi făurise în minte un portret al ei.

Puternică. Frumoasă. Nu prea în vârstă, dar nici foarte tânără. Unele dintre mamele din Cartierul Meşteşugarilor se purtau mai mult ca nişte surori mai mari, chicoteau şi se purtau copilăreşte. Lui îi plăceau mamele mai în vârstă care îl îmbrăţişau şi îl făceau să se simtă în siguranţă.

Înconjuraseră deja trei dintre părţile mausoleului, când în sfârşit o găsi. Era înaltă şi purta un veşmânt de modă veche, numit peplum, prins la umeri cu ace lungi placate cu aur. Părul îi fusese sculptat în cascade de bucle vopsite în castaniu-închis. Ochii erau căprui şi priveau calm în jos la el.

Îl trase pe tatăl său de ureche şi îi arătă. Îşi aducea foarte bine aminte cum spusese: „Mama“.

Diogene se încordă şi privi în sus. Chicoti uşor amuzat.

— Nu, zise el cu blândeţe, nu prea seamănă cu mama ta. Ştiu că probabil ţi-am spus că mama ta era o zeiţă, dar Neaera mea era o fată din Frigia. Era mai scundă şi nu atât de drăguţă – doar mie mi se părea o frumuseţe, desigur. Pentru mine era cea mai minunată femeie de pe pământ. Într-o zi vei înţelege asta, Mâini-de-Aur.

Oftă cu tristeţe. În aceeaşi clipă, Alexis se întinse peste capul tatălui său ca să atingă degetele de la picioarele statuii.

„ÎNVIE, îşi rosti el dorinţa. ÎNVIE ŞI FII MAMA MEA.“

Capitolul 2

MAUSOLEUL

MAUSOLOS: Am fost rege peste Regatul Caria şi stăpânitor al unei părţi din Lidia

Astfel o alesese pe Neaera drept mamă vitregă – printr-un joc de copil, prin care oferise un premiu pentru statuia cea mai frumoasă. Era pentru prima oară când Alexis încerca să-şi folosească puterile magice asupra reprezentării unei fiinţe vii, şi la cei patru ani ai săi nu avea habar de pacostea pe care i-o va aduce aceasta. Ce bine ar fi dacă ar putea da timpul înapoi şi ar schimba ce făcuse atunci. Dar viaţa nu e aşa.

Când ajunse în agora, îi văzu pe negustori cum îşi împachetează febril marfa, împrăștiind-o în graba lor de a părăsi oraşul. La zăpăceala generală se adăugau şi tropotul şi zbieretele măgarilor şi ale catârilor scăpaţi din frâu, care răsturnau tarabele în drumul lor. Câteva dintre corăbiile din port ridicaseră deja ancorele şi se grăbeau să plece înainte să încerce cineva să le oprească.

Lângă tarabele cu mâncare, ordinea fusese parţial restabilită. În preajma colonadei fuseseră postaţi paznici, şi soldaţii făceau loc armatei pe chei. Negustorii fuseseră nevoiţi să respecte ordinele şi îşi încărcau marfa în căruţe care apoi erau lăsate în grija soldaţilor. Merindele erau plătite cu pungi de monede brodate cu Leul Regal al Regatului Caria şi erau transportate în grabă, sub pază, la garnizoana de pe promontoriu.

Alexis urmărea toate acestea plin de ciudă. Era imposibil să te apropii şi să iei ceva din marfa din căruţe. Paznici aveau suliţe,

în timp ce arcaşii persani stăteau în genunchi pe acoperişul colonadei, veghind străzile.

Aruncă o privire spre mausoleu. Carul de luptă de pe acoperiş arunca străluciri albe şi aurii în lumina soarelui de toamnă, înşelător de frumos. Nu se putea întoarce la Neaera cu coşul. Strângând din dinţi, se tupilă în spatele celei mai apropiate căruţe. Fusese încărcată cu coşuri de peşte sărat care se legănau uşor, în mersul domol al taurului. Spre dezamăgirea lui Alexis, nu căzu niciun peşte.

— Băiete, pleacă de acolo! Unul dintre soldaţi îl împinse violent. Du-te acasă! N-ai auzit anunţul generalului Memnon? Toată lumea trebuie să plece acasă şi să stea acolo cât timp noi ne ocupăm de invadatori.

Alexis nu-şi lua ochii de la căruţa cu peşte. Îşi luă înfăţişarea de biet copil orfan, care atunci când era mai mic le făcea pe femeile din Cartierul Meşteşugarilor să se-nduioşeze şi să-i dea dulciuri.

— Fiţi milostiv, domnule, mama m-a trimis să cumpăr hrană pentru cină. Nu avem ce să de mâncăm în seara asta. Puteţi să-mi daţi un peşte? Doar unul. Vi-l plătesc. Îi arătă soldatului monedele pe care i le dăduse Neaera.

Soldatul bombăni.

— După ziua de astăzi, o să ai nevoie de mai mult decât nişte monede amărâte de alamă ca să poţi cumpăra de-ale gurii, băiete! Dacă o să se decreteze stare de asediu, va trebui să te mulţumeşti cu raţia de mâncare, la fel ca toată lumea. Du-te acasă şi nu mă mai bate la cap. Am treburi importante de făcut.

Plesni taurul peste coaste, şi căruţa porni brusc.

Alexis alergă după soldat şi îl trase de mânecă.

— Vă rog, domnule! Nu înţelegeţi? *Trebuie* să cumpăr ceva de mâncare!

— Pe numele lui Ares! Nu am timp de asta.

Soldatul îi smulse lui Alexis coşul şi îşi aţinti suliţa spre băiat, făcându-l pe acesta să se oprească sufocat de groază.

Dar atenţia soldatului fu atrasă de o agitaţie iscată lângă zidul dinspre est, unde tocmai atacau macedonenii. Strigătele de alarmă fură urmate de un tunet asurzitor care zgudui agora şi făcu să crească panica celor rămaşi pe străzi.

— Cutremur! strigă cineva, iar cei aflaţi sub colonadă o luară la fugă spre spaţiu deschis ca să nu fie loviţi de coloanele care se prăbuşeau.

Aducându-i lui Poseidon o mulţumire tăcută pentru că a zguduit pământul, Alexis se feri de suliţă şi îşi cercetă pieptul să vadă dacă nu-i dăduse sângele. Dar în curând fu clar că bufnitura nu provenea de la un cutremur trimis de zei. Dinspre Poarta Mylasa se ridică un nor de praf deasupra oraşului, şi un al doilea tunet fu însoţit de o ploaie de ţigle căzute de pe acoperişul colonadei. Arcaşii ascunşi acolo săriră îngroziţi pe sol, taurul o luă la trap speriat, cu căruţa hurducăindu-se în urma lui, iar un copil plin de noroi, purtând o căciulă prea mare pentru el, profită de zăpăceală pentru a se strecura în agora.

— Au o catapultă uriaşă, grozavă! strigă el încântat. Pot arunca pietre mai mari decât casele! O să ne dărâme zidurile!

— Taci! Soldatul care fusese cât pe-aci să-l împungă pe Alexis cu suliţa îl ridică pe copil de la pământ. Nu ne dărâmă nimeni zidurile, nu fi prost! Băieţi, de câte ori trebuie să vă spun să vă duceţi acasă? Pe barba cea mare a lui Ares!

Mai că scăpă copilul din braţe când acestuia îi căzu căciula, şi un păr negru lung i se revărsă pe umeri.

Alexis abia băgă de seamă că apariţia cea plină de noroi era o fată, şi nici nu îi păsa. Întreaga lui atenţie era concentrată asupra dârei de merinde pe care taurul speriat o lăsase în urma căruţei. Înainte ca soldatul să-şi revină din uimire, îşi recupera coşul şi îl umplu cu peşte plin de praf şi cu fructe strivite. Cu capul plecat, o luă la fugă spre răscrucea de lângă mausoleu, lăsând în urmă zgomotul bătăliei şi vaietele.

La răscruce se aflau şi mai mulţi soldaţi. Un întreg pluton bloca intrarea în curtea mausoleului, interzicându-le oamenilor să pătrundă înăuntru. În interior puteau fi văzuţi alţii, iţindu-se de după clădirile de la margine sau forfotind chiar pe mausoleu, părând de mărimea unor pitici faţă de statuile enorme aflate între coloanele de pe platforma principală. În jurul canalelor părea să fie agitaţie, o căpetenie cu un coif cu vârf stacojiu aruncând ordine în dreapta şi în stânga.

Alexis îl zări pe Kichesias aşteptând liniştit împreună cu catârul lor la marginea drumului principal şi se simţi uşurat şi

bucuros, ca de fiecare dată când îl vedea pe prietenul său. Kichesias era modelul perfect de tânăr grec, frumos şi atletic, care îl făcea pe Alexis să pară pirpiriu. Buclele aurii îi sclipeau în soare şi ochii aveau culoarea adâncă a mării turcoaz într-o zi de vară. Dar buza de sus era zdrenţuită pentru că şi-o muşca întruna, iar umerii erau aplecaţi de parcă s-ar fi temut mereu să nu fie lovit.

— Ce se întâmplă? întrebă Alexis, traversând grăbit drumul. Unde este Neaera?

Kichesias îi arătă tăcut mausoleul.

Alexis scotoci cu privirea curtea. Deşi ştia ce caută, îi luă câteva clipe până când o descoperi pe Neaera pe cel mai jos palier al mausoleului, stând în picioare printre statuile în mărime naturală. Alesese partea adăpostită pentru ca mantia să nu-i fâlfâie în bătaia vântului şi stătea nemişcată, încât şi soldatul care patrula pe lângă palier trecu pe lângă ea fără să se oprească.

Pe Alexis îl săgetă o amintire neplăcută. Se încruntă în direcţia mamei sale vitrege.

— Ce caută acolo? Parcă voia să plecăm înainte ca porţile să fie închise. În agora am auzit că va fi asediu. Ar trebui să ne grăbim dacă vrem să mai plecam.

Kichesias îşi muşcă iarăşi buza.

— Ştii bine că nu-mi spune niciodată nimic. Dar a pălit când i-a văzut pe soldaţi umblând pe lângă canalizare.

Privi în jur pe furiş şi coborâ vocea.

— Poate din cauză că e… ştii tu.

Alexis o privi nesigur pe Neaera. Oare se hotărâse să renunţe la călătorie, acum că macedonenii se aflau atât de aproape? Nu ştia dacă trebuia să se simtă uşurat sau nu.

— Povestea asta e de domeniul trecutului. Acum este femeie în carne şi oase. Pentru ea nu mai contează ce se întâmplă cu mausoleul. Şi ce fac soldaţii aceia înăuntru? Sunt macedoneni acolo?

Privi neliniştit peste umăr, dar praful şi zgomotele luptei păreau să fie încă departe, dincolo de zidul dinspre est. Din locul unde se aflau, se vedea o parte a armatei macedonene pe dealul de dincolo de oraş – Alexis putea zări sclipirea suliţelor

lungi şi un călăreţ singuratic a cărui siluetă se contura pe fundal în spatele lor. Oare era chiar generalul Alexandru, care îşi inspecta trupele?

Zidul ascundea lupta, aşa că era dificil să-ţi dai seama cum decurgea atacul. Tatăl său nu i-ar fi permis niciodată Neaerei să-i ducă pe băieţi dincolo de zidurile oraşului într-un asemenea moment.

— E adevărat că ne dărâmă zidurile? întrebă Kichesias, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Cine ţi-a zis? întreba Alexis.

Kichesias arătă spre o siluetă plină de noroi care mângâia gâtul catârului lor.

Alexis tresări când o recunoscu pe fata din piaţă.

— M-ai urmărit! zise el supărat.

Fata îi întoarse un zâmbet tulburător.

— Bineînţeles că te-am urmărit. Doar mi-am pierdut căciula când bruta aceea de soldat m-a smucit. Fetele care umblă de capul lor pe străzi atrag o atenţie nedorită. Aveam nevoie de un frate.

— Nu sunt fratele tău! bombăni Alexis, confuz. Nu ai o casă unde să te duci?

O privi mai atent. Era mai mare decât crezuse la început, dar asta se întâmpla atunci când credea că e băiat. Era subţire, cu ochi negri, probabil că era chiar drăguţă, deşi era greu să-ţi dai seama din cauza noroiului.

Kichesias se uita la ea cu o privire blândă.

— Seamănă puţin cu statuia noastră, şopti el. Alex, doar nu ai?…

— Nu, nu! Alexis se încruntă la fată. Cum te-ai pricopsit cu noroiul asta?

Fata continua să mângâie catârul, zâmbind.

— Doar am căzut în şanţ, nu? Macedonenii chiar au dărâmat o parte din zid, şi atunci am căzut şi eu. Râse scurt. Mi-a fost cam frică, ca să vă spun adevărul. Dar a fost grozav! Mult mai bine decât să fii închisă în palat cu femeile alea proaste. În fine, am intrat înapoi în oraş destul de uşor. Soldaţii erau prea ocupaţi să se lupte şi să alerge de colo-colo ca să mă observe.

— Locuieşti în palat? zise Kichesias, cu respiraţia accelerată, evident impresionat. Eşti una dintre sclavele regale? Cum te cheamă?

Fata îi aruncă o privire amuzată şi le dărui amândurora un alt zâmbet încântător.

— Dacă îmi spui cum îl cheamă pe catârul vostru, vă spun şi eu cum mă cheamă.

Sărută animalul pe gât şi îi mângâie urechile lungi.

— E atât de drăguţ! Desigur, am poneii mei în grajdurile palatului, dar nu mi se dă voie să-i îngrijesc, şi nu-mi place să-i călăresc pentru că sunt atât de costisitori şi de răsfăţaţi. Îmi plac catârii. Sunt foarte isteţi.

Alexis oftă.

— Nu are nume. Îi spunem pur şi simplu Catârul.

Fata păru şocată.

— Nu are nume? Bietul de tine!

Îmbrățișă gâtul animalului surprins.

— Te voi numi Pan, după numele zeului cu trup de ţap, pentru că este atâta panică astăzi în oraş!

— Îmi place, zise Kichesias. Salut, Pan.

— Pe zeii cei puternici! Ce v-a apucat? spuse Alexis, pe care tensiunea ultimelor ore îl făcuse morocănos. Nu aţi observat că suntem atacaţi? Sunt soldaţi peste tot. Mama mea vitregă vrea să pornim în pelerinaj spre muntele Tmolus, deşi nu ştiu cum vom ieşi vii din oraş, acum, când macedonenii au ajuns la porţi. Se întâmplă ceva la mausoleu, iar voi staţi acolo ca şi cum… ca şi cum aţi asista la un festival, dând nume unor catâri proşti!

Kichesias redeveni imediat serios. Îşi muşcă buza şi îl atinse pe Alexis pe braţ.

— Ştiu că astăzi totul a luat-o razna. Dar trebuie să recunoşti că era timpul ca Pan să primească un nume ca lumea.

Alexis se încruntă la prietenul său. Apoi înţelese gluma. Oftă şi mângâie catârul.

— Poate că ai dreptate. Îmi pare rău, Pan. Nu e vina ta că suntem atacaţi de macedoneni.

Fata îi privea încă amuzată.

— Nu prea păreţi să fiţi fraţi, aşa că probabil sunteţi prieteni, zise ea. Sper că nu sunteţi… urăsc chestiile astea.

Kichesias zâmbi din nou.

— Eu sunt sclavul doamnei Neaera, explică el fără urmă de amărăciune. Dânsa este mama vitregă a lui Alexis. Mama lui adevărată a murit când l-a adus pe lume.

— Ah! Fata păru mulţumită să audă că nu erau genul de băieţi care preferau compania bărbaţilor în loc de cea a fetelor. Se întoarse spre Alexis. Şi ce meserie are tatăl tău?

— Tatăl meu este sculptor, zise acesta cu mândrie. A fost ucenicul marelui Piteos, care a realizat carul acela de acolo, de sus.

Arătă către caii alb cu auriu de pe acoperişul mausoleului.

Fata fluieră, impresionată.

— Înseamnă că tatăl tău este foarte bun! O să-l rog pe tati să-l angajeze ca să facă ceva pentru colecţia mea.

Alexis se strâmbă, şi fata se încruntă.

— Am spus ceva care nu trebuia?

— Tatăl lui Alex nu mai este aici, zise Kichesias cu blândeţe. A dispărut acum cinci ani, şi de atunci nu a mai fost văzut.

— A dispărut? Ochii negri ai fetei se măriră. Ce interesant! De asta plecaţi în pelerinaj? Ca să-l găsiţi?

— Nu-i treaba ta, bombăni Alexis. Întoarce-te la palatul tău, sau unde oi sta tu, şi lasă-ne în pace. Avem treabă.

Fata îşi schimonosi chipul murdar de noroi.

— Mă voi întoarce când voi avea chef. Nici nu v-aţi prezentat cum trebuie. Îl privi gânditoare pe Alexis. Dar pe tine te cheamă Alex. Bănuiesc că e prescurtarea de la Alexandru, numele generalului macedonean? Pe prietenul tău cum îl cheamă?

— Mă numesc *Alexis,* nu Alexandru, se răsti Alexis. Şi cum ne cheamă pe noi iarăşi nu-i treaba ta.

— Eu sunt Kichesias, zise repede acesta.

— Înţeleg.

Fata îi privi cu ochii micşoraţi.

— Aş putea să mă interesez de tatăl tău, Alex, dacă te porţi frumos cu mine. Să-l rog pe tati să pună pe cineva să se ocupe de asta. Ştii, uneori oamenii o iau razna, uită de familiile lor şi apar în cele mai ciudate locuri. Femeile de la palat spun că aşa se întâmplă tot timpul.

Alexis simţi că începe să se învârtă pământul cu el. Furios, o trase pe fata de lângă Pan şi începu să pună mâncarea furată în coşurile de pe spinarea catârului.

— Să nu-l amesteci pe tata în treburile astea! Nu a luat-o razna. Era bun, şi blând, şi plin de omenie, şi cel mai bun sculptor de pe strada noastră. Probabil că i s-a întâmplat ceva foarte grav care l-a ţinut atâta vreme departe de casă.

— Alex, murmură Kichesias, nu e vina ei. Ea nu ştie ce s-a întâmplat. În plus, dacă e adevărat că locuieşte la palat, poate are cum să te ajute.

— E clar că minte, răspunse Alexis. Nici o fată de la palat nu ar umbla brambura, plină de noroi! Du-te acasă! îi zise el fetei printre dinţi. Şi nu-ţi mai băga nasul în lucruri pe care nu ai cum să le înţelegi. De îndată ce aflăm ce se întâmplă la mausoleu, vom pleca, aşa că nu vei putea să te prefaci că eşti sora mea. Oricum, nu mi-ar plăcea să fiu fratele tău. Nu-mi plac mincinoşii.

Sperase ca vorbele lui să o doară la fel de tare cât îl duruseră pe el cele spuse de fată despre tatăl său. Dar, în loc să se supere, aceasta îşi îndreptă umerii şi le aruncă o privire rece şi semeaţă. În ciuda noroiului, dintr-odată arătă exact ca o locuitoare a palatului, aşa cum pretindea că este.

— Generalul Memnon face verificări pentru siguranţă. Canalele de scurgere ale mausoleului sunt suficient de mari pentru ca soldaţii macedoneni să se ascundă în ele. Credeam că ştii asta, având în vedere că pretinzi că tatăl tău a fost ucenicul lui Piteos. Şi, întrucât prietenul tău a fost destul de politicos ca să întrebe, aflaţi că mă numesc Phoebe. Tati este satrapul Regatului Caria, iar unchiul mamei mele a fost regele Mausolos, ceea ce înseamnă că tati este rege, orice ar zice mătuşa Ada. Tati este bun prieten cu generalul Memnon, aşa că ar fi bine să ai grijă cum vorbeşti, Alex-Care-Nu-Eşti-Alexandru.

Le zâmbi cu dulceaţă.

Kichesias râmase cu gura căscată.

Alexis se holbă la Phoebe la fel de neîncrezător.

— Doar nu te aştepţi să credem că oi fi vreo *prinţesă?*

— Da, de obicei aşa se numeşte fiica regelui şi a reginei regatului.

Phoebe continua să zâmbească, amuzându-se de uimirea lor.

Kichesias se simţi cuprins de ruşine şi roşi când fata privi în direcţia lui. Alexis scutură din cap.

— Nu te cred.

— N-ai decât. Sau vrei să-l chem pe bătrânul Memnon aici ca să-ţi spună cine sunt?

— Cel de acolo este chiar generalul Memnon?

Îngrijorat, Alexis îşi îndreptă atenţia spre comandantul cu coif cu vârf stacojiu aflat în curtea mausoleului.

Phoebe începu să râdă.

— Nu mai eşti aşa sigur pe tine acum, nu-i aşa, Alex? Nu te speria, eu nu-mi pârăsc prietenii. O să dau de bucluc la fel ca voi dacă mă găseşte aici, plină de noroi, stând la taclale cu nişte ucenici neciopliţi.

Alexis deschise gura, dar o închise la loc, nefiind prea sigur dacă trebuie să se simtă flatat că o prinţesă îi numise prietenii ei sau insultat de caracterizarea făcută. Kichesias privea lung la Phoebe cu o adoraţie enervantă în ochi.

Fuseseră atât de absorbiţi de fată, încât aproape că uitaseră de Neaera. Apariţia ei subită pe drumul din exteriorul mausoleului îi făcu să tresară. Ignorând-o pe Phoebe cea plină de noroi, îl apucă pe Pan de funie şi începu să tragă animalul pe deal înspre Poarta Veche, de unde începea drumul cel mai direct spre peninsulă. Nici măcar nu se opri să verifice dacă Alexis făcuse rost de merindele necesare.

— Mişcaţi-vă, voi doi! se răsti ea. Plecăm imediat.

Ascultători, Alexis şi Kichesias o porniră grăbiţi după ea. Alexis îi aruncă lui Phoebe o privire de avertizare, dar fata nu-şi arătă intenţia să-i urmeze. Se uita la intrarea mausoleului, unde generalul Memnon şi soldaţii săi stăteau aplecaţi asupra a ceva ce scoseseră din canal. Îşi pusese mâinile la gură, şi ochii negri i se măriseră.

„Au găsit un macedonean!” îşi spuse Alexis cu un fior de groază, zărind nişte braţe şi nişte picioare printre soldaţi. „Duşmanii au pătruns deja în oraş!“

Dar bărbatul pe care soldaţii îl întinseră pe marmura albă a curţii mausoleului murise de mult. Membrele îi erau ţepene şi hainele îi putreziseră. Şobolanii îi roseseră degetele de la mâini şi de la picioare. Cu toate acestea, aproape tot corpul îi era

acoperit de o substanţă ciudată, neagră şi lucioasă, pe care rozătoarele o găsiseră probabil prea tare, astfel încât trăsăturile puteau fi recunoscute încă.

Alexis înlemni în mijlocul drumului, deveni brusc la fel de rigid ca bărbatul mort care zăcea dedesubt. Nu-şi mai simţea picioarele.

— Ce s-a întâmplat? Kichesias se opri şi el. Ce îngrozitor! E mort? Ce e chestia aia de pe pielea lui? Arată de parcă ar fi…

— Nu vă uitaţi! Continuaţi-vă drumul! Neaera lăsă funia lui Pan ca să-i poată înşfăca pe amândoi de încheieturi, pe fiecare cu câte o mână. În timp ce îi mâna de la spate spre deal, pe Alexis îl lăsară picioarele. Kichesias mai făcu vreo câţiva paşi alături de ea, apoi, văzând neputinţa lui Alexis, se opri. În ciuda puterii neobişnuite a femeii, aceasta nu fu în stare să-i urnească pe amândoi.

— Te rog, opreşte-te, stăpână, se auzi de departe vocea lui Kichesias. Lui Alex îi vine să verse.

Mizeria se împrăştie pe sandalele Neaerei. Îi dădu drumul lui Alexis dezgustată. Marmura albă din jurul lui străluci tăios, apoi începu să capete o culoare neagra pe la margini. Nu-şi putea lua ochii de la cadavrul cristalizat pe care soldaţii îl scoseseră din canal.

Se târî înapoi în jos până la poalele dealului şi se aruncă asupra acestuia, cu un strigăt umflându-i pieptul.

— *Tată!* suspină el. Învie, tată, *învie!*

Dar magia avea efect doar asupra statuilor. Se aşternu o linişte de mormânt. Apoi oamenii începură să şoptească.

— Ce face?… Luaţi băiatul de acolo!… Ce mizerie, probabil că a stat în canal ani de zile…

Un soldat îl ridică pe Alexis de pe cadavru şi îl dădu în grija Neaerei.

— Nu, protesta el în timp ce mama sa vitregă îl trăgea înapoi spre deal. Lasă-mă! Tata a murit… de asta nu s-a întors… cineva l-a ucis…

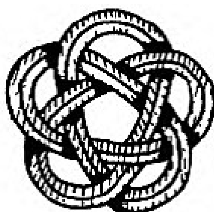
— Termină cu prostiile! se răsti Neaera, scuturându-l. Corpul acela ar putea fi al oricui. Potoleşte-te! Se uită lumea la noi.

Alexis voia să-i spună că era corpul tatălui său, dar nu mai putea să respire. Inima îi bătea mult prea repede şi urechile îi

vâjâiau. Lumea se răsturnă, iar Kichesias se repezi la timp ca să-l prindă în braţe.

Capitolul 3

CRIMA

MAUSOLOS: Am fost chipeş, înalt şi puternic în război.

Alexis tocmai visa un vis îngrozitor. Se făcea că avea şapte ani şi că se afla culcat în pat în cea mai mică dintre camerele familiei sale din curtea sculptorilor şi că o femeie ţipa în stradă chiar sub fereastra lui. Pătura pe care Neaera o înfășurase în jurul lui era prea groasă şi prea strânsă. Îi ţinea prizoniere mâinile şi picioarele şi i se oprea sub bărbie, împiedicându-l să-şi ridice capul. Întregul corp îi era scăldat în sudoare. Voia să se ducă să se uite pe fereastră, dar îi era teamă de ceea ce ar fi putut să vadă.

Şi tatăl său, şi Neaera plecaseră amândoi de acasă. Se certaseră ceva mai devreme. Diogene tocmai terminase o lucrare pentru un persan bogat care locuia pe deal şi plecase la jumătatea certei, spunând că se duce să-şi ia onorariul. Neaera rămăsese ca să-l culce pe Alexis, dar ieşise şi ea la scurt timp după aceea. I se părea că plecaseră de o veşnicie.

Alexis se luptă să iasă din pătură şi se târî până la fereastră. Strada cea îngustă a sculptorilor era scăldată în lumina argintie a lunii. În mijlocul ei stătea Neaera, zicând printre lacrimi că fusese atacată. Era plină de sânge, chitonul îi fusese sfâşiat şi părul îi ieşea din eşarfa sobră pe care o purta de când se măritase cu tatăl lui Alexis. Vecinii ieşiră din casele lor cu ochii cârpiţi de somn şi se adunară în jurul ei. Femeile încercau să o liniştească, iar bărbaţii clătinau din cap murmurând. Cineva

puse o pătură pe umerii Neaerei, şi unul dintre bărbaţi se duse grăbit să anunţe autorităţile.

— A înnebunit! suspina Neaera. Avea un pumnal şi jur că m-ar fi omorât dacă nu aş fi fugit... n-ar fi trebuit să mă mărit niciodată cu el... mi-am dat seama de la început că e ceva în neregulă cu el... cum zicea mereu că statuile au spirit... nu am făcut decât să mă duc după el la mausoleu şi să spun ceva despre preţioasa lui muncă... o, zei, dacă îl găsiţi, ţineţi-l departe de mine! Nu vreau să-l mai văd niciodată! Bietul Alexis, de ce tată a avut parte! Acum trebuie să am eu grijă de băiat. Doar pe mine mă are.

Părea foarte supărată şi se trăgea de păr în timp ce vorbea întretăiat, printre suspine. Dar, în timp ce femeile celelalte o ajutau să intre în casă, privi în sus înspre fereastra lui Alexis cu zâmbetul cel crud pe care îl păstra pentru el în momentele când erau singuri.

— Se prefăcea! strigă Alexis, simţind că mai e cineva cu el în cameră. Voia să se descotorosească de tata ca să mă poată duce la muntele Tmolus! Tata nu ar fi atacat-o niciodată aşa! Era bun şi blând. Nu i-ar fi făcut nimic rău, nu ar fi făcut aşa ceva...

— Şşt, Alex. Vocea lui Kichesias îl linişti. E doar un vis. Un vis urât. Bagă-te la loc în pat. Doamna Neaera zice că ai febră. A cumpărat o licoare specială de la vraci pentru tine. O să-ţi mai torn o porţie, da? zice că te ajută să dormi. Hai, Alex, linişteşte-te!

Vorbele prietenului său alungară ecoul coşmarului. Un braţ puternic şi răcoros ridică uşor capul lui Alexis, şi acesta simţi ceva pe buze. Gura i se umplu de un lichid dulce. Fu cât pe ce să înghită, apoi îşi aminti ceea ce văzuse la mausoleu înainte de a leşina – scena care îl făcuse probabil să aibă acest vis.

Scuipă licoarea şi împinse deoparte ceaşca.

— Nu! Nu vreau să adorm! Tata e mort, şi cred că ştiu ce s-a întâmplat... Oh, Kichesias, am fost atât de pros*t.*

— Doamna Neaera spune că licoarea te va ajuta să nu mai ai coşmaruri. Prietenul său părea îngrijorat. Te rog, Alexis. Dacă nu bei, ne va pedepsi. E cel mai bine aşa, zău. Ai fost foarte tulburat, ai strigat tot felul de lucruri în somn. S-au plâns vecinii.

Alexis se concentră asupra chipului prietenului său. Rănile de pe buza de jos sângerau din nou. Şi le muşca în timp ce privea spre uşă, ca şi cum se aştepta ca Neaera să intre în orice moment. Alexis îşi dădu seama că era culcat pe jos, încârligat, pe aceeaşi pătură veche care era întinsă pe patul său din copilărie. Dar afară era zi, nu noapte, şi de data aceasta nu era singur.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. De ce suntem tot acasă?

Kichesias încercă să zâmbească.

— Ai leşinat. Doamna Neaera a zis că din cauza şocului pe care ţi l-a provocat vederea mortului. Era hotărâtă se te ia în pelerinaj, dar porţile erau închise şi gărzile nu ne-au lăsat să trecem. Doamna Neaera era furioasă. Dar nu a avut ce să facă. Erau prea mulţi soldaţi în jur.

Corpul transpirat al lui Alexis se răcorea în briza care intra pe fereastră. Stătea la marginea patului tremurând, respirând adânc, încercând să gândească.

— Unde este? întrebă.

— Afară. Kichesias aruncă iar o privire către uşă, muşcându-şi buza. Nu mă întreba unde. Nu mi-a zis. Mi-a spus doar să stau aici şi să mă asigur că ai băut licoarea şi că nu vorbeşti cu nimeni. Nimeni nu are voie să iasă fără un motiv serios – străzile sunt împânzite de soldaţi. Ai avut dreptate, suntem sub asediu. Acum e oficial. Va trebui să raţionalizăm mâncarea, şi nimeni nu are voie să părăsească oraşul. Nici de intrat nu e voie, aşa că nu ştim ce se întâmplă de fapt. Macedonenii nu au reuşit să treacă de zid, dar şi-au aşezat tabăra pe ziduri, şi lumea spune că în curând va avea loc un alt atac.

— Înseamnă că Neaera nu poate fugi din oraş. Asta e bine.

Alexis încercă să se ridice, dar fu nevoit să se aşeze din nou, pentru că se învârtea încăperea cu el. Scutură din cap, dar nu făcu decât să-şi sporească ameţeala.

— Ce e chestia asta? încearcă să mă otrăvească?

— E doar o licoare pentru somn. Kichesias se încruntă. Ştii că nu îţi poate face rău, Alex. Aşa lucrează magia.

Alexis oftă. Magia, mereu magia.

— Cât timp am dormit?

— Trei zile, dar te-ai mai trezit din când în când.

Trei zile! Nu era de mirare că se simţea atât de slăbit. Încercă din nou să se ridice.

— Repede, Kichesias! Ajută-mă să mă îmbrac! Trebuie să spunem autorităţilor ce a făcut Neaera, înainte să înceapă să răspândească iar minciuni.

— Ce să le spunem?

Prietenul său părea confuz, în timp ce îl ajuta pe Alexis să-şi pună tunica de zi.

— Că eu cred că l-a ucis pe tatăl meu, zise Alexis printre faldurile de în, simţind cum îl cuprinde o răceală. De asta era aşa îngrijorată când oamenii generalului Memnon au început să caute prin canale. Ştia că îi vor găsi cadavrul acolo, tocmai pentru că ea fusese cea care îl pusese acolo.

Kichesias se uită lung la el.

— Alex, zise el cu blândeţe, ştiu că a fost un şoc îngrozitor pentru tine să vezi cum este scos omul acela din canal. Dar doamna Neaera a zis că nu era tatăl tău.

Alexis închise ochii.

— Bineînţeles că a zis asta. Tatăl meu e mort, Kichesias. Acum ştiu asta. Sunt foarte sigur că era el. Cred că ştiu şi când l-a omorât. Acum cinci ani, în noaptea când s-a întors de la mausoleu ţipând că o atacase. Tu nu erai aici atunci. Nu ştii cât de încântată părea după ce a plecat toată lumea. Am ştiut atunci că minte în privinţa atacului. Doar că nu mi-am dat seama că într-o asemenea măsură.

Simţi că-i vine rău din nou când imaginea cadavrului plin de sânge închegat al tatălui său îi apăru iar în faţa ochilor. Oare ce-i făcuse Neaera, de arăta aşa?

— Chipul era puţin desfigurat, zise Kichesias după o alta pauză. Poate doar ţi s-a părut că e corpul tatălui tău, pentru că am vorbit înainte despre el. Medicul care ţi-a preparat licoarea a zis că mintea omului îi joacă tot felul de feste uneori.

— Ştiu foarte bine ce am văzut, zise Alexis cu încăpăţânare. Neaera era plină de sânge de om când s-a întors de la mausoleu în seara aceea. Sângele statuilor este negru, nu? Prin urmare, nu era al ei. Probabil că l-a omorât pe tata şi i-a aruncat cadavrul în canal, ca să nu poată fi găsit. E clar că a răspândit zvonul că ar fi atacat-o şi ar fi fugit pentru ca toată lumea să-l

caute în altă parte. Oh, e foarte deşteaptă! Până şi pe mine m-a convins măcar pe jumătate! Nu am crezut niciodată că tata a atacat-o fără niciun motiv, dar ştiam că ea nu îi acordase niciodată respectul pe care trebuie să-l aibă o femeie faţă de soţul ei. Se certaseră în noaptea aceea. M-am gândit că poate încercase să o convingă să se întoarcă acasă, şi ea fugise şi chiar fusese atacată, şi după aceea lui i-ar fi fost teamă să se întoarcă, ca să nu dea de necaz pentru ce păţise ea. Speram să revină în cele din urmă, când scandalul se va fi potolit. L-am căutat în toţi aceşti ani, şi în tot timpul acesta cadavrul lui zăcea în canal… Se înecă. Oh, pe zeii cei măreţi, Kichesias, de ce a trebuit să-l omoare? O urăsc! Nu se poate să o lăsăm să scape.

Kichesias se încruntă.

— Bine… Presupunând că acel cadavru era al tatălui tău, tot nu există nici o dovadă că doamna Neaera l-ar fi ucis. Mai probabil este faptul că au fost amândoi atacaţi de derbedei, şi doamna Neaera a profitat de ocazie. Până la urmă, dacă lumea ar fi ştiut că tatăl tău a murit şi că ea era văduvă, ar fi obligat-o să se căsătorească mai apoi cu altcineva. Aşa cum văd eu lucrurile, cu ajutorul poveştii pe care a inventat-o, a reuşit să stea în casa lui Diogene fără ca vreun bărbat să o mai bată la cap.

— Asta e o prostie…

Dar Alexis se întrerupse, întrebându-se dacă nu cumva Kichesias avea dreptate. Prin lege, femeile nu aveau voie să conducă singure gospodării. În absenţa unei rude de sex masculin, vecinul lor Pasion era responsabil de Neaera, în virtutea faptului că îl luase pe Alexis ca ucenic. Dar fusese întotdeauna doar un aranjament de convenienţă, şi Pasion renunţase de mult la încercarea de a o controla pe soţia cu voinţă de fier a lui Diogene.

Alexis se aşeză din nou şi aşteptă ca încăperea să nu se mai învârtească.

— O voi dovedi, zise el încet. Cumva, voi dovedi că acel cadavru este al tatălui meu şi că Neaera l-a ucis. Apoi o voi face să plătească.

Kichesias se aşeză lângă el, muşcându-şi din nou buza.

— Crezi că vei putea? întrebă el, şoptit.

Alexis ştia ce vrea să zică prietenul său, dar se prefăcu a nu înţelege.

— Oraşul acesta are legi, nu-i aşa? Venirea macedonenilor nu a schimbat cu nimic asta – sau cel puţin nu încă. Dar va trebui să mai arunc o privire asupra cadavrului. Trebuie… să mă asigur şi să ne dăm seama cum a făcut-o.

Kichesias se încruntă.

— Dar cum o să facem asta? Nu avem voie să ieşim din oraş, ai uitat? Şi doamna Neaera cu siguranţă va încerca să ne oprească dacă află ce vrem să facem.

Ochii albaştri ai prietenului său se măriră când Alexis luă licoarea pentru somn, se duse cu ea în camera Neaerei şi turnă ce mai rămăsese în amfora cu cel mai bun vin al acesteia. Amestecă şi gustă ca să se asigure că dulceaţa nu-l va da de gol. Zâmbi rece, văzând expresia întrebătoare a lui Kichesias.

— Dacă ea îmi poate face asta mie, pot să-i fac şi eu ei acelaşi lucru. Fii gata de plecare când se întoarce – mă voi preface că dorm ca să nu bănuiască nimic. Între timp, am nevoie de ceva de mâncare. Cât de mici sunt raţiile?

Tăcut, Kichesias întinse mâna sub rogojina pe care dormea şi desfăcu mantia pe care o folosea drept pernă. Nişte smochine uscate şi o bucată de brânză de capră se rostogoliră din ea.

— Ţi-am păstrat din porţia mea, zise el. Oricum nu puteam să mănânc cine ştie ce, cu tine bolnav şi cu macedonenii gata să dărâme zidurile oraşului.

În timp ce Alexis se forţa să mănânce, continuând să se gândească la o modalitate de a vedea iar cadavrul de la mausoleu, prietenul său privi spre uşă şi îşi cobori vocea.

— Ce crezi că vor face dacă vor cuceri Halicarnasul? Dacă află de puterile tale magice şi încearcă să ne despartă?

— Nu o vor face, zise Alexis, fiind doar parţial atent la cele spuse de Kichesias.

— Jumătate din flota persană e ancorată în golf, şi în oraş se află mii de mercenari doritori să lupte pentru generalul Memnon. Ce s-a întâmplat cu fata aceea care pretindea că este prinţesă. Cum o chema, Phoebe? Poate ne duce ea în complexul palatului, îmi închipui că au dus corpul la garnizoană.

Chipul lui Kichesias se lumină.

— Cred că da. Dar nu ştiu ce s-a întâmplat cu Phoebe după ce au găsit cadavrul, şi s-ar putea să nu vrea să ne ajute. Nu prea ai fost politicos cu ea.

Alexis zâmbi, văzând cum roşeşte prietenul său. Se simţea ceva mai bine acum că şocul vederii cadavrului începea să treacă. Poate că Kichesias avea dreptate, şi corpul scos din canal de soldaţi nu era al tatălui său. Dar, oricum ar fi stat lucrurile, trebuia să afle adevărul.

***

Când Neaera ajunse în sfârşit acasă, licoarea îşi făcu efectul mai rapid decât speraseră. Trânti uşa, strigă la Kichesias să-i aducă cina, aruncă o privire la Alexis care respira adânc înfăşurat în pătură şi se retrase în camera ei, unde bău pe nerăsuflate întregul conţinut al amforei, fără să se oprească pentru a-l îndoi cu apă. La câteva clipe după aceea, căzu într-un somn adânc, cu capul sprijinit pe marginea canapelei, cu o mână atârnându-i pe rogojină.

Alexis zâmbi întunecat în timp ce îi asculta respiraţia. Femeia avea să-şi simtă gâtul înţepenit când se va trezi. O porni pe urmele lui Kichesias, apoi se opri, luptând cu tentaţia de a se întoarce. Coborâ încă o treaptă şi se opri din nou enervat. Dacă o lăsa pe mama sa vitregă aşa, avea să fie îngrijorat din cauza ei toată noaptea. Cu pumnii încleştaţi, se grăbi înapoi pe scări.

Prietenul său nu-i zise nimic în timp ce îl ajută să o ridice pe Neaera pe canapea şi să-i aranjeze o pernă sub cap, dar privirea lui tristă se opri o clipă pe chipul lui Alexis. Tocmai la asta se referise Kichesias mai devreme, când Alexis ameninţase că o va face pe Neaera să plătească pentru crima sa. Magia statuii îi lega mai mult decât credeau. Oare chiar putea suporta el să o vadă pedepsită? Putea să stea deoparte şi să se uite cum era biciuită sau obligată să bea otravă?

Alungă acest gând neliniştitor din minte şi privi în susul şi în josul străzii înainte de a se cufunda în noapte pe urmele lui Kichesias.

Capitolul 4

PALATUL

MAUSOLOS: în Halicarnas mi-am clădit mormânt măreţ, întrecându-i pe toţi dintre cei morţi.

Străzile luminate de stele erau nefiresc de liniştite. În timpul celor trei zile în care Alexis se aflase sub influenţa licorii Neaerei, Halicarnasul îşi intrase în rolul de oraş asediat. Nu se zăreau nicăieri grupuri zgomotoase de tineri întorcându-se de la petreceri, nici pescari de noapte grăbindu-se să-şi lase bărcile la apă. Doar licărul torţelor deasupra acoperişurilor, în timp ce santinelele patrulau pe zidurile oraşului, şi sunetul încăierărilor de undeva, din inima întunericului. Kichesias se temea că vor fi arestaţi pentru încălcarea ordinului de a nu ieşi noaptea, dar Alexis era foarte hotărât. În sfârşit putea face ceva pentru a reabilita reputaţia tatălui său şi, după atâţia ani de nesiguranţă, se simţea bine din acest motiv.

Se îndreptară nestingheriţi spre Cartierul Regal şi se pitulară la adăpostul unui tufiş ca să privească palatul.

— Nu vom reuşi să intrăm acolo fără să fim văzuţi, şopti Kichesias. Probabil că au întărit paza din cauza asediului.

Alexis începea să creadă acelaşi lucru. Palatul fusese construit de-a lungul apei, lângă garnizoană, şi portul regal era separat de portul principal de cheiuri de marmură suficient de late pentru a susţine turnuri de pază. Porţile principale erau închise şi păzite cu străşnicie, zidurile cele mai apropiate de ei erau apărate de un şanţ şi toate ferestrele pe care le zărea erau prea înalte pentru a ajunge la ele. În spate, pe promontoriu, invincibil

în faţa oricărui atac pe apă, Cartierul General al generalului Memnon era scăldat în lumină şi zumzăia de agitaţie.

— Aş putea încerca să mă apropii – poate reuşesc să deschid poarta aceea laterală, se oferi Kichesias.

Alexis examină poarta din priviri. Făcută din lemn de cedru, sub un arc de piatră, se afla la capătul unei poteci care ocolea palatul şi ducea la garnizoană. Dincolo de ea se zăreau şerpuind mai multe rânduri de trepte întunecate. Dacă treceau de ea, aveau o şansă să rămână neobservaţi. Dar poarta se afla la capătul îndepărtat al şanţului. Bărbaţii care păzeau podul păreau a fi în alertă, şi prietenul său nu se pricepea la fel de bine ca Neaera să facă pe statuia.

Scutură din cap.

— Nu, e prea periculos.

Înainte de a se gândi prea mult, îl trase pe Kichesias din spatele tufişului şi o luă spre pod.

— STAI! Doi soldaţi veniră în fugă, cu suliţele îndreptate către pieptul băieţilor. Cine sunteţi?

Alexis respiră adânc.

— Suntem din Cartierul Meşteşugarilor, zise el. Avem informaţii importante despre cadavrul pe care l-aţi găsit la mausoleu.

Bărbaţii se liniştiră puţin, văzând că băieţii erau neînarmaţi. Schimbară o privire.

— Ce cadavru? întrebă cel mai tânăr, care părea doar cu câţiva ani mai mare decât Alexis.

— Cel pe care l-a scos din canal generalul Memnon, când verifica apărarea, explică Alexis. Era acoperit cu un fel de cristal, şi noi credem că ştim cum s-a întâmplat acest lucru.

Bărbatul mai în vârstă râse.

— Singurul cadavru din acel vechi mormânt este cel al regelui Mausolos, şi el a fost incinerat. Ai încurcat borcanele, băiete! Probabil că acu' e deja cenuşă, nu cristal. Nu ştii că generalul Memnon a dat ordin ca nimeni să nu iasă din casă? Aţi avut noroc că nu v-a luat nimeni drept spioni macedoneni. Duceţi-vă acasă înainte să vă arestăm.

Îi împunse pe amândoi cu blândeţe cu suliţa.

Alexis se încrunta. Nu se gândise că paznicii nu aveau cum să ştie despre ce e vorba.

— Dar a fost descoperit un cadavru! L-am văzut amândoi. Probabil că generalul Memnon l-a adus aici. Cred că e vorba de o crimă, dar trebuie să-l vedem încă o dată pentru a fi siguri.

Kichesias aprobă din cap.

— Vă rog, domnule, spune adevărul. Întrebaţi-o pe prinţesa Phoebe. Şi ea l-a văzut.

Paznicul cel tânăr păru impresionat.

— O cunoaşteţi pe prinţesă?

— Da! se agăţă Alexis de această şansă neaşteptată. A fost de faţă. Întrebaţi-o unde l-au dus, vă rog.

Dar celălalt bărbat mormăi:

— Prinţesa nu are voie să iasă din încăperile femeilor. Nu se poate să fi fost pe stradă. Spui prostii.

Un ofiţer cu părul vârstat cu argintiu, care stătuse pe pod ascultând, veni către ei. Le făcu semn celor doi paznici să se dea la o parte.

— Asta nu-i vreme de farse copilăreşti! se răsti el, încruntându-se. Dacă nu plecaţi acasă în momentul ăsta, vă raportez. Serviciul de pază îmi dă şi aşa destule bătăi de cap, din cauza taberei macedonenilor aşezate lângă porţile noastre. Ultimul lucru de care am nevoie sunt nişte tineri iresponsabili ca voi, care consideră războiul un fel de joc şi nu provoacă decât probleme. Cum vă cheamă?

Îl privi pe Kichesias, fiind convins că, din pricina faptului că părea mai mare, el era şi capul răutăţilor.

— Câţi ani ai?

Kichesias privi neajutorat către Alexis.

— Hai, vorbeşte! Sau ţi-ai înghiţit limba? E o întrebare destul de uşoară!

— Nu ştiu, şopti băiatul, încovoindu-şi umerii aşa cum făcea ori de câte ori Neaera ţipa la el. Poate la fel de mulţi ca oraşul, dar nu-mi pot aminti decât ultimii patru ani…

Alexis îl strânse de mână în semn de avertizare.

— Asta-i bună, destul! Ori îmi răspundeţi cum se cuvine la întrebări, ori vă arestez pe amândoi ca spioni, fie că sunteţi minori, fie că nu.

Se întoarse spre Alexis.

— Numele?

— Alexis, fiul sculptorului Diogene, domnule. Cred că tatăl meu este cel care…

— Şi al tău? se răsti ofiţerul la Kichesias, întrerupându-l pe Alexis.

— Kichesias, domnule.

— Fiul cui?

— Nu… nu ştiu, domnule. Nu am tată.

— E sclavul nostru, zise Alexis repede, văzând cum se întunecă la faţă ofiţerul. Îşi pierduse deja memoria în momentul în care a venit la noi, de aceea nu ştie câţi ani are.

Aceasta era povestea pe care le-o spuneau tuturor ca să evite întrebările stânjenitoare.

Kichesias tremura acum din ce în ce mai tare. Îşi muşca din nou buza.

— Pe numele lui Ares! Ofiţerul se răsuci brusc. Escortaţi-i pe aceştia doi înapoi de unde au venit şi asiguraţi-vă că persoana în responsabilitatea căreia se află ştie ce puneau la cale.

Când paznicul cel tânăr îl apucă de cot, Kichesias înţepeni. Dar cel care făcuse gluma cu mausoleul se strâmbă pe la spatele ofiţerului.

— Nu vă îngrijoraţi, băieţi, zise el. Până mâine-dimineaţă bătrânul Cleon a şi uitat de voi. Întotdeauna ameninţă că-l raportează pe unul şi pe altul. Aşa i se pare că-şi face datoria… Hei! Încotro aţi pornit-o?

Întrucât era clar că nu avea să li se permită accesul în palat, Alexis se furişă pe lângă paznici şi o luă la fugă înspre pod. Kichesias îşi smuci cotul şi o porni pe urma lui. Luându-i astfel prin surprindere pe paznici, reuşiră să treacă podul fără să fie opriţi. Bărbaţii strigară la santinelele de la poarta principală, iar acestea îşi traseră săbiile. Dar când băieţii trecură în fugă pe lângă zidul palatului şi se îndreptară spre poarta laterală, nu se obosiră să-i urmărească. Ştiau că aceasta este închisă.

Alexis se lipi de zid, respirând greu în timp ce Kichesias încercă să împingă poarta. Părea că se sprijină de lemn. Dar Alexis ştia cât efort depune prietenul său, pentru că chipul acestuia avea expresia îngheţată pe care o văzuse prima dată

când îl zărise, stând sub viţa-de-vie din grădina publică. Cu un scrâşnet îngrozitor, urmat de un zgomot de lemn care crapă, poarta cedă. Kichesias dispăru în spatele ei şi ateriză într-o grămadă de scânduri rupte şi rumeguş. Se ridică, şi Alexis sări după el. Întârziară doar atât cât să arunce poarta făcută bucăţi în golul lăsat ca să-i încetinească pe paznici. Apoi o luară la fugă pe potecă în întuneric.

***

Când paznicii terminară de eliberat locul în care fusese sfărâmată poarta şi se căţărară pe resturi, Alexis şi Kichesias erau deja în interiorul garnizoanei, iar Kichesias spărsese prima uşă de care dăduseră. Când nu se mai auziră paşii urmăritorilor, se opriră să-şi tragă răsuflarea şi îşi zâmbiră unul altuia.

— Ei bine, am intrat, zise Alexis, simţind că-l doare într-o parte din cauza alergăturii.

Kichesias privi în jur la lumina torţelor.

— Acum nu ne rămâne decât să găsim cadavrul şi să ieşim. Crezi că ofiţerul Cleon ne va lăsa poarta deschisă?

Se opriră brusc din râs când realizară cât de gravă e situaţia în care se aflau.

— Vom ieşi pe altă parte, zise Alexis, încercând să pară mai încrezător decât era. Hai!

Se aventurară mai departe în garnizoană, luând-o la dreapta şi la stânga la întâmplare, rugându-se să nu întâlnească soldaţi. În timp ce mergeau, Alexis încerca să ghicească locul în care ar ţine generalul Memnon un corp acoperit cu sânge închegat. Garnizoana era mult mai mare decât îşi imaginase, un adevărat labirint de tuneluri luminate de torţe şi scări în spirală. Nu existau ferestre, desigur – se aflau adânc în stânca promontoriului. Zidurile deveneau din ce în ce mai umede, şi îl cuprinse sentimentul îngrozitor că făcuseră o greşeală. În cele din urmă ajunseră la nişte trepte întunecate care coborau în spirală. Din adâncuri se ridica un miros fetid şi, în mod curios, auziră ecoul apei lovindu-se de stânci.

Se târâră în jos, urmărind lumina nesigură a unei torţe care licărea dedesubt. Li se înfăţişă o privelişte neobişnuită. De-a lungul unui canal subteran se afla un vas de război adevărat ale

cărui catarge aproape că atingeau acoperişul. Nava era trasă de ambele părți de două grupuri de sclavi desculţi.

— Deci poveştile despre portul secret al regelui sunt adevărate! şopti Alexis. Era o ocazie prea bună ca să o rateze. Se ghemuiră pe trepte până când sclavii trecură pe lângă ei, apoi săriră la bord şi se ascunseră sub velele înfăşurate.

În timpul călătoriei lente cu vasul care scârţâia, Alexis avu destul timp să-şi facă griji în legătură cu ce s-ar putea întâmpla dacă unul dintre sclavi s-ar fi suit la bord şi ar fi hotărât să-i dea de gol. Dar se părea că nu îi observase nimeni. În cele din urmă, vasul se opri, strigătele şi zgomotul paşilor de pe punte se stinseră şi se aşternu liniştea. Numărară până la o sută înainte de a îndrăzni să ridice velele ca să privească afară.

Vasul era acostat într-o grotă în care se reflectau fulgere de lumină, înconjurat de mai multe nave de război pe care nu se afla nimeni, cu vele înfăşurate şi vâsle aranjate ordonat. Sus de tot o lumină gri pătrundea prin găuri de ventilaţie, iar din apă se înălţau stâlpi de cedru care susţineau acoperişul.

Kichesias privi în jur uimit.

— Nu cred că a fost o idee bună, Alexis, şopti el.

O să intrăm într-un mare bucluc dacă suntem prinşi aici.

Alexis se gândea la acelaşi lucru, şi lumina zilei de deasupra lor îi reaminti că buclucul o să fie şi mai mare dacă nu ajungeau acasă înainte să se trezească Neaera. Trebuia să găsească neapărat cadavrul, şi asta cât mai repede.

O luă înainte pe un chei de marmură verde, cu nervii încordaţi la maximum. Cu siguranţă se aflau paznici într-un astfel de loc. Sau poate că regele considera acest secret atât de bine păstrat, încât nu se temea de intruşi? De pe chei, nişte trepte verzi netezi coborau sub o arcadă într-un hol mare. Pe margini, între coloane, se aflau bănci de marmură, umbrite de palmieri şi de ferigi în ghivece. Lumina care se reflecta din portul subteran scânteia pe podea, sporind iluzia de grădină interioară.

Erau deja la jumătatea holului, când îşi dădură seama că nu sunt singuri. Un bărbat cu chip întunecat de persan, purtând o robă simplă mov, stătea pe una dintre bănci ţinându-şi capul în mâini. În poală se odihnea o sabie de aur încrustată cu rubine, cu un mâner în formă de cap de leu. Tăişul fusese gravat cu

vechiul alfabet carian şi sclipea fantomatic în lumina verde. Ciucurii stacojii care atârnau la gâtul leului peste genunchii bărbatului aproape că atingeau podeaua.

Persanul clipi nedumerit când îi văzu pe cei doi băieţi, care se opriseră şi se uitau la el cu inimile bătând puternic. Bărbatul îşi reveni mai repede decât ei, apucă sabia cu ambele mâini şi le blocă drumul cu ea ridicată ameninţător:

— Cine sunteţi? Ce faceţi aici?

Alexis împietri cu ochii la tăişul auriu, încercând cu disperare să găsească o scuză. Dar nu se putea gândi decât că... „E aur, aur.“ Trebuia cumva să găsească o cale de a preschimba sabia într-o substanţă mai puţin periculoasă înainte ca persanul să o folosească împotriva lui Kichesias. Lângă el, acesta împietrise şi el, făcând pe statuia. Dar întrucât fuseseră prinşi la jumătatea holului gol, orice încercare de a se ascunde era jalnică. Cârlionţii prietenului său erau plini de rumeguş de la poarta pe care o sfărâmase, şi amândoi aveau pete lipicioase pe haine de la pereţii tunelului.

— Vă rog, domnule! zise Alexis disperat, cu ochii la sabia de aur. Nu chemaţi paza. Noi...

Ce ar putea să facă doi băieţi zdrenţăroşi într-un port secret din Palatul regal dis-de-dimineaţă?

— ... curăţăm corăbiile, termină el jalnic.

Persanul se încruntă.

— Îmi curăţaţi corăbiile? repetă el, privindu-i. Sunteţi sclavi noi? Nu-mi amintesc să fi dat ordin nimănui să-mi cureţe flota privată.

Alexis clipi. „Flota privată.” Crezuse că acest om era vreun nobil mărunt. Era îmbrăcat destul de modest pentru un persan şi barba nici măcar nu îi era dată cu ulei. Nu avea cu el sclavi sau servitori, nici măcar un paznic, şi poziţia în care îl văzuseră stând la început sugera că se afla într-un mare necaz. Dar avea o sabie preţioasă... Un gând subit şi interesant răsări în mintea lui Alexis. Poate că persanul o furase şi n-ar fi trebuit nici el să se afle aici.

Înainte de a apuca să chibzuiască mai mult asupra acestei întrebări, un soldat intră grăbit în sală şi salută cu eleganţă.

— Iertaţi-mă, Excelenţa Voastră! Ştiu că aţi cerut să nu fiţi deranjat, dar s-a ivit o mică problemă de securitate şi…

Ochii i se măriră la vederea lui Alexis şi a lui Kichesias.

— Aceştia sunt cei doi băieţi! Mulţumesc lui Ares că i-aţi prins înainte de a apuca să ajungă prea departe!

Alexis simţi că i se face inima cât un purice când îl recunoscu pe ofiţerul Cleon, bărbatul care îi interogase la poarta principală. În timp ce se întreba dacă ar fi cazul să fugă sau să încerce să se dezvinovăţească, Cleon bătu din palme şi doi paznici cu Leul Regal al Cariei brodaţi pe tunică intrară grăbiţi.

— Îmi pare rău, Excelenţa Voastră, continuă el. Nu-mi imaginez cum de au putut descoperi aceşti doi băieţi portul secret al Domniei Voastre. Îmi cer iertare că v-am pus într-un asemenea pericol. Credeam că vor să facă o farsă grosolană, dar acum cred că intenţiile lor sunt mult mai serioase. Vă asigur că vor fi supuşi unui interogatoriu sever. Dacă sunt spioni macedoneni, vom afla destul de curând.

Făcu un gest scurt către paznici.

Kichesias păli. Alexis se încordă când văzu că bărbaţii se îndreaptă către ei. Persanul îşi lăsase în jos sabia. Dacă se mişca îndeajuns de repede, poate reuşea să o atingă înainte ca paznicii să pună mâna pe ei. Dar tocmai când se pregătea să facă acest act disperat, o siluetă subţire ieşi de după ferigi şi strigă:

— Nu, tată! Lasă-i să plece!

Alexis se linişti puţin, răsuflând uşurat că nu mai trebuia să-şi pună la încercare puterile magice. Era Phoebe. Se întrebă de cât timp îi privea.

— Prinţesă Phoebe! exclamă ofiţerul Cleon, uluit. Ce faci aici?

Se uită la rege, cerând o explicaţie. Paznicii îşi aruncară priviri nedumerite, iar Kichesias zâmbi.

Alexis fu nevoit să recunoască faptul că prinţesa arăta impresionant. Era mult mai îngrijită decât ultima dată când o văzuseră. Părul ei întunecat se revărsa pe spate în bucle date cu ulei şi presărate cu rubine minuscule. Purta un veşmânt lung şi vaporos de mătase purpurie cu fir de aur, şi pe deasupra, o haină scurtă cusută cu mărgele persane. Era desculţă, dar

unghiile erau vopsite purpuriu, în ton cu îmbrăcămintea. Ochii ei păreau imenşi, scoşi în evidenţă de conturul cu creion negru.

Regele – acum nu mai era nici o îndoială că Phoebe spusese adevărul când zisese că este prinţesă – părea la fel de surprins de apariţia fiicei sale. Dar îi puse un braţ protector pe umăr şi îi dădu un cârlionţ negru după ureche.

— Nu ar trebui să fii aici, Phoebe, zise el cu blândeţe. Lasă-i pe oameni să-şi facă treaba. Trebuie să afle dacă aceşti băieţi sunt spioni macedoneni.

Phoebe se strecură pe sub braţul tatălui ei şi îl privi dintr-o parte pe Alexis.

— Nu sunt spioni, tată! Eu îi cunosc.

Li se adresă paznicilor cu acelaşi ton semeţ cu care îi vorbise lui Alexis la mausoleu.

— Întoarceți-vă la posturile voastre! Aceşti băieţi au venit ca să mă ajute la curăţarea colecţiei mele de monştri!

Paznicii priviră nesiguri spre rege. Profitând de ezitarea lor, Phoebe îl apucă de mână pe Alexis şi îl trase după ea de-a lungul holului.

Cleon se încruntă în urma lor.

— Excelenţă, băiatul blond e periculos. A dărâmat cu mâinile goale o poartă de cedru încuiată şi zăbrelită.

Regele se uită aspru la Kichesias.

— E adevărat?

Kichesias îşi linse buza rănită şi îşi plecă fruntea.

— Ne pare rău că v-am stricat poarta, domnule, dar era încuiată, şi ofiţerul Cleon nu ne dădea voie să intrăm.

Regele chicoti deodată.

— Nu vă dădea voie să intraţi, zici? Se întoarse către Cleon. De ce ai încercat să-i împiedici să intre pe băieţii după care a trimis fiica mea?

— Nu au pomenit nimic despre faptul că trebuie să o ajute pe prinţesă, Excelenţă, zise Cleon, înroşindu-se. Vorbeau întruna despre un cadavru care ar fi fost pescuit din canalele mausoleului. Nu am avut timp să-l întreb pe generalul Memnon dacă e adevărat, dar…

Regele începu să râdă.

— Înseamnă că e adevărat! I-am dat lui Phoebe acest lucru groaznic, ca să-l adauge colecţiei ei. Memnon are şi aşa destule griji pe cap, fără să se mai încurce şi cu cadavre vechi de secole. E clar că a fost vorba de o încercare eşuată de mumificare. Şi cineva a îngropat cadavrul în tunel cu mult înainte ca Halicarnasul să fie construit. Probabil a fost adus de ape la suprafaţă în timpul vreunei furtuni de vară.

— Nu e vorba de un experiment, domnule, zise Alexis, simţind că aceasta era şansa lui. Trebuie să mă lăsaţi să-l văd... vreau să zic...

Îi aruncă o privire lui Phoebe, care îi zâmbea încurajator, şi îşi aduse aminte de ceea ce spusese aceasta despre colecţia ei.

— Trebuie să-l curăţăm imediat! Probabil că este foarte murdar dacă a fost scos din canal. Îmi pare rău că v-am dărâmat poarta, domnule ofiţer, dar ştiam că prinţesa dorea ca noul ei exponat să fie curăţat cât mai repede. Doar că am intrat pe uşa care nu trebuia şi ne-am rătăcit. Promitem să nu spunem nimănui despre portul secret.

Cleon scutură din cap.

— Acest băiat e la fel de periculos ca prietenul său. Are limbă vicleană, de şarpe. E clar că minte ca să-şi salveze pielea. Excelenţă, recomand cu tărie ca aceşti băieţi să fie duşi la garnizoană şi...

Înainte de a apuca să mai adauge ceva, Phoebe se apropie de Alexis şi îl lovi peste obraz.

— Ţi-am zis că o să trimit pe cineva ca să vă însoţească prin palat. De ce nu aţi aşteptat sclavul mut, aşa cum v-am spus?

Alexis era furios. Palma aceea chiar *duruse.*

— Prefă-te, prostule! şuieră Phoebe, apropiindu-şi chipul de al lui. Încerc să vă ajut, nu-ţi dai seama?

Făcu un pas în spate şi se întoarse către paznici.

— De ce sunteţi încă aici?

Aceştia priviră către rege, care dădu din cap.

— Puteţi pleca. Dacă fiica mea zice că a trimis după aceşti băieţi, atunci o cred. Voi avea eu grijă de ei de acum încolo.

Cleon se uită spre Alexis cu ochii îngustaţi. Dar nu îndrăzni să-l contrazică pe rege. Aruncându-i o ultimă privire încruntată lui Phoebe, o porni cu paşi mari şi rigizi spre ieşire.

Alexis răsuflă uşurat. Privi nesigur la rege, încă puţin îngrijorat în privinţa sabiei de aur. Dar acesta lăsase arma pe banca pe care stătuse şi îi vorbea aspru fiicei sale.

— Phoebe, nu trebuie să-i laşi pe paznici să te vadă atunci când pleci din încăperile femeilor. Asta produce o impresie proastă.

Phoebe îşi plecă ochii şi îl privi pe furiş printre genele pline de rimel.

— Ştiu, tată. Dar nu puteam să-i las să-i aresteze pe bieţii Alexis şi Kichesias, nu? Cleon cel Groaznic avea de gând să-i tortureze!

Regele scoase un oftat plin de suferinţă şi privi la cei doi băieţi.

— Trebuia să te asiguri că sclavul cel mut se află la poartă ca să-i întâmpine şi trebuia să-l fi informat pe ofiţerul Cleon despre venirea lor. El nu şi-a făcut decât datoria.

— Au întârziat, zise Phoebe, zâmbind plină de sine către Alexis. Eu am trimis un sclav, dar probabil că a renunţat să-i mai aştepte. Aşa că am venit eu însămi ca să văd ce s-a întâmplat cu ei.

Regele oftă din nou.

— Phoebe, ce mă fac eu cu tine? De cât timp stăteai ascunsă acolo?

— Îndeajuns încât să vă văd pe tine şi pe mătuşa Ada, când a venit aici mai devreme! Vocea fetei căpătă o notă intensă. Dacă îl ajută pe generalul Alexandru, aşa cum a zis, o să… o să-i asmut pe monştrii mei pe ea!

Regele privi din nou spre cei doi băieţi. Îşi puse o mână pe capul fiicei sale şi o trase deoparte.

— Şşt, Phoebe, nu vorbi aşa de tare. Ştiu că Ada consideră acest asediu ca o şansă pentru ea, dar nu ea a adus armata macedoneană aici. Are dreptate să fie ranchiunoasă. Practic, are mai multe drepturi la tron decât mine. Ea este sora regelui Mausolos, în timp ce mama ta era doar nepoata lui.

Discuţia continuă, dar se aflau prea departe ca să mai poată fi auziţi, şi oricum nu era vorba decât de chestiuni plicticoase, legate de politică.

Alexis încetă să mai asculte şi fu cuprins brusc de o stare de agitaţie.

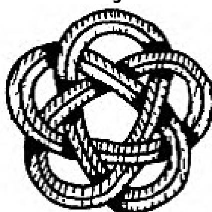
— Chiar crezi că Phoebe e în posesia corpului tatălui meu? zise el. Ce o fi cu colecţia asta de monştri a ei?

Kichesias zâmbi, încă privind cu ochi blânzi la prinţesă.

— Cred că vom afla în curând.

Capitolul 5

MONŞTRII

MAUSOLOS: Nu crezi că am dreptul de a fi mândru de aceste lucruri?

Palatul era un amestec de marmură, mobilă scumpă, covoare persane şi decoraţiuni aurite, printre care Alexis şi Kichesias îi urmară pe rege şi pe prinţesă într-o tăcere plină de emoţie. În cele din urmă regele se opri în faţa unor uşi păzite de doi sclavi uriaşi cu pielea lucind de ulei şi flori de crin arse în palma mâinii drepte.

La vederea prinţesei, unul dintre sclavi deschise tăcut uşa. Phoebe se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe tatăl său pe obraji, apoi le făcu semn celor doi băieţi şi îi conduse dincolo de cei doi paznici impresionanţi. Uşa se închise cu zgomot în urma lor.

Alexis nu ştia la ce se aşteptase. Poate la femei care chicoteau, femei palide, cu pielea nevăzută de soare. Dar coridoarele şi mobila scumpă continuau şi pe această parte a uşii, ca şi pe cealaltă. Singura diferenţă o constituia prezenţa sclavilor cu însemnul florii de crin, care stăteau cu braţele încrucişate la fiecare întretăiere de coridoare, voci de femei şi nu de bărbaţi, abia auzite din umbră, şi nişte copii mici alergându-se în jurul statuilor. Phoebe privi pe furiş în jur şi îi îndemnă să urce repede o scară micuţă, care ducea spre un coridor la etaj, ce dădea spre o uşă încuiată cu un mecanism complicat. Scoase o cheie de sub veşmânt, deschise rapid uşa şi îi împinse într-o sală neluminată plină de siluete ciudate, în care

persista un miros neplăcut, de mucegai. Închise uşa după ea şi înfăşură o funie în jurul mânerelor.

De îndată ce se aflară singuri, atitudinea prinţesei se schimbă. Îşi sumecă fusta lungă şi le zâmbi larg.

— E în regulă, aici suntem în siguranţă. Aceasta e camera mea. Celorlalte femei le e frică să urce aici. Ei, bine? Nu aveţi de gând să-mi mulţumiţi?

Alexis se strâmbă.

— Chiar trebuia să mă plesneşti? M-a durut, să ştii.

Kichesias îi dădu un cot.

— Prinţesa Phoebe tocmai ne-a salvat de la interogatoriu, şuieră el. Suntem foarte recunoscători, adăugă el zâmbindu-i fetei. Mulţumim.

Alexis oftă.

— Mulţumim, zise el înciudat. Dar nu putem sta prea mult. Mama mea vitregă se va întreba pe unde umblăm. Vrem doar să vedem cadavrul, şi apoi te vom lăsa liniştită.

Phoebe nu asculta. Se mişca prin sală, aprinzând lămpi, siluetele căpătând forme tridimensionale în jurul ei. Kichesias îşi ţinu respiraţia. Alexis simţi cum îl cuprind fiorii.

Chircite pe podeaua sălii, ca şi cum ar fi fost surprinse acolo şi transformate în piatră, se aflau cele mai urâte statui pe care le văzuse vreodată. Unele fuseseră vopsite grosolan în culori ţipătoare, cu smaralde şi chihlimbare strălucitoare în loc de ochi, şi cu labe placate cu aur. Altele păreau să aibă sânge adevărat pe dinţi şi în jurul buzelor rânjite. Se aflau acolo centauri – pe jumătate oameni, pe jumătate cai – cu feţe lungi, încruntate şi bărbi încâlcite. Se aflau harpii şi sirene, dragoni şi grifoni şi multe alte creaturi atât de îndrăgite de povestitorii care distrau mulţimile adunate în agora. Unii erau la fel de mici ca mâna lui, alţii erau în mărime naturală, şi mai ales se afla acolo o monstruozitate albă, uriaşă, încă neterminată şi nelustruită, cu corp ca de leu, din care se iţea un cap de ţap, şi cu o coadă de şarpe. Cineva – poate chiar Phoebe – îi vopsise în roşu cele trei perechi de ochi.

Printre statui se aflau alte lucruri şi mai îngrozitoare, de la care provenea şi mirosul. Pisici mumificate, un păun împăiat cu coada răsfirată ca un evantai, un obiect deformat care ar fi

putut fi cândva un peşte, dar care avea picioare de broască şi păr de om cusut pe suprafaţa lui… şi, la loc de cinste, aşezat pe o bancă în mijlocul sălii, se afla cadavrul pe care soldaţii îl scoseseră din canalul mausoleului. Membrele întunecate, acoperite de sânge închegat, licăreau în lumina lămpilor pe care Phoebe le aşeza cu grijă în jurul lui.

Alexis simţi că îi vine să vomite.

— Nu se poate să ţii corpul tatălui meu aici! strigă el, strecurându-se printre monştrii fetei şi repezindu-se spre bancă. O împinse pe prinţesă la o parte şi atinse pojghiţa întunecată care acoperea membrele mortului. Închise ochii, luptând cu un val de greaţă, îi deschise din nou şi se forţă să-l privească mai îndeaproape.

La mausoleu, fusese sigur că recunoscuse trăsăturile tatălui său în acel lucru deformat, cristalizat. Dar bărbatul mort care zăcea pe bancă nu avea chip. Fusese retezat, ca şi cum un sculptor ar fi distrus un chip nereuşit de pe o piatră de probă, pentru ca ucenicul său să încerce din nou.

Alexis începu să tragă adânc aer în piept, ştiind că ar trebui să se simtă uşurat. Kichesias avea dreptate. Probabil că îşi imaginase că văzuse chipul tatălui său la cadavrul scos din canal, pentru că vorbiseră despre acesta înainte de a fi descoperit. Poate că imaginaţia îi jucase feste în ziua aceea.

— O, nu! exclamă Kichesias, privindu-i peste umăr. Cine i-a făcut asta?

— Neaera, şopti Alexis, deşi nu mai era aşa de sigur.

Fără chip, nu exista nici o dovadă. Acea substanţă îngrozitoare care acoperea cadavrul putea fi rezultatul unei încercări eşuate de mumificare, aşa cum zisese regele. Doar că arăta ca sângele statuii Neaerei, atâta tot. Acest lucru nu era tatăl său, nu fusese niciodată…

Doar când Phoebe se repezi înainte cu un ţipăt uşor şi ridică lampa lângă faţa distrusă, îşi dădu seama că Kichesias nu vorbea despre ce îl ucisese pe bărbat.

— A fost cineva aici, şuieră Phoebe, plimbându-şi degetele pe suprafaţa netedă unde ar fi trebuit să se afle chipul. L-au distrus! I-au deformat faţa!

Alexis simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— Phoebe, zise Kichesias încet, văzând expresia lui Alexis. Alex crede că acesta este cadavrul tatălui său. Este posibil, deşi nu văd cum am putea să fim siguri, acum că nu mai poate fi recunoscut după chip. Dar e cu siguranţă corpul unei biete fiinţe umane. Ar trebui să fie îngropat cum se cuvine, nu să fie ţinut aici printre aceste… Privi în jur… Creaturi.

Phoebe clipi nedumerită.

— Nu vă place colecţia mea?

— Nu, răspunse Alexis, greaţa de la început transformându-se în dezgust. Nu ne place.

Fata se încruntă.

— Dar credeam că băieţilor le plac astfel de lucruri. De asta v-am adus aici. Nu vă place chiar nimic? Mi-a luat o veşnicie ca să fac Himera– tocmai am terminat-o.

Cu un gest tandru, îşi sprijini mâna de unul dintre picioarele monstruozităţii cu trei capete.

Alexis nu avea ochi decât pentru corpul cristalizat de pe bancă.

— Cred că sunt îngrozitoare, zise el. Toate chestiile astea moarte vor putrezi. Îmi închipui că ai luat pisicile mumificate şi sirena aceea falsă de la piaţă, nu? L-am văzut pe negustorul care le vindea. E un escroc. Nu sunt adevărate. Pe cine ai convins să-ţi facă statuile astea? Tatăl meu nu ar fi făcut niciodată asemenea urâţenii. Nu pot să cred că mama ta te lasă să ţii lucrurile astea aici.

Phoebe strânse din dinţi înciudată.

— Credeam că o să vă intereseze! Nici nu vă pasă că cineva a pătruns aici şi mi-a stricat noul meu monstru. Şi, dacă vrei să ştii neapărat, mama e moartă, aşa că nu a apucat să vadă nimic din toate astea!

Azvârli lampa pe care o ţinea şi se duse în partea cealaltă a încăperii, unde se aşeză cu spatele la ei şi cu pumnii încleştaţi.

— Hai acasă, zise Alexis, dorindu-şi să nu fi călcat niciodată pe acolo. Ne pierdem timpul. Acum nimeni nu o să mai creadă că acesta este corpul tatălui meu.

Dar Kichesias scutură din cap, muşcându-şi buza.

— Eu cred. Îmi pare rău că nu te-am crezut mai înainte, dar era aşa o îmbulzeală când l-au scos din canal, şi doamna Neaera

nu m-a lăsat să mă uit prea mult. Probabil că e implicată cumva. Şi e clar că aceia care i-au distrus chipul au făcut-o de teamă să nu fie recunoscut. Phoebe este martoră. Dacă o putem convinge să ne ajute, poate vom reuşi să dovedim că este tatăl tău, chiar dacă nu are chip.

Alexis privi lung la cadavru, incapabil să gândească clar.

— Nu-i putem spune tot adevărul, şopti el.

— De ce nu? A dovedit deja că poate să ţină un secret. Ne-ar putea fi de folos, Alex. Are relaţii importante.

Alexis se încruntă. Era adevărat că un martor cu sânge regal care să fie de partea lor i-ar face mai credibili.

— Poate că va fi de acord să fie martoră şi aşa, spuse el. Nu e nevoie să ştie totul.

— Să mă duc să o întreb?

Faţa lui Kichesias se lumină.

— Nu, mă duc eu.

Alexis îşi îndreptă spatele şi se apropie de prinţesă.

— Phoebe? începu el. Îmi pare rău…

Fata îşi întoarse către el ochii umezi. Lacrimile îi lăsaseră dâre de creion negru pe obraji. Alexis clipi surprins la vederea lor. Nu se aşteptase să fie genul de fată care plânge.

Phoebe îşi trase zgomotos nasul.

— Şi mie îmi pare rău, Alexis. Credeam că vă vor plăcea monştrii mei. Aici e aşa o mare plictiseală, simt că înnebunesc. De aceea ies în oraş şi îi ascult pe povestitori de câte ori pot. Nu vreau decât să văd cum e viaţa dincolo de zidurile palatului, dar nimeni nu mă lasă să mă duc nicăieri, iar povestitorii spun nişte basme atât de frumoase! Ochii se luminară. Aşa că îl rog pe tata să-i angajeze pentru mine pe cei mai buni sculptori, şi apoi îi pun pe aceştia să-mi cioplească în piatră creaturile şi alte lucruri magice din poveştile auzite – nu statui plictisitoare de bărbaţi şi femei, şi cai, şi lei, aşa cum are toată lumea. El nu ştie că ies din palat, bineînţeles. Crede că am auzit poveştile în încăperile femeilor. S-ar înfuria groaznic dacă ar afla că am fost în oraş. Chicoti. Te rog să nu-i spui, Alex. Oricum nu te-ar crede.

Alexis o privi stânjenit, întrebându-se cum să aducă vorba despre tatăl său.

— Nu-ţi face griji, nu-i spun. Dar aceste lucruri nu sunt adevărate, Phoebe. Sunt doar monştri inventaţi de povestitori ca să-i sperie pe oameni.

— Am pe aici şi câteva lucruri drăguţe. Arătă către statuia unui cal înaripat, care arunca străluciri albe şi aurii printre monştri. Vezi? Acela e Pegas. Belerofon l-a călărit când a ucis Himera! Nu-i aşa că e frumos? Iar acolo este carul regelui Gordius cu faimosul nod gordian de pe oişte despre care se spune că doar regii îl pot deznoda – doar că nu e prea bună, pentru că sculptorul habar nu avea cum arată nodul cel adevărat. A zis că oricum nu contează pentru că nimeni nu va putea să-l desfacă vreodată. Dar contează, nu-i aşa?

Privirea ei îl sfida să o contrazică.

— Nu sunt decât poveşti, Phoebe, zise Alexis mai blând. Doar poveşti.

Fata îşi trase nasul din nou şi arătă către mumiile de pisici şi către păunul împăiat.

— Şi ele?

Alexis se strâmbă.

— Sunt moarte.

Pentru o clipă, crezu că fata va izbucni iar în plâns. Dar aceasta dădu din cap şi zise cu hotărâre:

— Ştiu. La fel sunt şi statuile. Dar eu *nu vreau* ca ele să fie moarte! Vreau să prindă viaţă şi să o atace pe mătuşa Ada şi pe generalul Alexandru şi întreaga armată macedoneană! Vreau ca toţi aceştia să plece şi să-l lase pe tata în pace. Îl iubesc, Alex. Îl iubesc atât de mult… Generalul Memnon zice că, dacă generalul Alexandru câştigă, îl va băga pe tata în închisoare, ba chiar îl va omorî!

Privi în sus spre Alexis.

— Eşti sigur că nu există astfel de creaturi în lume? Tu te duci în pelerinaje în alte ţări. Nu vezi niciodată lucruri magice?

Alexis înlemni.

— Nu.

— Phoebe…

Kichesias se apropie.

— Ne-ar plăcea să stăm să te ajutăm să-ţi cureţi colecţia, dar va trebui să plecăm spre casă în curând, altfel vom da de necaz

cu mama vitregă a lui Alex. Alex voia să te întrebe dacă vrei să fii martor pentru noi. Să spui că trupul găsit în canal avea chip prima dată când l-ai văzut, dar că cineva a pătruns aici şi l-a distrus. Poate chiar să-l descrii dacă îţi aminteşti cum arăta…

Phoebe îl privi într-o parte pe Alexis.

— Adică la un proces pentru crimă?

Alexis înlemni din nou.

— De unde ştii că vreau să intentez un proces pentru crimă?

Phoebe zâmbi.

— Nu sunt proastă. Ţi-am văzut reacţia la mausoleu. Crezi că acesta este cadavrul tatălui tău şi că mama ta vitregă l-a ucis, nu-i aşa? Tata ar face orice pentru mine. L-aş putea convinge să ordone Adunării să voteze pentru un proces. Dar, dacă vreţi să vă ajut, trebuie să-mi spuneţi totul.

Îşi încrucişă braţele.

— Nu e mare lucru de spus, zise Alexis. Neaera nu l-a iubit niciodată pe tata. S-au certat într-o noapte. Tata a plecat să-şi ia banii pe ultima comandă, iar ea s-a dus după el, l-a omorât şi i-a ascuns corpul în canalul mausoleului. Probabil i-a luat şi banii.

Phoebe scutură din cap.

— Va trebui să vii cu ceva mai bun decât asta, Alex-Care-Nu-Eşti-Alexandru! Cum a făcut de a înnegrit cadavrul în felul acesta? Cu siguranţă el era mai puternic decât ea. A folosit otravă?

— Da! zise Alexis, agăţându-se de această jumătate de adevăr. Dar nu ştiu ce a folosit…

— Sânge de statuie? zise Phoebe, ridicând din sprâncene.

Râse când văzu cum cei doi băieţi se uită unul la altul disperaţi.

— Am auz mai fin decât credeţi! Am auzit ce şuşoteaţi acolo. Aşa că spuneţi-mi şi restul, ca să pot să mă hotărăsc dacă să vă ajut sau nu. Pe de altă parte, aş putea să-i spun tatei că sunteţi spioni macedoneni, şi veţi sta în garnizoană până când bătrânul Cleon va scoate cu forţa adevărul de la voi.

Kichesias privi îngrijorat către uşă.

— Grăbește-te, Alexis. Stăm aici de o veşnicie. Doamna Neaera va fi *furioasă.*

Alexis oftă. Poate că era mai bine să aibă încredere în prinţesă decât să şi-o transforme în duşman. Oricum părea să ştie jumătate din poveste. Respiră adânc.

— Mama mea vitregă Neaera este o statuie, începu el. Sau cel puţin era, până când am atins-o. Acum e o persoană reală, dar are o putere neobişnuită şi sânge negru otrăvitor pentru oameni, care se poate cristaliza, aşa ca substanţa aceea de pe corpul tatălui meu. Eu sunt un urmaş al regelui Midas care avea darul de a transforma în aur tot ce atingea. De aceea tatăl meu obişnuia să-mi spună Mâini-de-Aur. Doar că, dacă îţi aminteşti povestea, regele Midas şi-a transformat fiica în aur din greşeală, şi atunci l-a implorat pe zeul râului de pe muntele Tmolus să-i ia darul înapoi şi să-i transforme fata în fiinţă vie. Aşa că, deşi i-am moştenit puterea, acţionează invers. Nu pot transforma lucruri în aur, dar pot transforma aurul în alte metale şi pot da viaţă statuilor, atât timp cât au pe ele puţin aur. Nu este un dar prea folositor. Tatăl meu a primit odată o monedă de aur drept plată pentru o statuie, iar eu am transformat-o în alamă, pentru că am crezut că nu sunt bani adevăraţi, pentru că nu arăta ca restul monedelor pe care le aveam. Neaera a fost furioasă. De aceea mă duce în pelerinaj la muntele Tmolus, ca să mă spăl în acelaşi râu în care s-a spălat regele Midas. Speră ca zeul râului să vină şi să-mi dea darul de a transforma tot ce ating în aur, iar ea să se îmbogăţească. De ceea cred că l-a ucis pe tatăl meu. Acesta nu i-ar fi permis niciodată să mă ducă acolo. Acum poate face exact ce doreşte.

— Cu excepţia zilelor când oraşul este sub asediu, adăugă Kichesias.

— Cu excepţia zilelor când oraşul este sub asediu, aprobă Alexis. E de ajuns, prinţesă? Ne vei ajuta?

Prinţesa rămăsese cu gura căscată. Se uită lung la mâinile lui Alexis şi îi aruncă lui Kichesias o privire stânjenită. În cele din urmă, izbucni în râs.

— Doar nu vă aşteptaţi să cred asta?! E ceva mai nebunesc decât poveştile care se spun în agora. Mai încercaţi.

— Dar e adevărat, Phoebe, zise Kichesias. Alex chiar poate transforma aurul şi poate da viaţă statuilor. A înviat-o pe mama

sa vitregă pe când avea doar patru ani… şi după ce a dispărut tatăl său, m-a adus pe mine la viaţă ca să-i fiu prieten.

Phoebe se uită nesigură la Kichesias.

— Te aştepţi să cred că eşti o *statuie?*

Kichesias dădu din cap.

— De aceea am avut puterea de a dărâma poarta cu mâinile goale şi de aceea eram atât de speriaţi de sabia tatălui tău. Alex nu ţi-a spus, dar aurul este singurul lucru din lume care ne poate face rău, şi dacă nu este parte din statuia care eram înainte de a învia, prezenţa lui ne slăbeşte. Cred că are de a face cu darul iniţial pe care l-a primit regele Midas.

Phoebe scoase un sunet gutural.

— Dar… pari atât de real.

Kichesias zâmbi.

— Sunt real, sau cel puţin eram. Uneori îmi aduc aminte de frânturi din trecutul meu. Cred că am avut un accident în parcul regal când eram mic. Visez mereu copite de cai, un car prăvălindu-se asupra mea şi pe mama mea ţipând… Alexis crede că a reuşit să-mi capteze spiritul şi să-l închidă în acest corp de statuie. Probabil că s-a întâmplat ceva asemănător când a adus-o la viaţă pe doamna Neaera la mausoleu.

Phoebe se uită din nou la mâinile lui Alexis, şi ochii i se micşorară.

— Bine… Dovedeşte-o.

— Ce? zise Alexis, prins cu garda jos.

— Am zis să o dovedeşti! Atinge una dintre statuile *mele* şi adu-o la viaţă.

Privi Himera uriaşă cu trei capete, apoi se răzgândi şi arătă către un centaur minuscul.

— Atinge-o pe aceea!

Alexis se dădu înapoi cuprins de fiori. Nu ar fi trebuit să-i spună. Ar fi trebuit să ştie că fata o să-i ceară aşa ceva.

— Nu, Phoebe, nu înţelegi… nu merge aşa. Trebuie ca eu să-mi doresc cu adevărat ca statuia să învie, trebuie să iau un spirit de undeva. Era mai uşor când eram mai mic. Când eşti mic, îţi doreşti cu mai multă ardoare diverse lucruri, şi crezi în magie, fără să ai nevoie să ştii cum funcţionează. Nu cred că acum aş putea să o fac, chiar dacă mi-aş dori.

Phoebe se încruntă, şi era clar că încă încerca să-şi dea seama dacă băieţii inventaseră povestea ca să o necăjească.

— Când ai încercat ultima dată?

— Nu am mai încercat de când l-am înviat pe Kichesias.

— Nici măcar cu ceva care nu poate să învie? Ceva care nu are nevoie de spirit?

— Nu.

Alexis consideră că era mai bine să nu-i spună gândurile lui despre sabia tatălui său.

— Atunci încearcă acum.

Îşi smulse de pe braţ o brăţară de aur.

— Încearcă cu asta!

Înainte ca băiatul să poată protesta, îi puse brăţara în mână şi îi închise pumnul în jurul ei. Se uită la ea cu o privire aprigă, plină de speranţă.

Alexis îşi scutură capul şi puse brăţara pe soclul unei statui.

— Cu asta nu e de joacă, Phoebe! Acum ştiu acest lucru. Am greşit când am trezit-o pe Neaera. Şi nici faţă de Kichesias nu a fost prea drept. Nu a avut o viaţă uşoară ca sclav al Neaerei. Privi către prietenul său. Cu toate astea, mă bucur că l-am adus la viaţă.

Schimbă un zâmbet cu Kichesias, pe care Phoebe îl interpretă drept amuzament pe seama ei. Îşi smulse brăţara şi le aruncă o privire furioasă.

— Sunteţi exact ca restul băieţilor! Credeţi că sunt proastă doar pentru că sunt fată! Întoarceți-vă la mama voastră vitregă. Râdeţi cât poftiţi de mine. Dar să nu încercaţi să veniţi din nou aici. Data viitoare nu voi mai interveni pentru a vă scăpa de Cleon. O să spun unui sclav să vă arate drumul spre ieşire.

Se duse la uşă, o deschise nervoasă şi strigă ceva în persană. Unul dintre sclavii uriaşi veni alergând. Se uită impasibil la Alexis şi Kichesias în timp ce prinţesa îi explică rapid ce vrea de la el. Când termină de dat ordine, Phoebe îşi întoarse semeaţă spatele şi dispăru în umbra colecţiei ei. Alexis privi după ea, simţindu-se uşurat că nu îl crezuse. Kichesias oftă de parcă tocmai pierduse ceva.

Sclavul îi escortă în tăcere afară din încăperile femeilor, prin labirintul de coridoare, către o uşă laterală care se deschise pe

neaşteptate într-o lumină orbitoare. Paznicul de serviciu le aruncă o privire ciudată când sclavul îi arătă însemnul cu floare de crin din palmă, dar dădu din cap şi le dădu voie să iasă în stradă. Ignoră protestele băieţilor care spuneau că pot găsi singuri drumul către casă şi insistă să-i însoţească până în Cartierul Meşteşugarilor.

Capitolul 6

PEDEAPSA

DIOGENE: Dar, mărite Mausolos, puterea şi frumuseţea despre care vorbeşti nu mai sunt cu tine.

Neaera era trează când Alexis şi Kichesias ajunseră acasă. Coborâ cu paşi mari pentru a-i întâmpina în atelier, unde Pasion lucra la o statuie cu o clasă de ucenici mai tineri. Maestrul şi băieţii se opriră din lucru, cu dălţile ridicate, aşteptând să vadă ce se va întâmpla.

Alexis îşi făcu în sfârşit curaj. Dar când Neaera văzu paznicul palatului stând în prag, expresia ei de furie se transforma într-una de îngrijorare maternă. Alergă şi îl îmbrățișă pe Alexis, puţin cam prea tare.

— Unde aţi fost? Am fost aşa îngrijorată! Noaptea trecută a fost un raid pe deal. Practic, macedonenii au intrat în oraş. Credeam că aţi fost prinşi sau omorâţi!

Privi către paznic şi îşi şterse teatral o lacrimă.

— Mulţumesc că mi-ai adus băieţii acasă. Îmi cer scuze că au încălcat interdicţia de a ieşi din casă. Poţi fi sigur că vor fi mustraţi. Nu se va mai întâmpla.

Gardianul dădu din cap. Fără să spună un cuvânt, se întoarse şi o luă pe drumul spre palat.

Când acesta dispăru, Neaera îi dădu drumul lui Alexis şi clătină din cap cu tristeţe înspre el.

— Sus! zise ea pe un ton periculos de scăzut. Amândoi.

Ignorând rânjetele băieţilor mai mici, o urmară ascultători. În timp ce urcau scările înguste spre camera cea mai mică, Alexis

încerca să găsească o scuză bună pentru faptul că erau plecaţi când mama sa vitregă se trezise. Kichesias îl urma cu umerii lăsaţi, muşcându-şi buza, de parcă ar fi fost deja pedepsit. Îl auziră pe Pasion bombănind cum că ar trebui să nu fie prea aspră cu ei.

— Nu ar trebui ca băieţilor de vârsta lor să li se permită să scape nepedepsiţi pentru asemenea fapte! se răsti Neaera ca răspuns. Mai lipseşte să omoare oameni pe străzi. Întoarce-te la lucrul tău şi lasă-mă pe mine să mă ocup de asta!

Tonul ei îi dădu fiori lui Alexis. Atinse mâna lui Kichesias.

— Nu-ţi fie teamă, şopti el. Nu o voi lăsa să-ţi facă rău. Dacă încearcă, o s-o ameninţ că o să mă adresez Adunării pentru a intenta proces pentru crimă. Asta o va opri.

Kichesias clătină din cap.

— Adunarea nu te va asculta, Alex. Fără ajutorul lui Phoebe, nu avem niciun fel de dovadă că acel cadavru e al tatălui tău, acum că nu mai are chip.

— Neaera nu ştie că e desfigurat, nu-i aşa? Dacă am…

Dar nu apucară să tragă nici o concluzie, pentru că Neaera ajunsese la capătul scărilor. Când intră şi ea în cameră, păru că nu e destul aer pentru toţi trei. Respiraţia lui Alexis se acceleră, şi Kichesias păli când văzu ce ţine în mână.

Între degetele femeii se afla un ac lung de aur care sclipea în lumina soarelui. Era unul dintre acele cu care îi era prins la umeri veşmântul ei de modă veche de peplum, pe care îl purta în urmă cu opt ani, în momentul în care Alexis atinsese statuia şi ea căpătase viaţă. La fel ca restul femeilor din Cartierul Meşteşugarilor, acum Neaera purta un chiton modern, mai simplu, prins cu broşe sau funde. Dar păstrase acele de aur şi le purta tot timpul într-o cutiuţă ascunsă într-un buzunar special cusut pe partea interioară a veşmântului.

— Aşază-te pe pat, Alexis, ordonă ea. Kichesias, vino încoace şi întinde mâna.

Kichesias veni spre ea ca şi cum l-ar fi tras de o lesă invizibilă legată în jurul gâtului. Închise ochii în timp ce îi asculta porunca. Alexis îşi încleştă pumnii. Se imagină repezindu-se în partea cealaltă a camerei şi smulgând acul din mâna mamei sale vitrege, transformându-l în alamă sau fier, ca să nu-i poată face

rău prietenului său. Teama de eşec şi de răzbunarea Neaerei pentru neascultarea sa îl ţinu nemişcat.

— Nu! zise el. Nu e drept!

Neaera oftă.

— Chiar crezi că mie îmi place asta, Alex? Dar voi mi-aţi pus licoare de adormit în vin şi v-aţi furişat afară din casă fără să-mi spuneţi unde vă duceţi. A fost foarte urât din partea voastră, deşi licoarea nu a avut efectul puternic pe care l-aţi sperat voi, din cauza corpului meu de statuie. Îmi închipui că aţi fost la palat, de vreme ce v-aţi întors escortaţi de un membru al gărzii regale. Mi-e groază să mă gândesc la bârfa care o să se împrăştie prin tot cartierul de îndată ce învăţăceii lui Pasion vor ajunge acasă. Hai, Kichesias, ştii cum facem asta. Stai nemişcat.

Apucă încheietura băiatului în strânsoarea ei de fier şi lăsă acul în jos până ce acesta înţepă palma lui Kichesias. Băiatul înţepeni.

— Nu! ţipă Alexis, fără să-şi poată lua ochii de la vârful ascuţit de aur. Pedepseşte-mă pe mine, nu pe Kichesias! A mea a fost ideea să mergem la palat!

Neaera oftă.

— Ştiu. Şi trebuie să mă asigur că nu o să vă mai duceţi acolo din nou.

— Nu ne mai ducem, promit. Te rog, nu…

Cu o expresie hotărâtă, Neaera împinse cu grijă acul de aur prin palma lui Kichesias până ce acesta ieşi pe partea cealaltă. Băiatul blond îşi muşcă şi mai tare buza. Nu scoase niciun sunet, dar lui Alexis i se păru că se învârte pământul cu el şi trebui să se sprijine de marginea patului ca să nu cadă. Prin empatie, simţi o durere ascuţită în mâna stângă.

Durerea se topi într-o zvâcnire când Neaera trase acul şi îi dădu drumul lui Kichesias.

— Chiar urăsc să fac asta, zise ea cu un alt oftat, ştergând acul pe fustă înainte să-l pună la loc în cutiuţa din buzunar. Dar trebuie să înţelegeţi cine e stăpânul aici. Lasă-mă să văd, Kichesias.

Tremurând din cauza şocului, acum că totul se terminase, băiatul întinse mâna rănită. Curgea foarte puţin sânge. Neaera examină plaga şi rupse o coajă întunecată, de sânge închegat.

— Bun, zise ea. Asta e ca să nu uitaţi ce se întâmplă dacă nu mă ascultaţi. Diseară mă voi hotărî dacă vom repeta operaţia.

— *Poftim?* sări Alexis.

Sângele negru, închis la culoare, îi adusese în minte corpul tatălui său, întărindu-i hotărârea. Dar cuvintele Neaerei îi dădură fiori.

— Dar ne-ai pedepsit deja!

Se uită disperat la prietenul său care îşi făcuse căuş mâna străpunsă. Încă nu îşi dădea seama în ce măsură acul de aur îl rănise pe Kichesias. Poate nu duruse atât de tare ca în cazul cuiva care se născuse cu corp de om. Părul albit şi ridurile Neaerei dovediseră că şi statuile se comportau la fel ca oamenii, şi Kichesias fusese viu destul de mult timp ca să ajungă să simtă durerea.

— V-am pedepsit pentru că aţi fost la palat. Încă nu am aflat ce aţi căutat acolo.

— Noi…

Alexis se hotărî că era cel mai simplu să spună adevărul.

— Am fost să întrebăm dacă putem vedea cadavrul pe care soldaţii l-au scos din canal la mausoleu.

Neaera ridică o sprânceană uimită, căci nu s-ar fi aşteptat ca băiatul să fie atât de sincer.

— De ce?

— Mi s-a părut că ar fi cadavrul tatălui meu.

— Şi l-aţi văzut?

Afară se auziră strigăte şi un grup de arcaşi persani trecură în goană, urmaţi de bubuiturile înfundate ale armelor de atac ale macedonenilor. Încă un raid, îi trecu prin minte lui Alexis. Parcă s-ar fi petrecut pe o altă lume. Kichesias închisese din nou ochii. Părea că se ţine cu greu pe picioare.

— Ei bine? se răsti Neaera, pierzându-şi stăpânirea de sine.

Alexis îşi încleşta dinţii.

— Da, l-am văzut!

Kichesias deschise ochii. Clătină din cap. Dar Alexis era prea furios pentru a lua în seamă avertismentul prietenului său.

— *Era* corpul tatălui meu! continua el grăbit. Şi era acoperit cu sânge de statuie, aşa că ştim că tu ai avut cumva de-a face

cu moartea tatălui meu. Voi cere Adunării să intenteze proces pentru crimă. Vei plăti pentru ceea ce ai făcut.

Neaera se încruntă. Pentru o clipă, păru nesigură. Apoi strânse din dinţi şi îşi pipăi buzunarul. Alexis se pregăti să-l tragă pe Kichesias afară din încăpere şi să fugă. Nu-i păsa încotro. Chiar şi ideea de a se sui pe zidurile cetăţii şi a se preda generalului Alexandru i se părea mai bună decât să mai stea un moment în prezenţa mamei sale vitrege şi a acelor de peplum.

Dar Neaera scoase mâna goală. Începu să râdă.

— Chiar aşa? Chiar crezi să Adunarea o să-şi piardă timpul cu un asemenea proces pe vremurile astea? Toţi bogătaşii se ascund în acropolă, temându-se pentru vieţile lor. Generalul Memnon se află pe ziduri luptându-se în numele împăratului persan Darius, şi satrapul căruia îi place să se autodenumească regele nostru este prea îngrijorat să nu-i ia tronul regina Ada ca să-i mai pese de altceva. Şi oricum, satrapul este prea laş ca să acţioneze împotriva hotărârilor Adunării. În plus, ce dovadă aveţi? Ce martori? Sau vă gândiţi că o să depun mărturie împotriva mea? Poate te gândeşti să te ridici în faţa a jumătate din cetăţenii Halicarnasului şi să le spui că poţi să dai viaţă statuilor doar atingându-le? O să râdă de voi şi o să vă alunge din agora!

Chicoti din nou.

Alexis o privi uluit. Nici măcar nu încercase să nege. În adâncul sufletului său, în acel loc care îl îndemnase să dea viaţă statuii pentru a-i fi mamă, sperase că se înşela şi că Neaera e nevinovată – sau că măcar va putea să dea o explicaţie care să arate că implicarea ei în moartea lui Diogene fusese întâmplătoare. Dar acum nu i se mai părea imposibil ca această femeie care stătea râzând în faţa lor să fie capabilă a ucide un om.

— Te urăsc! strigă el, ţâşnind înspre ea cu pumnii strânşi.

Neaera nici măcar nu se obosi să se dea la o parte.

— Nu fi prost, Alex! Ştii bine că nu-mi poţi face rău şi nu te voi lăsa să atingi acele mele de aur, aşa că mai bine ai renunţa. Ascultă, ţi-am adus nişte licoare de adormit. Vreau să o bei şi să stai cuminte în această încăpere azi şi să te odihneşti. Nu prea te-ai simţit bine în ultimul timp şi ai nevoie să-ţi recapeţi puterile

pentru a putea porni în pelerinaj. Asediul va lua sfârşit în curând dacă planurile reginei Ada reuşesc, dar mai am nişte lucruri de făcut înainte de plecare.

Se întoarse către Kichesias.

— Tu spală-te şi pune-ţi nişte haine curate. Poţi să vii cu mine să-mi ţii umbrela de soare. Vreau să arăt cât mai bine şi nu am chef să mă pârlesc pe stradă. În definitiv, mă duc în vizită la o regină.

Zâmbi şi ridică amfora cu licoarea de dormit, şi Alexis înţelese dintr-odată.

— Tu ai fost, şopti el. *Tu* ai fost în încăperile femeilor din palat! Tu ai distrus chipul tatălui meu ca să nu poată fi identificat! În vocea lui se simţea amărăciune. Cum ai intrat? Prefăcându-te din nou că eşti statuie?

Neaera scutură din cap şi scoase capacul amforei.

— Eu şi regina Ada am ajuns la o înţelegere. Are nevoie de un mesager capabil să treacă neobservat de paznicii cei bănuitori, iar eu am un asemenea har special, aşa că a fost mai mult decât fericită să mă ia în serviciul ei. Dar nu ştiu de ce insişti că acela era corpul tatălui tău, Alex. Ar putea fi al unui om oarecare. Hai să acceptăm adevărul: Diogene ne-a părăsit pe amândoi şi nu se mai întoarce. Aşa fac bărbaţii mereu. Acum te afli în responsabilitatea mea. De îndată ce zeul râului îţi dă darul iniţial înapoi şi vei putea să-mi faci mult aur, voi avea multă influenţă în Caria, iar când se va întâmpla asta, ai face bine să înveţi să te porţi frumos. Bea!

Vocea i se înăsprise, şi îl strânse tare pe băiat de braţ. Acesta avu intenţia să refuze să bea, dar văzu cum Kichesias îşi ţine mâna rănită şi se răzgândi. Luă o gură şi o ţinu sub limbă, întorcându-se spre pat. Se ghemui, cu spatele la Neaera, luând atitudinea unui copil supărat că nu i se face pe plac.

— Înghite, Alex.

Neaera se aplecă asupra lui şi îl ciupi de nas, punându-i cealaltă mână peste gură, până când, în ciuda rezistenţei lui, licoarea i se duse pe gât.

Privi ceea ce mai rămăsese pe fundul amforei şi zâmbi.

— Bun, cred că ai băut destul cât să stai liniştit până când ne întoarcem.

Alexis o fulgeră cu privirea.

— Nu o să scapi nepedepsită pentru uciderea tatălui meu, şopti el, în timp ce femeia îl trăgea pe Kichesias afară din încăpere. Voi găsi o dovadă şi o voi arăta Adunării. Mă vor asculta, vei vedea.

Neaera zâmbi fără să zică nimic şi închise uşa.

***

Alexis stătea întins, abia respirând, luptându-se cu amorţeala care îi cuprindea membrele. „Voi găsi o dovadă…“ zisese el disperat. Dar poate chiar exista o cale de a convinge Adunarea să-l asculte. Nu avea nevoie decât de un alt cadavru – un cadavru îndeajuns de convingător pentru a-i face pe bunii cetăţeni ai oraşului să creadă că e al tatălui său. Era puţin probabil să poată găsi un alt cadavru care să semene cu al acestuia. Dar dacă ar sculpta o statuie care să arate întocmai ca Diogene acum cinci ani şi şi-ar folosi puterile magice?

Probabil că era din cauza licorii, căci niciodată nu ar fi pus la cale un plan atât de oribil dacă ar fi avut capul limpede. Dar ideea, odată apărută, refuză să dispară, iar lui Alexis nu îi venea nimic mai bun în minte acum, că Phoebe refuzase să-i ajute.

Încercând să-şi lase deoparte îndoiala, stătu întins până când îi auzi pe Kichesias şi pe Neaera ieşind din casă. Apoi se dădu jos din pat şi îşi băgă degetele pe gât.

Era un mod dezgustător de a-ţi provoca singur greaţă, dar funcţionă. Licoarea îi veni înapoi sub forma unui firişor subţire de fiere. Scuipă de mai multe ori, îşi clăti gura cu apă şi căută ceva de mâncare. Dar se pare că Neaera terminase deja raţiile lor pe ziua respectivă sau le ascunsese pe undeva, încă înfometat, mai bău nişte apă şi îşi schimbă tunica, examinându-şi planul din toate unghiurile. Erau multe lucruri care puteau merge prost, dar măcar ar fi încercat ceva. Înainte să apuce să se răzgândească, cobori în atelier cu picioarele tremurând.

Pasion era încă acolo, lucrând în tăcere în penumbră, deşi ucenicii săi plecaseră. Alexis răsuflă uşurat. Nu se simţea în stare să înfrunte şi răutăţile copilăreşti ale băieţilor.

— Maestre? şopti el.

Sculptorul tresări.

— Tu erai, Alex?

Ochii negri ai lui Pasion, care-i aminteau lui Alexis de cei ai unei păsări, îl scrutară cu nervozitate. Când constată că nu erau semne vizibile de violenţă, se relaxă.

— Doamna Neaera mi-a zis că te odihneşti şi că azi nu o să mă ajuţi. Nu că ne-am putea concentra asupra lucrului cu toată gălăgia asta!

Se încruntă în direcţia uşii, unde se vedea cum praful stârnit de atacul macedonenilor plutea în aer ca un văl ce acoperea strada luminată de razele soarelui.

Bubuiturile îndepărtate ale proiectilelor ce loveau zidurile oraşului îi aminteau lui Alexis de zgomotul pe care le făceau valurile când se loveau de chei în timpul unei furtuni. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă macedonenii chiar ar reuşi să dărâme zidurile şi să cucerească Halicarnasul. Alungă acest gând. Trebuia să se concentreze asupra unor lucruri mai importante.

Îşi trecu degetul peste suprafaţa zgrunţuroasă a blocului de piatră pe care îl sculpta Pasion.

— Maestre, vreau să vă cer o favoare.

Pasion păru surprins.

— Dacă pot face ceva pentru tine, trebuie doar să ceri. Dar probabil că va trebui să o întreb şi pe doamna Neaera.

— E vorba despre o surpriză, zise Alexis repede. Vreau să fac o sculptură specială. Dar nu vreau să ştie nimeni, nici măcar Kichesias sau ceilalţi băieţi. Altfel ar putea afla Neaera, şi ea m-ar opri.

Pasion se încruntă; în cutele chipului se depusese praf alb.

— Ce pui la cale, Alex?

Alexis se simţea prost pentru că trebuia să-l mintă pe maestrul său care avea să dea de necaz dacă Neaera afla că îl ajutase. Dar îşi aduse aminte cum mama sa vitregă străpunsese palma lui Kichesias cu acul, şi inima i se înăspri.

— Vreau să fac o statuie a tatălui meu, zise el încet.

Pasion râmase tăcut pentru o clipă. Dădu din cap încet.

— În acest caz, sunt de acord că probabil e mai bine ca Neaera să nu ştie. Odată terminată, poate o convingem să o păstreze în casă. Un fiu ar trebui să aibă ceva care să-i aducă aminte de tatăl său. Am pe aici pe undeva un bloc frumos de marmură roşie care e prea mic pentru o comandă. O păstram ca

să aibă cei tineri pe ce să exerseze, aşa că nu-ţi face probleme în privinţa costului. Ar fi potrivit pentru un bust al tatălui tău, cap şi umeri…

— Nu! zise Alexis, care simţi că-i vine greaţă numai la gândul acesta. Vreau să fie în mărime naturală, aşa cum era când a dispărut.

Maestrul clipi.

— Mărime naturală? Eşti sigur? Această e o încercare ambiţioasă pentru un ucenic. Un bust ar fi mai uşor.

Alexis ştia că maestrul său avea dreptate, dar un bust sau o statuie mai mică nu ar fi fost îndeajuns pentru ceea ce plănuia el.

— Te rog, maestre, mă ajuţi? Ştiu că este un proiect mare, dar sunt dispus să muncesc din greu. Voi lucra pentru tine în timpul zilei şi voi sculpta statuia tatălui meu noaptea. Şi voi plăti pentru marmură. Acum nu am decât atât, dar voi mai face rost.

Îi întinse monedele de alamă pe care Neaera i le dăduse ca să cumpere mâncare de la piaţă şi pe care soldaţii refuzaseră să i le ia – i se părea că se întâmplase cu o sută de ani în urmă.

Pasion îi închise pumnul lui Alexis, zâmbind.

— Eşti un băiat bun, Alex, în ciuda a ceea ce zice doamna Neaera. Dar ai idee cât costă un bloc de marmură de o asemenea mărime?

— Ştiu că foarte mult. Voi face economii, promit, dar trebuie să încep imediat, altfel nu voi reuşi să termin la timp.

Pasion chicoti.

— O sculptură în mărime naturală a tatălui tău făcută chiar de mânuţa ta? Asta chiar ar fi o surpriză pentru mama ta! Când ai de gând să o termini? Dacă i-ai spune lui Kichesias, te-ar putea ajuta. Are toate calităţile unui artist priceput. Ce păcat că este sclav!

— Kichesias nu trebuie să afle ce fac, zise Alexis.

I-ar fi plăcut foarte mult ca Kichesias să-l ajute să sculpteze, dar era prea mare riscul ca Neaera să afle – magia îi lega prea puternic pe mama sa vitregă şi pe prietenul său, deoarece amândoi fuseseră statui.

— Trebuie să fie gata înainte de următoarea Adunare, adăugă el.

Pasion lăsă jos dalta şi începu să râdă.

— Înainte de următoarea Adunare? Păi atunci, Alexis, fiu al lui Diogene, ai face bine să-ţi angajezi o un grup de sculptori precum Piteos, care a avut nevoie să fie ajutat cu mausoleul, pentru că doar aşa o să poţi să termini până atunci!

Clătină din cap amuzat.

Alexis încă se simţea ameţit din cauza licorii. Când *era* următoarea Adunare? Îşi dădu seama că pierduse noţiunea timpului şi, oricum, niciodată nu prea dăduse atenţie politicii. Începea să vadă enormitatea sarcinii pe care îşi propusese să o ducă la îndeplinire. Dar Pasion privi gânditor de jur împrejurul atelierului.

— Mă întreb…

Dezveli o sculptură pe jumătate terminată care stătea uitată într-un colţ prăfuit şi se plimbă în jurul ei, studiind-o pe toate părţile.

— Da, cred că ai putea lucra cu aceasta. Va fi mult mai uşor şi mai rapid decât să începi de la o bucată neşlefuită de marmură, şi din câte mi-l aduc eu aminte pe tatăl tău, e cam de mărimea lui. Va trebui să-i sculptezi o faţă nouă, poate să mai cizelezi puţin mâinile şi veşmintele. O putem duce în vechiul atelier al fostului meu maestru, pentru ca doamna Neaera să nu-şi dea seama la ce lucrezi… Dar ai grijă, acolo s-ar putea să nu fii chiar în siguranţă! îl avertiză Pasion, când văzu că băiatul începe să zâmbească. Atelierul e foarte aproape de zid, şi, din câte am auzit, macedonenii au umplut şanţul şi şi-au adus armele de asediu îndeajuns de aproape încât acum pot dărâma jumătate din casa de lângă el. Dar bătrânul îndărătnic nu vrea să se mute şi, de vreme ce majoritatea oamenilor au fost evacuaţi din zonă, e locul perfect ca să păstrezi un secret, dacă nu ţi-e teamă de proiectile.

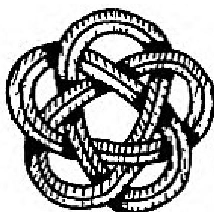
Alexis se aruncă de gâtul sculptorului mirat şi îl îmbrățișă. Înainte ca Pasion să se răzgândească, îl aduse pe Pan şi îl ajută pe maestrul său să învelească statuia şi să o ridice pe cadrul solid cu roţi pe care-l foloseau pentru a transporta blocuri masive de marmură. Îi trecură transpiraţiile până reuşiră să-l aşeze bine şi să-l lege în spatele catârului, dar reuşiră fără să strice sculptura. În timp ce maestrul său verifica legăturile care

aveau să ţină statuia la locul ei în timpul scurtei călătorii, Alexis urcă grăbit şi luă amfora în care se afla restul de licoare de dormit şi o aşeză lângă coşurile lui Pan.

— Vei fi judecată, rosti el cu glas scăzut în încăperea goală. Îţi promit.

Capitolul 7

STATUIA

DIOGENE: Nu înţeleg de ce mintea ta ar trebui considerată mai strălucită decât a mea.

Printr-o întâmplare norocoasă, curând după ce au mutat statuia, Pasion a fost chemat să lucreze la o comandă importantă, aşa că a trebuit să plece din atelier. Ucenicii săi au luat vacanţă pe durata absenţei lui, şi pentru că Neaera era plecată de acasă mai mult ca oricând, Alexis putea să meargă la atelierul de lângă zid şi să-şi vadă de proiect fără să fie luat la întrebări. Dar să dea statuii chipul tatălui său se dovedi o treabă mult mai anevoioasă decât anticipase. Uneori, când încerca să-şi aducă aminte detaliile figurii lui Diogene, vedea doar corpul acoperit de pojghiţa de sânge din colecţia lui Phoebe – întunecat şi fără expresie, lipsit de trăsături omeneşti.

Asaltul continuu al macedonenilor îl încurca şi mai tare. Cei din Cartierul Meşteşugarilor credeau că asediul se va termina înainte de venirea iernii, în ciuda sprijinului deschis pe care regina Ada îl acorda generalului Alexandru şi a faptului că transformase acropola în cartierul general al rezistenţei din interiorul oraşului. Dar acolo, lângă zid, lupta era la fel de aprigă. Alexis lăsă jos dalta când un proiectil căzu în apropiere, zguduind atelierul părăsit. Un norişor de praf se desprinse din tavan, depunându-se peste stratul deja existent pe podea. Se şterse la ochi şi suflă molozul de pe faldurile de marmură ale proiectului său, bucuros că a găsit un pretext pentru a se opri din lucru.

Îşi impusese să numească statuia „proiectul său“ pentru că doar aşa se putea autoconvinge să depună un efort constructiv. Dacă o numea „statuia”, vedea un bloc de marmură ce i se părea imposibil de transformat într-o fiinţă vie, pentru un ucenic ca el. Mai rău, dacă o numea „tatăl său“, se oprea tot timpul ca să privească trăsăturile ce abia se conturau, până când îi dădeau lacrimile. Atunci şi le ştergea furios, şi îi intra praf în ochii care se înroşeau şi se umflau. Acoperea chipul proiectului său dacă lucra la mâini sau la veşminte, dar munca devenea mai grea pe măsură ce se apropia de sfârşit, şi deja ratase Adunarea din luna aceea. Deşi probabil nu mai avea de sculptat decât câteva zile, o parte din el ezita să termine, pentru că atunci ar fi trebuit să pună în aplicare partea cea mai dificilă a planului său.

Alexis şterse cu grijă uneltele şi le înfăşură într-o cârpă îmbibată cu ulei, apoi le ascunse sub o bancă în colţul atelierului lângă amfora acoperită cu grijă, în care se aflau licoarea de adormit şi un vas mic cu vopsea aurie pe care o furase cu un sentiment de vinovăţie din stocul lui Pasion, cu câteva zile în urmă. În timp ce sufla praful de pe amforă, se întrebă ce se întâmpla dacă licoarea nu va avea efect când va veni timpul să o folosească. Îşi alungă îndoielile, acoperi proiectul cu pânză şi îşi mişcă umerii încordaţi cu un oftat.

Următorul proiectil al macedonenilor căzu cu o bubuitură care zgudui întreaga casă. Alexis tresări îngrijorat când văzu cum o parte din tavan se dărâmă, cât pe ce să atingă capul proiectului său. Privi în sus cu teamă. Când venise prima dată la atelier, acoperişul era deja crăpat, iar acum în mijlocul lui se afla o gaură de mărimea mâinii lui, prin care vedea încăperea de deasupra. Ieşi în holul îngust şi se uită în sus spre scări la întunericul de la etaj unde locuia fostul maestru al lui Pasion.

— Eşti bine? strigă el. Te pot ajuta cu ceva?

Nu primi niciun răspuns. În timp ce Alexis ezita, întrebându-se dacă să caute pe cineva care să-l ajute să-şi mute proiectul şi pe bătrân într-un loc mai sigur, un al treilea proiectil zbură peste zid, blocând lumina care intra prin uşa din spatele său. Simţi o adiere în aer şi apoi pământul păru să se clatine când bolovanul lovi un colţ al acoperişului.

Bucăţi de ţiglă căzură în stradă. Alexis o luă la goană pe scări. Părea de necrezut, dar bătrânul dormise în tot acest timp, ghemuit sub pătura sa ponosită. Încăperea mirosea a fructe stricate şi a haine nespălate. Când Alexis se repezi înăuntru, bătrânul clipi morocănos spre el.

— Ce vrei?

— Domnule, trezeşte-te! Macedonenii ne atacă! Trebuie să ieşi!

Bătrânul sculptor ascultă un moment zgomotul de afară şi îi întoarse spatele cu un bombănit.

— Lasă-mă în pace, băiete. Întoarce-te la treaba ta şi lasă-mă să dorm. Le-am zis deja oamenilor lui Memnon. Aceasta este casa mea şi nu plec din ea. Voi, ăştia tineri, sunteţi atât de fricoşi! E doar un mic război.

Alexis trase pătura de pe el.

— Scoală-te, bătrân nebun! strigă el.

Sculptorul încercă să se acopere din nou.

— I-am spus deja prietenei tale că nu mă mişc de aici.

Alexis se opri.

— Prietenă? Ce prietenă?

Dar bătrânul adormise iar. Alexis clătină din cap. Poate că sculptorul îl luase drept fată când strigase la el mai devreme din josul scărilor? Era prea îngrijorat din cauza proiectului său ca să-i mai fie ruşine că avusese o voce piţigăiată. Pânza de pe capul statuii era acoperită de un nou strat de moloz. Scutură praful şi încercă să o mute într-un loc mai sigur, dar nu putea singur, era prea grea. Oricum, probabil că niciun loc nu putea fi prea sigur în aceste condiţii.

— Apără-l pe tatăl meu, mărite Ares, şopti el şi se întoarse să plece.

O siluetă înveşmântată într-o mantie lungă până la glezne îi blocă drumul, cu ceva ce semăna a suliţă.

Alexis îngheţă, cu inima bubuindu-i de spaimă. Preţ de o clipă, care i se păru îngrozitor de lungă, crezu că era un macedonean. Apoi îşi dădu seama că intrusul era mult prea subţire şi prea scund ca să fie soldat şi că, de fapt, ceea ce crezuse că este o suliţă era o vâsla.

Auzi cum necunoscutul inspiră profund în timp ce cobora vâsla.

— Alex! M-ai speriat!

Cunoştea vocea aceea. Alexis simţi că inima i se strânge când intrusul îşi dădu jos gluga şi lăsă să se reverse o claie de bucle negre, şi Phoebe se furişa înăuntru, scuturându-şi mantia de praf. Îşi propti vâsla de perete şi îi aruncă un zâmbet. Realizând dintr-odată că ea trebuie să fie „prietena” despre care vorbise bătrânul, Alexis se încruntă. Probabil că prinţesa spionase prin casă în timp ce el lucra.

— *Eu* te-am speriat? zise el bănuitor, aducându-şi aminte cum se încheiase ultima lor întâlnire. Eu lucrez aici. Tu nici n-ar trebui să părăseşti palatul, darămite să umbli prin Cartierul Meşteşugarilor! Ce crezi tu că faci, Phoebe? Macedonenii mai au puţin şi dărâmă zidul!

— Nu fi prostuţ, zise Phoebe înaintând în atelier şi uitându-se cu atenţie înspre colţurile întunecate. Nu suntem în pericol. Generalul Memnon a trimis trupe suplimentare de la garnizoană pentru a-i face pe macedoneni să-şi retragă armele de asediu – i-am văzut când am traversat portul. Deci unde e?

Ridică din sprâncene.

Alexis scutură din cap, exasperat, dar şi îngrijorat din cauza prinţesei.

— Despre Kichesias vorbeşti? Nu e aici, îmi pare rău să te dezamăgesc, prinţesă. Acum urcă-te în barca ta şi vâsleşte înapoi de unde ai venit! Dacă macedonenii te prind aici, nu te voi putea ajuta.

Phoebe chicoti.

— Stai liniştit, nu mă prind macedonenii – deşi asta ar putea fi mai interesant decât să fiu închisă în palat! Poate că ar trebui să mă predau generalului Alexandru. Am auzit că poartă pe piept un cap de gorgonă care îi transformă pe oameni în piatră. Mă întreb dacă nu cumva aş putea să pun mâna pe el ca să-l adaug colecţiei mele.

Văzând expresia lui Alexis, deveni serioasă.

— Glumeam, prostuţule. Nu i-aş face aşa ceva tatălui meu. Ar muri de îngrijorare. Nu despre prietenul tău vorbeam. Mă refeream la tatăl tău. Credeam că e cel de sus, dar omul acela e

mult prea bătrân… sau tocmai de asta e un secret atât de mare?

Îi aruncă o privire vicleană.

Alexis încercă să o împingă şi să treacă pe lângă ea.

— Habar nu am despre ce vorbeşti. Acela este fostul maestru al lui Pasion. Tatăl meu nu este aici. A murit. Cadavrul lui se află în colecţia ta, ai uitat? Aveai şi chipul lui până când i l-a desfigurat mama mea vitregă. Unelteşte împreună cu regina Ada – probabil că au urzit totul chiar sub nasul tatălui tău! De asta muncesc aici când am un moment liber, riscându-mi viaţa, ca să repar neglijenţa ta!

Frica – pentru ea, pentru el însuşi, pentru proiectul său – îl făcea să vorbească mai aspru decât ar fi vrut. Phoebe îşi strânse braţele în jurul corpului şi zise cu voce stinsă:

— Nu te purta aşa, Alexis! Nu îl căutam pe Kichesias. Te căutam pe tine. Voiam să-ţi spun că-mi pare rău. M-am gândit la ce mi-ai spus şi ai dreptate. A fost îngrozitor din partea mea să păstrez toate chestiile alea moarte, şi într-adevăr miroseau îngrozitor. Le-am strâns doar pentru că voiam să le şochez pe celelalte fete. M-am săturat să le aud vorbind întruna despre haine, parfumuri şi coafuri, ca şi cum acestea ar fi singurele griji pe care le au pe lumea asta! După ce ai plecat, am pus un sclav să mă ajute să duc toate lucrurile din colecţie afară şi am scăpat de ele. Am scăpat şi de cadavrul de la mausoleu. Nu l-am putut scoate în afara oraşului să-l îngropăm cum se cuvine, din cauza macedonenilor, aşa că l-am pus în barca mea împreună cu celelalte creaturi moarte şi le-am aruncat în apă. Sper că nu te superi. Tata spune că uneori marinarii sunt îngropaţi în mare, aşa că eu cred că am procedat bine. Mi-am păstrat totuşi statuile. Nu sunt adevărate, aşa că pot să le ţin, nu?

Îl privi implorator, şi părea atât de vulnerabilă, încât lui Alexis aproape că îi părea rău pentru ea. Dar nu putea gândi decât: „A aruncat corpul tatălui meu în mare!“ Acum nu mai avea de ales, trebuia să-şi urmeze planul.

— Mi-a luat o veşnicie să găsesc locul ăsta, continuă Phoebe. La început nu mi-am dat seama ce făceai aici, atât de aproape de proiectile şi de câmpul de luptă. Dar cred că ştiu de ce ai ales

acest loc. Îl ascunzi, nu? De fapt tatăl tău nu este mort, şi tu îl ascunzi aici.

Alexis îşi dădu seama că probabil îl auzise rugându-se lui Ares. Roşi, dar Phoebe nu păru să observe şi continuă:

— De ce? Ce încerci să faci? Să-i faci probleme mamei tale vitrege? Ar fi mult mai uşor dacă m-ai lăsa să-l rog pe tata să te ajute. Dacă e adevărat că mama ta vitregă lucrează pentru Ada, atunci are toate motivele să ordone un proces. E mult mai binedispus de când aceasta a plecat din palat, ba chiar uneori mai intră şi prin încăperile femeilor – nu că ar mai fi multe femei în palat acum. Generalul Memnon şi-a trimis soţia şi familia în Persia pentru mai multă siguranţă, şi nu mai vin călători din cauza asediului ăstuia stupid, aşa că e foarte multă linişte şi suntem şi mai plictisiţi ca înainte. Bineînţeles că tata voia să mă duc şi eu în Persia, dar nu mai plec nicăieri fără el, oricât de periculos ar fi. Nu mi-e teamă de macedoneni! Strânse din dinţi şi se strâmbă înspre uşă. Lasă-mă să fac ceva ca să te ajut. Vreau să mă ierţi pentru modul prostesc în care m-am purtat la palat.

O prinţesă voia ca *el* s-o ierte? Dar părea atât de serioasă şi aproape ghicise adevărul, încât Alexis nu putu să-şi stăpânească un râs aspru. Un alt proiectil macedonean căzu în apropiere, dar rată ţinta, şi sunetul mai îndepărtat al luptei păru să confirme ceea ce îi zisese Phoebe despre suplimentarea trupelor. Răsuflă puţin mai liniştit. Poate că până la urmă nu va fi nevoit să-şi mute proiectul. Doar că acum oricum trebuia să-l mute, pentru că Phoebe descoperise ascunzătoarea.

O apucă de încheietură şi o trase în mijlocul atelierului, privind îngrijorat în susul scărilor.

— Şşt! Nu aşa tare, poate că bătrânul e pe jumătate orb, dar nu e surd. Te-a văzut deja. Dacă descoperă cine eşti, ne-am ars.

Phoebe îi urmări privirea.

— Cred că e simpatic. Nu ne-ar trăda. În plus, doarme.

Dar îşi coborâ şi ea vocea.

— Atunci, nu e tatăl tău?

— Nu, nu este. Ţi-am spus adevărul la palat. Tatăl meu a murit.

Phoebe zâmbi.

— Atunci pentru cine te rugai lui Ares?
— Pentru nimeni.
Dar Alexis nu se putu abţine să nu-şi arunce ochii înspre statuia acoperită din colţ.
— Aha! înainte de a apuca să o oprească, Phoebe se repezi şi smulse pânza. Îşi înclină capul şi măsură statuia lung.
— Deci aşa arăta tatăl tău… Aduce puţin cu cel pe care l-au scos din canal la mausoleu-adică, înainte de a-i se distruge chipul. E reuşit, Alex. Chiar reuşit. Părea sincer impresionată. Ce ai de gând să faci după ce vei termina?
— Nu-i treaba ta, mormăi Alexis. Dar în adâncul sufletului era mulţumit că îi plăcea sculptura, pentru că ştia că era cea mai bună lucrare pe care o realizase până atunci.
Un alt proiectil lovi zidul oraşului, şi mai departe decât ultimul. Dacă ar putea scăpa de Phoebe, poate ar avea timp să mai lucreze puţin la proiect înainte de a pleca acasă. Ca de obicei la ora aceea, Neaera era plecată ca să facă diverse comisioane pentru regina Ada şi nu se întorcea decât mult după apus. Kichesias era cu ea, ducându-i umbrela de soare, iar Pasion, ocupat cu lucrarea lui, venea la atelier după lăsarea întunericului, aşa că nimeni nu îi observa lipsa.
Dar să scapi de Phoebe era mai uşor de zis decât de făcut.
— Dacă nu-mi spui ce pui la cale, o să-i spun mamei tale vitrege că te furişezi afară când e ea plecată, zise ea, aruncându-i o privire vicleană.
Alexis se încruntă la ea.
— Aşa să faci, şi am eu grijă să nu mai pleci de aici. Prinţesele care pleacă de acasă în timp de război ar trebui să aibă grijă să nu dea de belea.
Fata râse.
— Nu ai îndrăzni să mă atingi, Alex. Nu sub privirile tatălui tău…
Ochii îi căzură pe vopseaua aurie de sub bancă şi îşi ţinu respiraţia.
— Deci asta pui la cale! Nu glumeai, nu-i aşa?
Alexis înlemni. Phoebe bătu din palme încântată.
— O să-ţi foloseşti puterile magice asupra lui. Aşa o să faci! Credeam că ai inventat toată povestea aia despre regele Midas

şi harul tău, dar nu e aşa! Chiar ai acest har, şi îl vei folosi ca să-l readuci pe tatăl tău la viaţă! E *uimitor*, pe răsuflarea cea aprigă a Himerei. Se uită iar la mâinile lui de parcă ar fi vrut să vadă magia din ele. Pot să văd?

— Nu, nu poţi să vezi! Alexis simţi că se învârte pământul cu el. Ieşi şi întoarce-te la palatul tău înainte să te dau eu afară.

Făcu un pas ameninţător către ea. Phoebe râse iar, puţin îngrijorată. Se dădu înapoi şi bâjbâi după vâslă. Băiatul i-o smulse şi o ridică deasupra capului ei. Nu voia decât să o sperie ca să îl lase în pace. Nu lovise niciodată o fată, nici măcar una atât de enervantă ca Phoebe. Ţipătul ei îl înspăimântă mai mult decât o făcuse proiectilul căzut mai devreme.

Înainte să poată reacţiona, cadrul uşii fu acoperit de unul dintre sclavii însemnaţi cu floare de crin care păzea încăperile femeilor la palat. Acesta îi smulse vâsla din mână şi i-o propti de-a curmezişul gâtului. Alexis se trezi în genunchi, privind-o pe Phoebe printre stele argintii.

— Nu-i face rău! zise Phoebe, şi presiunea vâslei scăzu puţin.

Alexis simţi pieptul încins, dat cu ulei al sclavului presându-i spatele. Nu se îndoia că bărbatul ar fi putut să-i frângă gâtul dacă prinţesa i-ar fi poruncit asta.

O fulgeră cu privirea, simţindu-se trădat.

— Credeam că eşti singură, zise el cu vocea gâtuită.

— Eu nu am zis niciodată aşa ceva. Tu însuţi ai zis că e periculos să umblu singură pe aici.

— Nu ţi-aş fi făcut rău cu adevărat.

Răsufla cu greutate.

Fata zâmbi şi zise ceva în persană.

Sclavul îl eliberă pe Alexis şi se dădu înapoi, dar râmase în cadrul uşii. Alexis se îndreptă de spate şi îşi frecă gâtul. Picioarele îi tremurau şi fu nevoit să se aşeze pe bancă. Phoebe luă loc lângă el.

— Îmi pare rău, Alexis. Dar chiar am crezut că o să mă loveşti. Păreai atât de furios. Sclavul nu şi-a făcut decât datoria.

Alexis se strâmbă.

— Nu ştiu ce ai căutat aici, în primul rând! Nu mă poţi ajuta în niciun fel, acum că te-ai descotorosit de corpul tatălui meu.

Prinţesa îi aruncă o privire rănită.

— Tu mi-ai zis că nu ar trebui să-l păstrez. Şi, ţi-am zis, voiam să-mi cer scuze.

— Şi să-ţi bagi nasul în secretele mele.

Ochii fetei sclipiră în întuneric.

— Totuşi, am ghicit, nu? Mi-am dat seama după faţă. Chiar poţi aduce statuile la viaţă, nu? Nu-ţi face griji, pot ţine un secret.

— Deja nu mai e un secret.

Se uită încruntat la sclav, întrebându-se cât de mult auzise acesta. Probabil că fusese destul de aproape tot timpul, pentru că venise imediat la chemarea lui Phoebe, care îi dăduse ordine şi în persană, şi în greacă, ceea ce însemna că înţelegea ambele limbi.

— Întregul palat va fi pus la curent de îndată ce te vei întoarce. Şi sclavii bârfesc, să ştii, pentru că Neaera e în relaţii bune cu regina Ada, cu siguranţă va ajunge şi la urechile ei.

— Mătuşa mea nu mai locuieşte la palat, îi aduse aminte Phoebe. În plus, sclavii noştri nu bârfesc.

— Ha!

În timp ce Alexis se chinuia să se gândească la o altă ascunzătoare pentru proiectul său, Phoebe traversă încăperea, se ridică pe vârfuri şi atinse buzele uriaşului.

— Deschide gura, porunci ea.

Sclavul se supuse, şi Alexis simţi brusc un ghem în stomac. Limba bărbatului fusese tăiată.

— Trebuie aduşi la tăcere înainte de a li se permite accesul în încăperile femeilor, explică Phoebe. De aceea nu pot vorbi despre ceea ce văd acolo. De obicei, bărbaţii nu au voie înăuntru, doar cei care îşi vizitează soţiile – tu şi Kichesias aţi avut noroc să fiţi lăsaţi să intraţi. Chicoti, văzându-i expresia. Nu te uita aşa! Nu voi porunci să ţi se facă aşa ceva! Doar îmi eşti prieten, nu?

Se aşeză lângă el din nou şi îi puse o mână pe braţ, provocându-l să o contrazică.

— Zi-mi, Alex. Când ai de gând să-ţi foloseşti puterile magice? Va fi chiar tatăl tău adevărat când va căpăta viaţă sau va arăta doar ca el? O să-i recuperezi spiritul din regatul lui Hades? Sau o

să foloseşti un spirit oarecare, aşa cum ai făcut cu doamna Neaera şi cu Kichesias? Te va recunoaşte?

Alexis simţi că se învârte pământul cu el. Întrebările pe care le punea fata erau tocmai cele la care nu putea răspunde, cele la care nu voia să se gândească prea mult.

— Nu contează, zise el printre dinţi.

— De ce? întrebă Phoebe pe un ton mai blând. Îi strânse mâna, făcându-l să se cutremure. Cred că, pentru tine contează, Alex. Contează mult. Cred că dacă aş avea puterea de a o reînvia pe mama, mi-aş dori să fie exact cum era înainte. Ştiu că nu era perfectă. Nu era o regină prea puternică. Nu o putea înfrunta pe mătuşa Ada, şi uneori se certa cu tata. Dar, dacă s-ar fi purtat altfel, nu ar mai fi fost mama. Aş vrea să o fac exact aşa cum era. Poţi tu să faci toate astea cu o bucată de marmură şi nişte vopsea aurie?

Alexis îndepărtă mâna lui Phoebe. Nu o putea privi în ochi.

— Lasă-mă în pace, mormăi el. Nu înţelegi.

— Dar vreau să înţeleg. Te rog, Alex. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să-ţi cer să mă laşi să mă uit. Înţeleg dacă nu eşti de acord. Doar că… Ezită o clipă.

Doar că, dacă nu ţi-ai folosit magia de mult timp, poate că ar fi mai bine să exersezi puţin mai întâi. Ai putea să vii la mine şi să încerci cu Himera din colecţia mea. I-am vopsit labele cu aur după ce ai plecat, aşa că ar trebui să meargă. Şi dacă Himera capătă viaţă, tata te va răsplăti, pentru că am putea-o folosi să-i alungăm pe macedoneni. Are trei capete, unul pentru fiecare ţară din această regiune. Corpul de leu se zice că apără Caria de duşmani.

Alexis nu se putu abţine să nu râdă.

— Ai face orice să obţii ceea ce vrei, nu? zise el. Ţi-am mai zis, nu poţi colecţiona puteri magice, şi apoi să le încui în camera ta de la palat. Nu e un lucru pe care să-l stăpâneşti. El te stăpâneşte de fapt.

— Ce vrei să spui?

Băiatul îi flutură mâna prin faţa ochilor, făcându-l pe sclav să se încordeze.

— Vezi mâna asta? Aceasta este mâna care a atins-o pe Neaera când ea era doar o statuie de pe primul palier al

mausoleului, când eu aveam doar patru ani. Trei ani mai târziu, l-a ucis pe tatăl meu şi i-a făcut numele de ruşine. Aceasta e mâna care l-a atins pe Kichesias, transformându-l dintr-o frumoasă statuie din parc într-un sclav care nu se poate stăpâni să-şi muşte buza, pentru că nu ştie când se va hotărî din nou Neaera să-i înfigă un ac de aur în palmă. Această mână este magică, şi mi-aş dori să nu fie a mea!

Phoebe se încruntă. Băiatul îşi dădea seama că ea chiar nu înţelegea.

— Dar acum ai de gând să o foloseşti într-un scop nobil, nu? şopti ea. Vei încerca să-l readuci la viaţă pe tatăl tău. Chiar dacă nu va fi exact ca tatăl tău, tot va fi un bărbat în gospodăria voastră care va avea grijă de voi. Făcu o pauză. Mama ta vitregă chiar înfige ace în palma lui Kichesias? Cel puţin noul tău tată o va împiedica să mai facă asta.

Alexis dădu din cap.

— Asta crezi că vreau să fac? Să-l aduc pe Diogene la viaţă ca să locuiască cu noi şi să fie căsătorit cu Neaera? Crezi că aş suporta aşa ceva, chiar dacă ar ieşi exact ca tatăl meu?

Phoebe se încruntă mai tare.

— Atunci de ce?…

— Dovadă, zise Alexis încrâncenat. Am nevoie de un cadavru ca să pot convinge Adunarea că tatăl meu este mort, iar cel scos din canal nu va convinge pe nimeni, acum, că nu are chip. Şi, oricum, l-ai aruncat în mare, aşa că mă văd nevoit să fac altul, n-am de ales.

Phoebe se holbă la el cu gura căscată.

— Un cadavru? Adică, după ce îi dai viaţă, va trebui să…

— Să-l omor, da. Bravo, prinţesă, ai ghicit. Alexis traversă încăperea şi acoperi din nou statuia pe care o dezvelise Phoebe. Doar că… nici nu va trebui să-i dau viaţă, nu acestui corp. E deja mort, aşa că nu e vorba de crimă. În plus, nu eu îl voi ucide. Kichesias va trebui să facă asta. Ţi-am spus că magia este stăpâna mea, şi unul din lucrurile cele mai nebuneşti este că nu suport să văd vreuna dintre statuile aduse la viaţă de mine suferind, nici măcar pe Neaera. Oricum, aşa cum ţi-a zis Kichesias la palat, cei care au fost cândva statui au pielea groasă. Doar aurul le poate face rău, şi singurele obiecte din aur

pe care le avem acasă în afară de vopseaua aurie a lui Pasion sunt acele cu care îşi prinde Neaera hainele, aşa că va fi greu. Dar cred că Kichesias se va descurca. E puternic.

Phoebe clătină din cap, cu lacrimi în ochi.

— Alex, nu poţi face aşa ceva! E oribil! Dacă e chiar tatăl tău? Adică, dacă are spiritul tatălui tău? Cum poate să-ţi treacă prin minte să-l ucizi din nou?

— Nu va avea spiritul lui, zise Alexis încăpăţânat, încercând să nu se gândească la asta. Şi nu va simţi nimic. Statuile sunt confuze când capătă viaţă, sau cel puţin aşa erau Neaera şi Kichesias. Am făcut rost de o licoare care îl va adormi, şi o vom face imediat. Nici nu îşi va da seama că a fost înviat. Când corpul i se va răci, îl vom duce la următoarea Adunare de urgenţă la teatru şi vom spune tuturor ce a făcut Neaera. L-am sculptat aşa cum era acum cinci ani, şi sunt destui care ar trebui să şi-l aducă aminte, aşa că nu vor bănui că a murit mai de curând. Când Adunarea va vedea cadavrul, mă va asculta şi o vor judeca pe Neaera pentru crimă.

Tonul îi devenea din ce în ce mai aspru. Era pentru prima dată când îşi dezvăluia planul, şi expunerea cu voce tare îl făcea să sune şi mai sinistru. Putea, de asemenea, să vadă şi punctele slabe.

Aveau suficienta vopsea aurie? Era posibil să omori pe cineva cu un ac de prins veşminte? Cum aveau să pună mâna pe acele Neaerei, când aceasta le purta tot timpul asupra ei? Şi dacă era nevoie să le atingă când avea să le fure, dacă preschimba aurul în altceva fără să vrea?

Phoebe continua să-l privească îngrozită.

— Dar substanţa care acoperea cadavrul scos din canal… toată lumea a văzut-o.

— O să fie mult sânge de statuie dacă Kichesias îl ucide cu un ac de aur, zise Alexis, scârbit la gândul acesta. O privi în ochi pentru prima data de când îi mărturisise ce voia să facă. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine după aceea, aşa că poţi să alergi la tatăl tău şi să-i spui totul, dacă vrei. Doar să nu încerci să mă împiedici să o aduc pe Neaera în faţa judecătorilor, pentru că trebuie să plătească pentru ceea ce i-a făcut tatălui meu şi

pentru că l-a chinuit pe Kichesias ani în şir. Eu sunt de vină pentru că am înviat-o, iar acum voi îndrepta lucrurile.

Strânse din buze.

— Nu e mai îngrozitor decât ideea ta de a colecţiona monştrii aia.

Phoebe stătea nemişcată. Spre surprinderea lui, nici măcar nu încercă să-şi apere colecţia.

— Ce părere are Kichesias despre planul tău?

Alexis se încruntă.

— El nu ştie nimic încă.

— Alex! Trebuie să-i spui!

— E mai sigur să-i spun de-abia în ultimul moment. Altfel ar putea afla Neaera. Acum îl ia cu ea tot timpul. Cred că îl tratează ca pe un fel de ostatic pentru ca eu să nu încerc să fac ceva împotriva ei. O să-i spun la vremea potrivită.

Phoebe îşi împreună mâinile.

— Eu tot vreau să te ajut, zise ea cu hotărâre. Când ai de gând să o faci?

Alexis o privi uluit.

— Această magie nu va fi prea plăcută, Phoebe. Crede-mă, nu ar fi bine să asişti.

— Ştiu.

Înghiţi şi privi din nou către statuia acoperită.

— Dar e vorba de un bărbat puternic, sau va fi, dacă funcţionează magia. Ştiu că şi Kichesias e puternic, dar îi va veni foarte greu să-l ucidă cu un ac de prins veşmintele. Pot împrumuta sabia de ceremonie a tatălui meu. E făcută din aur, aşa că totul se va desfăşura mult mai rapid şi mai curat şi s-ar putea să ai nevoie de ajutor dacă ta… adică, vreau să zic dacă statuia ta însufleţită refuză să bea licoarea de adormit. Aş putea aduce câţiva sclavi ca să-l ţină.

Alexis deschise gura ca să refuze categoric. Dar era adevărat că, odată însufleţit, tatăl său – proiectul său – ar fi avut aceeaşi putere ieşită din comun pe care o aveau Neaera şi Kichesias. Nu putea risca să fugă. Dacă o lăsa pe Phoebe să creadă că va asista la magie, era foarte puţin probabil ca ea să spună cuiva – cel puţin până după ce se va fi terminat totul, când oricum nu mai conta. Ceea ce îl făcu să se hotărască fu sabia de aur.

Phoebe avea dreptate. Ar fi fost o moarte mult mai rapidă şi mai uşoară.

Închise ochii şi îşi sprijini mâna pe muşchii de marmură acoperiţi de pânză.

— Poimâine, zise el cu greutate în suflet. Dar nu-ţi dau voie să priveşti şi a doua parte – doar magia. De acord?

Phoebe zâmbi. Părea uşurată că nu trebuia să vadă cum moare proiectul băiatului.

— De acord.

Capitolul 8

VIAȚA

DIOGENE: Poate mormântul tău şi toată această marmură costisitoare poate da poporului din Halicarnas un motiv să se laude.

Două zile mai târziu, se întâlniră în zori în vechiul atelier de lângă zid. Aşa cum promisese, prinţesa adusese sabia de aur a tatălui său, pe cei doi sclavi negri care o însoţiseră şi în alte dăți şi un altul, la fel de mare, dar cu o piele ca bronzul, dată cu ulei. Afară de-abia mijise lumina şi era răcoare din cauza iernii care se apropia, iar marea lucea stins la poalele dealurilor întunecate. Cu o noapte înainte avusese loc un alt raid al macedonenilor. Alexis auzise fiecare strigăt şi clinchetul săbiilor încrucişându-se, pentru că stătuse treaz, rugându-se să nu se amâne Adunarea din cauza raidului. Dar zgomotul pierise înainte de ivirea zorilor, ca de obicei, şi în Cartierul Meşteşugarilor se aşternu linişte în timpul mort care precedă începerea muncilor zilnice.

Alexis trase pânza de pe capul proiectului său, şi Kichesias făcu un pas înainte ca să privească mai bine statuia. Era prima dată când prietenul său vedea proiectul, şi Alexis se întreba ce gândea acesta. Vopseaua aurie de pe bucle nu dădea bine, era prea ştearsă pentru părul tatălui său... Alungă gândul cu hotărâre.

Niciunul dintre ei nu zise nimic. Plănuiseră totul până la ultimul detaliu şi fiecare ştia ce avea de făcut. Alexis scoase licoarea de adormit de sub bancă, îi făcu semn lui Phoebe şi

turnă cu grijă o cantitate mică într-o cupă pe care o găsiseră în bucătărie. Aruncă o privire în sus pe scări.

— Nu e nevoie să-i dai prea mult bătrânului să bea – va fi doar un test să vedem dacă licoarea mai are încă efect după ce a fost depozitată atâta vreme.

Phoebe dădu din cap. Părea ascultătoare, şi mâna îi tremură puţin când întinse cupa. Sui furiş scările şi auziră cum podelele de deasupra lor scârţâie sub paşii ei. După o clipă, mantia ei neagră întunecă gaura din tavan. Se auziră câteva mormăieli, şi fata se înapoie zâmbind.

— Doarme ca un bebeluş, dădu ea raportul. E un bătrânel simpatic. Mi-aş dori să fie bunicul meu.

— Dacă ai de gând să te prosteşti, poţi să pleci acasă chiar acum, zise Alexis cu asprime.

Sclavii se priviră unul pe altul, dar nu se mişcară de la locurile lor de lângă uşă.

— Dă-mi restul licorii, zise Phoebe. O să-ţi fac statuia să o bea, nu te teme. Mă pricep la astfel de lucruri.

Alexis îi dădu amfora, prea încordat ca să înceapă să se certe. Îşi îndoi degetele, inspiră adânc şi puse mâinile pe statuie.

Închise ochii şi încercă să-şi amintească exact cum fusese ultima dată când îşi folosise harul magic.

***

Împlinise opt ani, era suficient de mare ca să înţeleagă pericolul, dar atât de singur, încât ignorase vocea abia auzită din minte care îi spunea că nu avea decât să-şi producă necazuri.

De la moartea tatălui său, cu un an înainte, toţi cei din Cartierul Meşteşugarilor auziseră povestea Neaerei care pretindea că acesta o atacase noaptea la mausoleu, iar bârfa străzii exagerase şi schimbase într-atât detaliile, încât şi Alexis începu să creadă câte puţin din ele. Meşteşugarii mai în vârstă erau mai rezervaţi. Îl respectaseră pe Diogene, considerându-l un sculptor decent şi muncitor. Dar credeau, de asemenea, că uneori oamenii o luau razna fără niciun motiv anume şi îşi aminteau unul altuia cu voce gravă că tizul sculptorului, Diogene cel Cinic, trăia încă într-un butoi undeva lângă Corint şi că Neaera nu fusese prima soţie a meşteşugarului. Câţiva dintre

ei încă îşi mai aduceau vag aminte de fata drăguţă pe care o adusese cu el din Frigia, prima şi cea mai mare dragoste a sa. Să vezi cum îţi moare tânăra soţie în chinurile facerii era un motiv suficient pentru a-ţi pierde minţile, spuneau ei, şi era un miracol că Diogene îşi zăgăzuise durerea atâţia ani, ba chiar se şi recăsătorise şi adusese în casă o femeie pe care era clar că nu o iubea, sacrificându-şi propria fericire pentru ca Alexis să aibă mama de care avea nevoie.

Nimeni nu îl învinovăţea pe Alexis pentru ceea ce se întâmplase – de fapt, mulţi dintre ei îl compătimeau – dar explicaţia lor pentru atacul lui Diogene asupra soţiei sale îl condamna oricum pe băiat. Era evitat de ceilalţi ucenici, care nu doreau să fie văzuţi în compania unui copil a cărui naştere provocase moartea mamei sale şi care, într-un fel sau altul, îl înnebunise pe tatăl său. După acea noapte îngrozitoare, se trezi singur şi lipsit de prieteni, prins ca într-o cuşcă în căsuţa lor cu Neaera, care, în absenţa lui Diogene, putea să-i facă ce dorea fiului său vitreg.

Simţindu-se foarte nefericit, într-o noapte Alexis puse nişte pâine şi brânză într-o legăturică şi se furişă afară din casă. Intenţiona să fugă, dar legătura magică dintre el şi Neaera îl împiedică să părăsească oraşul. Sfârşi prin a se rătăci şi se trezi hoinărind prin parcul regal cu umbre dese şi statui spectaculoase care aruncau luciri albe şi aurii în lumina lunii ce se revărsa printre copaci. Confuz, cu lacrimi în ochi, dădu de statuia unui băiat de vârsta lui, ideea unui sculptor despre cum ar fi trebuit să arate un tânăr grec, care părea să-i întoarcă privirea şi să zâmbească înţelegător. Nimeni nu-i mai zâmbise aşa de mult timp. Alexis îngenunche pe iarba umedă la picioarele statuii şi îşi descărcă sufletul în faţa băiatului.

— Aş vrea să fii viu, suspină el. Aş vrea să vii cu mine acasă şi să fii prietenul meu.

În acel moment simţi magia trezindu-se. Se ridică în picioare şi atinse cu blândeţe cârlionţii aurii. Şi spiritul lui Kichesias se ivi.

***

— Alex? Eşti sigur că vrei să faci asta? zise încet Kichesias, alungând amintirile. Nu trebuie să o facem azi neapărat dacă mai ai nevoie de timp.

— Sunt pregătit! insistă el. Nu mă întrerupe.

Prietenul său se retrase şi îi şopti ceva lui Phoebe. Alexis auzi cum aceasta îi răspunde.

Încercând să-i ignore pe cei doi, închise iar ochii.

„ÎNVIE, îşi dori el. ÎNVIE."

Deschise ochii. Proiectul său îl privea, îngheţat în marmură, exact ca până atunci. Se întoarse înainte de a apuca să vadă chipul tatălui său în trăsăturile sculptate cu grijă. Soarele se ridica pe cer. Toate eforturile sale fuseseră în zadar. Probabil că înaintase prea mult în vârstă ca să-şi mai poată folosi harul magic.

— Poate că trebuia să foloseşti mai multă vopsea aurie? sugeră Phoebe. Probabil că mama ta era extrem de frumos pictată şi aurită dacă era o statuie de la mausoleu. Şi ai zis că nu ai avut nici o problemă când i-ai insuflat viaţă. Dacă te-am ajuta cu toţii, nu ar lua mult timp.

Alexis scutură din cap.

— Pasion nu mai are vopsea aurie. Şi aşa s-a înfuriat când a descoperit că ulcica a dispărut – e foarte scumpă. În plus, Kichesias nu avea prea mult aur pe el. „Şi nu mai pot trăi încă o noapte cum a fost cea trecută", adăugă el pentru sine, evitând privirea intensă a prietenului său.

Phoebe se uită la el cu ochii micşoraţi.

— Asta face parte din glumă, Alex, ca atunci când nu ai fost în stare să-mi preschimbi brăţara? Pentru că, dacă nu ai har magic, nu ar trebui să baţi toba cum că ai avea. O să dai de necazuri.

— Am har magic!

Îşi puse iar mâinile pe pliurile rigide de marmură, extrem de hotărât. Dar, în ciuda strădaniilor sale, nu se întâmplă nimic. În cel din urma, Kichesias se apropie, îl apucă cu blândeţe de încheieturi şi îi mută mâinile pe faţa statuii.

Alexis se încordă.

— Nu te gândeşti la el ca la o persoană, nu? îi şopti la ureche prietenul său. Mi-ai zis de multe ori că magia funcţionează doar dacă *vrei* cu adevărat. Noaptea trecută, când mi-ai spus ce pui

la cale, îi tot spuneai „proiectul meu“. Încearcă să te gândeşti la el ca la tatăl tău.

— Nu! Alexis se smulse din strânsoare, îngrozit. Tocmai asta e! Dacă mă gândesc la el ca la tatăl meu, nu voi fi în stare să…

— Ştiu. Dar s-ar putea să fie nevoie să te gândeşti, până când se va trezi. Apoi te poţi gândi iar la el ca la proiectul tău, dacă vrei. Merită să încerci, nu? Închide ochii şi imaginează-ţi că este real. Dacă nu funcţionează, poate o facem pe Phoebe să ne arate locul unde a aruncat în apă cadavrul de la mausoleu. S-ar putea să-l găsim dacă apa nu e prea adâncă.

Alexis oftă.

— Chiar dacă îl găsim, ceea e puţin probabil, ştii că nu va convinge Adunarea dacă nu are chip. Şi dacă nu facem asta azi, Neaera va afla – probabil că deja ne-a observat lipsa.

Kichesias îşi muşcă limba.

— Eu nu vreau decât ca tu să fii fericit, Alex. Dacă nu vrei să faci asta, nu contează. O să continuăm să trăim la fel ca până acum. Nu e atât de rău să fiu sclavul doamnei Neaera atât timp cât fac ce doreşte. Cel puţin suntem împreună. Ea îmbătrâneşte. Într-o zi va muri de bătrâneţe, şi noi vom fi liberi.

Oare *puteau* statuile muri de bătrâneţe? Alexis strânse din dinţi.

— Nu vreau doar să mă eliberez de ea. Vreau să reabilitez numele tatălui meu şi vreau ca toată lumea să afle că e o mincinoasă. Neaera va plăti pentru ce a făcut. E singura cale pe care o văd pentru asta.

Kichesias îl apucă zdravăn de umăr.

— Atunci fă-ţi un bine şi gândeşte-te la el ca la tatăl tău, şopti el dându-se înapoi.

„Gândeşte-te la el ca la tatăl tău.“ Nu era greu. Greu fusese să se gândească atât timp la statuie ca la „proiectul” său. Alexis îşi plimbă degetele pe faţa statuii, simţind sub degete trăsăturile familiare ale tatălui său şi buclele de piatră. Începu să respire mai repede aducându-şi aminte cum în copilărie răsucise cu mândrie aceleaşi bucle de atâtea ori, pe când tatăl său îl căra pe umeri.

„ÎNVIE, îşi dori el din nou. ÎNVIE, TATĂ, ÎNVIE!“

Printre gene, văzu cum atelierul se luminează. Căldura îi cuprinse corpul, de parcă deschisese cineva uşa unei celule întunecate, pentru a lăsa soarele să-i strălucească în spate. Simţi furnicături în degete, în timp ce buclele de sub ele se înmuiau. Se auzi o exclamaţie gâtuita dinspre Phoebe, un „şttt“ dinspre Kichesias… şi ceva păru să explodeze în interiorul lui Alexis. Era ca şi cum toate lacrimile pe care nu le vărsase când îşi pierduse tatăl se revărsau acum, prin degete, în statuia pe care o făcuse, până când simţi că nu mai poate respira.

— Tată, gemu el, alunecând pe suprafaţa statuii aduse la viaţă până când îngenunche la picioarele acesteia cu braţele în jurul genunchilor puternici şi cu faţa îngropată în veşmintele care nu mai erau reci şi ţepene, ci din pânză albă şi moale.

— Oh, tată, îmi pare rău, îmi pare atât de rău…

Plângea necontrolat şi tremura, şi încăperea se întunecă; acesta era preţul magiei: ameţeală şi slăbiciune, mai accentuate decât de obicei.

Nişte mâini puternice îl traseră de lângă statuia trezită care se dădu înapoi spre bancă, clătinându-se. Phoebe îl sprijini pe bărbat şi îi duse la gură cu blândeţe licoarea de dormit, în timp ce Kichesias stătea în spatele lui cu sabia de aur.

Încă ameţit, Alexis îşi aduse aminte de restul planului.

— Nu! Nu trebuie… nu înţelegeţi… e tata! Se luptă să ajungă la omul de pe bancă, dar unul dintre sclavi îl luă pe sus şi îl scoase afară, aşa înlăcrimat şi tulburat cum era.

Ultimul lucru pe care îl văzu fu privirea blândă a tatălui său, ochii încadraţi de buclele negre vârstate cu auriu clipind confuz la el pe deasupra cupei înşelătoare a lui Phoebe.

— Cine e băiatul acela? zise statuia trezită la viaţă cu voce spartă. Ce are? Este bolnav?

— TATĂ! strigă Alexis. Sunt eu, fiul tău! Nu-ţi aminteşti de mine?

Chipul care semăna atât de mult cu cel al tatălui său se încreţi într-o încruntare, şi ochii plini de uluire se întoarseră către Phoebe.

— Mă simt ciudat. De parcă aş fi fost plecat într-o călătorie lungă, dar nu îmi aduc aminte unde. Aceasta este casa mea? Ce băutură este aceasta? E foarte dulce. Sunt atât de obosit…

— NU! strigă Alexis. Nu, tată, nu adormi!

Uşa se închise, şi un întuneric înăbuşitor îl învălui pe Alexis ca un linţoliu.

***

Când îşi reveni, Alexis se afla pe o podea rece de marmură cu spatele sprijinit de baza sculptată a unei coloane. Se simţea slăbit şi obosit, şi totuşi ciudat de calm. Era de ajuns să-şi odihnească puţin capul de coloană şi să privească în jur. Se afla într-un templu mare şi întunecat. Coloana de care se sprijinea se înălţa deasupra capului său până la un acoperiş boltit, unde rândunele zburau printre grinzi. Lumina soarelui care tocmai se ridica pătrundea prin două uşi înalte la capătul îndepărtat al clădirii, revărsându-se în ape purpurii pe podea. La capătul celălalt, pe jumătate ascunsă de norii de tămâie, licărea o uriaşă statuie de aur.

— Templul Afroditei, şopti el, recunoscând-o pe frumoasa zeiţă a dragostei.

Aici plănuiseră că îl va aduce Phoebe după ce Kichesias va fi omorât statuia. Se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar atinge zeiţa gigantică şi ar aduce-o la viaţă. Gândul îl făcu să scoată un râs aspru, care se sfârşi în lacrimi.

Phoebe îngenunche lângă el cu o cupă plină ochi. Gluga îi era lăsată, şi buclele îi încadrau chipul îngrijorat.

— Bea! porunci ea. Credeam că o să mori. Ar fi trebuit să mă avertizezi că magia o să te facă să leşini.

— De data asta a fost rău, zise Alexis, privind bănuitor cupa.

Phoebe scutură din cap nerăbdătoare şi i-o duse la buze.

— E doar apă, îl asigură ea.

Băiatul bău cu un oftat. Ce fusese mai greu trecuse.

Se sprijini de coloană şi încercă să se ridice în picioare, uimit de cât de slăbit se simţea încă. În templu se aflau deja câţiva oameni, care veniseră să aducă ofrande zeiţei şi să-i ceară ajutorul în războiul lor împotriva macedonenilor. Adunarea se întrunea la răsăritul soarelui. Nu avea prea mult timp dacă voia să prindă sesiunea din ziua aceea.

Phoebe îl împinse la loc.

— Stai liniştit, zise ea. I-am spus celuilalt sclav să-l ajute pe Kichesias să care cadavrul la teatru când sunt gata. Aşa că tot

ce ai de făcut este să te întâlneşti cu ei acolo. Ai nevoie să-ţi recapeţi puterile, altfel cei din Adunare nu vor auzi nimic din ce le vei spune, darămite să te mai şi asculte.

Era adevărat. Alexis văzu sclavul cu piele tuciurie care îl scosese din atelier: stătea în apropiere cu braţele încrucişate. Chipul acestuia nu trăda niciun fel de emoţie. Se întrebă dacă sclavii însemnaţi cu floarea de crin îşi pierdeau şi spiritul odată cu limba.

— Mulţumesc, zise el cu vocea încă răguşită. N-ar fi mai bine să-şi tragi gluga pe cap aici? Cineva te-ar putea recunoaşte.

Phoebe deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu se putea hotărî cum să înceapă, îşi trase gluga peste bucle şi se aşeză lângă el pe podea, ducându-şi genunchii la piept şi punându-şi braţele în jurul lor.

— Îmi pare rău, Alex.

— De ce?

— Că nu te-am crezut. A fost uimitor ceea ce ai făcut. Ai un har minunat.

Alexis gemu.

— E un blestem, nu un dar.

Nu voia să i se aducă aminte de ceea ce făcuse.

— Nu era tatăl tău adevărat, să ştii, zise fata cu blândeţe. Nici măcar nu te-a recunoscut.

Alexis strânse de dinţi, conştient că se făcuse de râs.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Poţi să-i spui sclavului tău să se calmeze. Nu o să alerg înapoi ca să-l opresc pe Kichesias, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji. Acum ar fi oricum prea târziu.

Ochii negri ai lui Phoebe licăriră.

— Cred că da.

Îi vorbi încet în persană sclavului cu pielea tuciurie, care dădu din cap şi părăsi templul.

— L-am trimis înapoi să aducă sabia tatălui meu, explică ea. Dacă o recunoaşte cineva din Adunare, va pune întrebări incomode.

Îi evită privirea şi se uită spre fumul de tămâie, neobişnuit de tăcută.

În timp ce aşteptau ca sclavul să se întoarcă, Alexis o privi pe prinţesă. Nu trebuia să treacă peste faptul că rămăsese să vadă cum fusese omorâtă statuia adusă la viaţă, chiar dacă plănuiseră să-l însoţească pe băiat şi să rămână cu el până când totul avea să se termine. Dar fata nu părea să ştie mai multe decât el.

— Ai folosit vreodată magia pe un animal? întrebă Phoebe deodată, uitându-se dintr-o parte la el. Adică pe o statuie care nu reprezintă o fiinţă umană?

— O dată, zise Alexis, bucuros că putea să nu se mai gândească la ce îi făceau Kichesias şi sclavii statuii trezite. Când aveam cinci ani, am atins statuia unui cal. Era frumos, complet alb, cu potcoave de aur, şi atât de blând, că şi eu l-aş fi putut călări. L-am numit Marmură. Bineînţeles că Neaera nu suporta să îl călăresc. Atunci ştia deja despre harul meu şi cred că se temea puţin ca să nu afle cineva că fusese statuie. Dar tata… Se înecă şi se strădui să continue. Tata a zis că oricum va trebui cândva să învăţ să călăresc şi îl ducea pe Marmură de căpăstru, cu mine în şa, pe străzile din Cartierul Meşteşugarilor, în fiecare seară după terminarea lucrului. Mă simţeam aşa de important călare pe Marmură. Am iubit calul acela.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Neaera l-a vândut unui negustor de cai într-o noapte. Când m-am trezit eu, Marmură era pe o corabie care se îndrepta spre Atena.

Phoebe îi atinse mâna.

— Îmi pare rău, Alex.

Băiatul scutură din cap.

— Nu e acelaşi lucru cu animalele. Am plâns puţin, şi nu cred că Marmură mi-ar fi făcut vreodată rău. Dar nu a fost nici pe departe ca legătura pe care o am cu Neaera şi cu Kichesias. Sau poate ea se poate rupe totuşi cu forţa. Nu ştiu.

— Sau poate e doar în mintea ta? zise Phoebe cu blândeţe. Femeile spun că o astfel de legătură poate fi mai puternică decât un lanţ.

Tăcură amândoi, în timp ce oamenii veniţi să venereze zeiţa şopteau şi făceau zgomot uşor la picioarele statuii învăluite în fumul de tămâie.

Alexis se încruntă în direcţia uşilor templului.

— Se face târziu, Phoebe. Curând, Adunarea îşi va fi săvârşit treburile, şi nu vreau să aştept până mâine ca să vorbesc. Cât timp o să-i ia sclavului tău să se întoarcă?

Phoebe se încruntă şi ea.

— Poate că au plecat deja de la atelier, şi el s-a dus la teatru după ei. Mai bine ai pleca, Alex. O să fiu în siguranţă aici până când se întoarce sclavul meu.

Alexis se ridică într-un final, cu mari eforturi. Privi înapoi la prinţesă şi ezită.

— Eşti sigură?

Fata zâmbi.

— Acesta este Templul Afroditei. Femeile vin mereu singure aici ca să se roage zeiţei. O să-mi trag gluga pe cap şi promit să-l aştept pe sclav. Dar trebuie să-mi spui tot ce s-a întâmplat la Adunare! Vino la palat în această după-amiază. Adu-l şi pe Kichesias. O să-i zic lui tati că aţi venit să mă ajutaţi să curăţ din nou colecţia, şi de data asta o să-l trimit pe un sclav să vă ia de la poarta principală pentru ca bătrânul şi bănuitorul Cleon să nu vă aresteze. Îi atinse mâna. Cred că eşti foarte curajos, Alex. Eu nu aş îndrăzni să mă ridic şi să vorbesc în faţa întregii Adunări.

Băiatul zâmbi silit.

— Dacă fetelor li s-ar da voie să vorbească în faţa Adunării, pun pariu că ai fi prima care s-ar înfiinţa acolo! Oricum, n-am făcut asta încă.

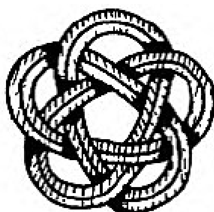
— Dar o vei face. Şi îi vei face să te asculte, Alex, ştiu asta. Eşti un povestitor foarte bun. Şi poate, după ce se termină totul, o să vrei să-ţi foloseşti harul magic asupra unor statui de ale mele?

Fata chicoti văzându-i expresia de pe faţă, îi făcu semn să iasă pe uşă şi porni cu paşi mari printre coloane trăgându-şi mantia.

Alexis încercă să uite pentru o vreme de prinţesă şi de urzelile ei. Nu se gândise la ce va urma, ci doar la faptul că aveau să dea de necazuri. Deschise gura ca să spună că s-ar putea să nu poată să vină la palat. Dar Phoebe dispăruse deja printre norii de tămâie.

Capitolul 9

ADUNAREA

DIOGENE: Şi astfel se pot lăuda străinilor cu măreaţa construcţie pe care o au.

Pe drumul spre teatru, Alexis îşi repetă în minte cuvântarea. Trebuia să fie bine gândită, pentru că avea doar o singură ocazie ca să-şi prezinte cazul în faţa Adunării. O căruţă cu raţii de alimente trecu pe lângă el, păzită de soldaţi, şi mirosul pâinii proaspete îi întoarse stomacul pe dos. Continuă să meargă cu capul în jos, evitând privirea soldaţilor. Nu mâncase de o zi şi jumătate, dar doar gândul la mâncare îi făcea greaţă.

O piaţă mică era deschisă la agora şi câţiva dintre cetăţenii bogaţi de pe deal se aventuraseră până aici pentru a face cumpărături. Majoritatea păreau să se plângă de calitatea mărfurilor, învinovățindu-i pe macedoneni pentru tot, de la bătăturile lor până la faptul că nu aveau de unde cumpăra mirodeniile potrivite pentru vin. Alexis trecu grăbit pe lângă ei şi îşi continuă drumul pe pantele stâncoase de dedesubtul acropolei.

Teatrul fusese săpat în versantul dealului care dădea spre golf. Când Alexis ajunse, zgomotul a sute de voci care se certau îl lovi ca un val. Se opri ca să-şi tragă răsuflarea. Probabil că greşise drumul. Ajunsese prea sus, la nivelul locurilor de deasupra şi nu la cel al scenei. Sub el, văzu mai multe sute de cetăţeni care stăteau jos, în picioare sau sprijiniţi de scaunele de piatră tăiate în deal, cu robele colorate strălucind în soare. Pe scena în formă de semilună, un bărbat care purta coroana de

mirt a vorbitorului deschidea şi închidea gura, fluturându-şi braţele în încercarea de a se face auzit. Se agita inutil, pentru că, de unde stătea Alexis, nu se auzea niciun cuvânt.

Mai multe certuri păreau să aibă loc simultan, dar toate se refereau la unul şi acelaşi lucru: războiul, asediul, macedonenii şi generalul Alexandru.

— Eu zic că ar trebui să deschidem porţile şi să atacăm cu toate trupele! strigă un bărbat bine îmbrăcat aşezat spre marginea teatrului. Să terminăm o dată pentru totdeauna cu acest asediu stupid.

— Prostii! zise cel de lângă el. Ar trebui să trimitem un asasin în tabăra macedoneană pe timp de noapte ca să-l înjunghie pe parvenitul de Alexandru în patul lui!

Această propunere fu huiduită şi considerată o dovadă de laşitate, şi oricum imposibilă, pentru că tabăra macedonenilor era prea bine păzită.

Un cetăţean cu barbă căruntă zise:

— Ar trebui să organizăm o luptă corp la corp, ca în vremurile străvechi, generalul Memnon contra generalului Alexandru, iar învingătorul să devină stăpânul oraşului.

Sugestia iscă o nouă discuţie despre posibilitatea ca experienţa generalului Memnon să fie mai presus decât tinereţea lui Alexandru, şi cineva menţiona că generalul Memnon ar fi bolnav, dar vorbele îi fură repede înăbuşite.

— Aş vrea să ştiu ce face flota persană! strigă altcineva.

— Da! aprobă un bărbat mai tânăr. Niciodată nu-l vedem pe regele Orontobates cu sabia în mână. Mi se pare că persanilor le convine să ne ceară taxe pe timp de pace, dar, cum miroase a război, o iau cu toţii la fugă spre casele lor şi ne lasă pe noi să ne descurcăm. Laşii!

— Deocamdată regele şi flota sa nu au fugit nicăieri, îi atrase atenţia cetăţeanul cu barbă căruntă. Generalul Alexandru a dat foc corăbiilor după ce a traversat Strâmtoarea Hellespont, aţi uitat? Nu ne luptăm cu el pe mare.

— Lucrul acesta este valabil pentru ambele părţi, zise un alt bărbat. Eu aş zice să rezistăm. Macedonenii pot bate la porţile noastre cât poftesc. Putem aduce destule provizii în Halicarnas

pe mare, şi zidurile noastre nu vor cădea! Atât tâmp cât nimeni nu aduce aici cai de lemn dubioşi, vom fi în siguranţă.

Întregul rând începu să râdă, făcându-l pe Alexis să se încrunte. Bineînţeles că ştia la ce se refereau. Cu toţii auziseră povestea asedierii Troiei de către greci, care, neputând să treacă dincolo de ziduri cu forţa, construiseră un cal uriaş de lemn drept dar de despărţire şi îşi ascunseseră trupele de elită în interiorul acestuia. Când locuitorii Troiei au adus calul în oraş, i-au adus de asemenea şi pe inamicii lor, cu rezultate dezastruoase. Troia a pierdut războiul, şi povestea servea drept povaţă ca niciodată să nu ai încredere într-un duşman care îţi întinde o mână prietenească. Dar generalul Alexandru era macedonean, nu grec pur, şi lui Alexis nu-i venea să creadă că oamenii din Adunare puteau să facă glume în asemenea vremuri.

Îşi croi drum în jos, căutându-l din ochi pe Kichesias. Dacă prietenul său întâlnise vreun obstacol pe când încerca să aducă acolo cadavrul? Dacă vreun soldat băgăcios îl oprise ca să-l ia la întrebări? Alexis simţi fiori pe şira spinării, ca atunci când Neaera se prefăcea în statuie ca să-l poată spiona, şi privi peste umăr cu spaimă. Dar erau atâţia oameni la teatru, încât era imposibil să-şi dea seama dacă îl urmărea cineva.

Ajungând în sfârşit la rândul cel mai de jos, se îndreptă spre scenă.

Un bărbat în uniformă îşi coborâ bastonul ca să-i blocheze calea.

— Unde crezi că te duci, băiatule?

Alexis îşi îndreptă umerii.

— Să vorbesc în faţa Adunării, bineînţeles, zise el, încercând să pară că făcea asta în fiecare zi.

Cel care-l oprise începu să râdă.

— Du-te acasă, băiete. Adunarea are lucruri mai importante de făcut decât să asculte un copil care abia a părăsit încăperile mamei sale.

Obrajii lui Alexis luară foc.

— Mă pot descurca mai bine decât *el.* Arătă către vorbitor, ale cărui cuvinte erau încă nebăgate în seamă. Credeam că fiecare

cetăţean are dreptul să vorbească în faţa Adunării. Legea spune că trebuie să mă laşi să vorbesc.

Bărbatul în uniformă se încruntă.

— Legea spune, de asemenea, că trebuie să ai optsprezece ani înainte de a putea să te adresezi Adunării. Câţi ani ai, băiatule?

— Sunt mic de statură pentru vârsta mea, zise Alexis, evitând întrebarea şi uitându-se în jur după Kichesias. Vă rog, domnule, trebuie să mă lăsaţi să vorbesc! Este vorba despre tatăl meu. A dispărut, şi cred că mama mea vitregă l-a omorât! Nu am ştiut cui altcuiva să mă adresez.

Bărbatul se încruntă şi mai tare.

— Vrei să o acuzi pe mama ta de crimă? E cumva o glumă?

— Mama mea vitregă, domnule, nu mama mea bună. Mama mea adevărată a murit.

Alexis îşi luă o figură inocentă.

— Vă asigur că nu este o glumă. Ştiu că sunteţi foarte ocupaţi cu războiul şi cu tot ce se întâmplă, dar nu mă poate ajuta nimeni altcineva…

— Lasă-l pe băiat să vorbească, zise în spatele lor o voce liniştită, cu accent puternic.

Alexis şi bărbatul în uniformă tresăriră. Un persan zvelt, de înălţime mijlocie, cu păr negru buclat şi dat cu ulei, îl privea cu atenţie pe Alexis cu ochii lui negri. Purta o haină cusută cu mărgele şi barba îi era puternic parfumată. Alexis avu un sentiment foarte clar că se mai întâlniseră undeva, cândva. Dar, înainte de a apuca să alunge amintirea vagă, persanul vorbi din nou.

— O crimă pare ceva interesant. Poate ne mai distrage gândul de la generalul Alexandru şi ticăloşii de macedoneni. Ca să-ţi spun drept, ne-am cam plictisit de acest asediu.

Îi zâmbi mieros lui Alexis.

— Dacă tu crezi că Adunarea o să asculte vreun cuvânt zis de altcineva astăzi, eşti nebun, Ishkibar! zise cel care-l oprise pe Alexis, recunoscându-l pe persan. Întotdeauna se pierde timpul când toţi încep să se certe aşa. Voiam să pun capăt întâlnirii după ce prietenul nostru de acolo va fi terminat.

— Ai putea să-i pui capăt acum, că oricum nu rezolvă nimic, zise Ishkibar amuzat. Lasă-l pe băiat să încerce. Ce rău ar putea face? Dacă nu va fi ascultat, nu o să te învinuiască nimeni, nu?

Bărbatul mormăi ceva despre faptul că Alexis era minor, şi persanul spuse că-şi asumă el responsabilitatea pentru asta. În timp ce discutau chestiunea, Alexis se uita îngrijorat după Kichesias. Fără un cadavru ştia că nu are nici o şansă să-i facă pe cei din Adunare să-l creadă, chiar dacă i se dădea voie să vorbească.

Tresări când cineva îl atinse pe umăr. Îşi dădu seama că persanul îi pusese o întrebare.

— Îmi pare rău, dar nu v-am auzit, domnule.

Ishkibar zâmbi.

— Suntem o adunătură destul de zgomotoasă când ne pornim, nu? Am întrebat dacă ai vreo dovadă.

Ochii negri şi pânditori ai persanului îl făceau pe Alexis să se simtă stânjenit. Nu înţelegea de ce un cetăţean care era evident bogat şi influent l-ar fi ajutat. Dar Ishkibar părea să aibă un cuvânt de spus în faţa celui care-l oprise, şi nu putea rata ocazia aceasta.

— Da, zise el cu hotărâre. Am o dovadă. Corpul tatălui meu va fi adus aici.

Ochii cei negri avură un licăr de surpriză. Dar persanul îşi ascunse reacţia atât de repede, încât Alexis se întrebă dacă cumva nu i se păruse.

— Aşa deci? zise Ishkibar, uitându-se încruntat în josul dealului. Şi tu zici că mama ta vitregă l-a omorât? Cât de sigur eşti de asta?

— Ştiu că ea a făcut-o.

Alexis îşi încleştă fălcile, aşteptând ca persanul să-l întrebe de ce era atât de sigur.

Dar Ishkibar se mulţumi să dea din cap.

— Cel mai adesea un băiat îşi cunoaşte mai bine familia decât un străin, zise el laconic. Interesant. Bun, hai să-i luăm coroana vorbitorului şi să vedem dacă nu putem face această şleahtă să asculte, măcar o dată!

Totul se întâmpla prea repede. Se aflau deja pe scena pe care vorbitorul îşi flutura încă braţele cu zel. Striga ceva referitor la

faptul că regina Ada i-ar fi trimis daruri generalului Alexandru, deşi Alexis nu îşi dădea seama dacă propunea Adunării să o oprească pe regina Ada să facă asta sau să i se alăture împotriva regelui Orontobates, pe care îl numea „uzurpatorul persan”. Din cauza rândurilor ocupate de oameni, a acropolei care se ridica în spatele lor şi a statuii zeului războiului Ares care stătea pe stânca sa profilându-se pe cer, Alexis se simţi deodată foarte mărunt şi neînsemnat. Oare cum de-i trecuse prin cap că aceşti cetăţeni puternici şi bogaţi l-ar asculta pe el?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Ishkibar îi spuse:

— Nu te îngrijora, băiețandrule. O să vorbesc eu pentru tine, dacă va fi cazul. Acum, hai să ne lămurim: tatăl tău a fost sculptorul Diogene, aşa-i?

— Da, zise Alexis, prea distras ca să se întrebe de unde ştia persanul aşa ceva. Nu-şi amintea să-i fi spus asta mai devreme bărbatului care îl oprise, când Ishkibar îi asculta.

Apoi îl zări pe Kichesias la intrarea pe scenă din partea opusă şi inima începu să-i bată atât de tare, încât îi fu teamă să nu leşine din nou. Prietenul său şi sclavul cel negru duceau cu ei o povară ce părea a fi de mărimea unui om, înfăşurată în pânza cu care Alexis obişnuia să-şi acopere proiectul pe când lucra încă la el. Fu scuturat de un fior, fără să-şi poată muta privirea. Bărbatul care îl oprise se grăbi spre ei şi încercă să-i împiedice să urce cadavrul pe scenă, dar sclavul îi arătă palma însemnată cu floarea de crin şi îl privi aspru. Bărbatul se dădu înapoi, uitându-se neajutorat spre Ishkibar.

— E în regulă, zise acesta, privind corpul acoperit. Cred că aceea este dovada noastră.

Smulse coroana de pe capul vorbitorului, i-o trecu lui Alexis şi strigă cu o putere surprinzătoare:

— Linişte, cetăţeni ai Halicarnasului! Pregătiți-vă să auziţi o tragedie adevărată!

Unii dintre cei aflaţi pe rândurile de jos tăcură imediat, privind curioşi la corpul acoperit. Dar certurile din rândurile de mai sus, unde vocea lui Ishkibar nu fusese clar auzită, continuară.

Alexis stătea în mijlocul scenei cu coroana de mirt pe cap, lăsând zgomotul să-l învăluie în timp privea cum Kichesias şi sclavul cel negru lăsau jos cu blândeţe povara. Kichesias îşi

ridică capul şi întâlni privirea lui Alexis, dar acesta nu descifră ce-i spuneau ochii lui de turcoaz.

— Ce mai aştepţi? se răsti Ishkibar. Descoperiţi-l! Hai să vedem ce aţi adus în faţa Adunării.

Kichesias se uită întrebător la Alexis.

— E în ordine, zise acesta, regăsindu-și în sfârşit vocea. Ne ajută.

Sclavul păşi înapoi în întuneric, lăsându-l pe Kichesias să înlăture pânza. Murmure de oroare cuprinseră rândurile de jos şi se întinseră rapid. Una câte una, certurile se stinseră şi fură înlocuite de şoapte şi mormăieli ale celor care se aplecau ca să vadă mai bine.

— Ce e substanţa aceea de pe pielea lui? întrebă cineva încet. E mort?… Bineînţeles că e mort! Ai mai văzut o fiinţă vie să arate aşa?… Cine e băiatul? Mi se pare prea tânăr ca să poată vorbi Adunării… Şşt! Nu e Ishkibar cu el? Lăsați-l să vorbească.

Între timp, Alexis se lupta cu nevoia de a fugi pentru a vomita în spatele scenei. Deşi ştia la ce să se aştepte, vederea cadavrului care semăna cu tatăl său, adus la viaţă şi ucis cu cruzime, mai că îl făcea să îşi piardă cunoştinţa. Dar se strădui să stea drept şi să respire adânc. Kichesias se descurcase bine. Membrele bărbatului mort erau acoperite cu sânge de statuie închegat, la prima vedere asemănător cu cadavrul scos din canalele mausoleului, dar substanţa nu era atât de groasă încât să nu-ţi dai seama că se afla o fiinţă umană sub învelişul cristalizat. După cum plănuiseră, faţa fusese lăsată curată pentru ca trăsăturile lui Diogene să se vadă limpede.

— Acesta este corpul tatălui meu, zise Alexis cât îl ţinură puterile. Fu surprins să audă cum îi răsună vocea de jur împrejurul teatrului, amplificându-se datorită stâncilor, până când ajunse la fiecare ureche. Şoaptele care mai persistau se stinseră, şi cetăţenii Adunării se aplecară înainte ca să asculte.

Alexis îşi trecu limba peste buze.

— Oamenii generalului Memnon au găsit acest cadavru la mausoleu în timpul unor verificări de rutină la începutul asediului, explică el. Cred că mama mea vitregă Neaera l-a aruncat acolo.

Era conştient că Ishkibar privea când la el, când la cadavru. Dar cei din Adunare ascultau, ceea ce era singurul lucru care conta. Alexis respiră încă o dată adânc, şi apoi începu să-şi ţină cuvântarea pe care o pregătise.

Le spuse atât cât îndrăzni. Cum murise mama sa dându-i lui naştere şi cum tatăl său se căsătorise cu Neaera patru ani mai târziu. Cum, pe măsură ce Alexis creştea, Neaera şi Diogene se certau din ce în ce mai des, şi cum femeia plecase după el în noaptea aceea teribilă când Alexis nu putuse să doarmă, aşteptându-l în zadar pe tatăl său să se întoarcă acasă. Totul merse bine până când ajunse la partea în care povestea cum mama sa se întorsese de la mausoleu plină de sânge şi spunând minciuni cum că fusese atacată pentru ca nimeni să nu o suspecteze că îl ucisese pe Diogene. Apoi oamenii începură să mormăie şi să pună întrebi.

— Vrei să credem că o femeie l-a omorât?… Imposibil! Nu ar fi avut atâta putere!… Dar cineva a făcut-o. E clar că acest bărbat nu a murit din cauze naturale… sunt sigur că a fost la mijloc vreun macedonean!

Alexis schimbă o privire cu Kichesias, care stătea aproape de cadavru pentru a-l apăra, cu o expresie imposibil de descifrat pe chipul său calm. Alexis nu se putu abţine să nu arunce încă o privire, şi inima i se opri în loc. Oare chiar *se mişcase* degetul mortului?

Scutură din cap şi privi în altă parte, furios pe el însuşi pentru că îşi imagina lucruri imposibile. Certurile din teatru începuseră din nou, de data aceasta referitoare la modul în care macedonenii ar fi putut să-l ucidă pe Diogene şi să-i arunce corpul în canalele mausoleului fără ca nimeni să observe.

— Macedonenii nici măcar nu se aflau aici când a fost omorât tatăl meu! strigă Alexis, nevenindu-i să creadă că nişte adulţi puteau fi atât de proşti. S-a întâmplat acum cinci ani, şi cred că atunci l-a ucis Neaera. Cer Adunării să declanşeze un proces pentru crimă!

La început crezu că nu fusese auzit. Certurile erau din ce în ce mai aprinse. Kichesias se aplecă şi acoperi din nou cadavrul cu pânză, făcându-i semn sclavului să-l ajute. Privi iar la Alexis şi îi făcu un gest scurt din cap.

Dar Ishkibar, care era tot încruntat, trase pânza deoparte şi examină cu atenţie chipul bărbatului mort. Luă puţin sânge uscat de pe braţul rigid şi îl mirosi. Kichesias încercă să-l acopere din nou. Dar Ishkibar puse o mână fermă peste a băiatului pentru a-l împiedica şi se îndreptă de spate cu un oftat.

— Acesta este într-adevăr cadavrul sculptorului Diogene! strigă el cu vocea sa puternică. Îl recunosc! Acum cinci ani, la cererea soţiei mele, a făcut o statuie a fiului meu care era pe moarte. Era un om sărman, dar cumsecade. Când fiul meu a murit, nu ne-a luat bani pe lucrare. Dacă Diogene a fost omorât, atunci eu aş vrea să o văd pe ucigaşă adusă în faţa justiţiei!

Oamenii începură să bombănească neliniştiţi, şi cei din rândurile de jos se aplecară ca să se uite încă o dată.

— Este sculptorul Diogene, învăţăcelul lui Piteos! exclamă cineva. Şi eu îl recunosc.

Urmară alte reacţii: „Şi eu!“, „Ce păcat!“, „Dreptate fiului sculptorului!”

Ishkibar îl lăsă în cele din urmă pe Kichesias să acopere cadavrul.

— Te-ai descurcat bine, băiete, îi zise el zâmbind-i uşor lui Alexis. Cred că ai obţinut ce voiai.

Alexis se uită lung la persan, în timp ce mintea îi lucra foarte rapid. Nu era de mirare că acesta i se păruse atât de cunoscut. Îşi aducea aminte vag de bogătaşul care venise de pe deal în atelier şi îi spusese cât de mult îi amintea de fiul lui.

— Îmi amintesc de tine, şopti el. Statuia fiului tău a fost ultima comandă a tatălui meu!

Ishkibar aprobă din cap.

— Şi a ieşit foarte frumos. Mi-ar plăcea să o văd pe mama ta vitregă judecată.

— Dar probabil că eşti ultima persoană care l-a văzut pe tata în viaţă, zise Alexis, tulburat. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea? O, zei… ai v*ăzut-o pe Neaera omorându-l?*

Ishkibar îşi duse un deget la buze.

— Tatăl tău a venit în seara aceea să-mi spună că nu doreşte niciun onorariu, şi apoi a plecat.

Asta e tot. Acesta nu este un loc potrivit ca să discutăm chestiuni care sunt de competenţa juriului. Du-te acasă.

Autorităţile o vor aresta pe mama ta vitregă şi o vor duce la agora după ce se va stabili data procesului.

— Când se va întâmpla asta, domnule?

Ishkibar se încruntă din cauza întreruperii.

— Nu sunt sigur. Acum Adunarea are multe lucruri de rezolvat. Garda va trebui informată, şi judecătorii, traşi la sorţi.

— Dar Neaera…

Alexis schimbă o privire disperată cu prietenul său.

— Mă voi strădui să-ţi pledez cauza, zise Ishkibar cu hotărâre. Se uită în jos la cadavru. Am fost sincer. Tatăl tău a fost un om cumsecade. Nu merita să moară astfel. Mai bine lăsați-l aici. Înainte de proces este necesar ca un medic să examineze cadavrul, şi eu pot ordona să fie transportat într-un loc potrivit.

Kichesias scoase un sunet de avertizare. Alexis se încruntă spre prietenul său. Nu anticipaseră acest lucru, dar poate că era mai bine dacă acest cadavru care semăna atât de bine cu tatăl său ar fi fost depozitat undeva unde nu l-ar fi văzut în fiecare zi.

Începu un gest de aprobare. Dar Kichesias zise:

— Nu, Alex! Ai uitat? Pasion a zis că a aranjat el.

Era o minciună. Dar, văzând disperarea din ochii prietenului său, Alexis zise:

— Pa, aşa e… Sculptorul care are grijă de noi a găsit un loc sigur. Noi, ăă, nu am ajuns la sfârşitul perioadei de doliu. Dar vă mulţumesc foarte mult, domnule. Apreciez ajutorul dumneavoastră şi sunt sigur că şi tata v-ar fi apreciat la fel de mult.

Tulburarea sinceră care i se simţea în voce păru să înlăture bănuielile persanului. După ce se mai uită încă o dată spre cadavru, zâmbi şi îl mângâie pe Alexis pe cap.

— Înţeleg. Ritualurile doliului sunt importante. Nu jeli prea mult, băiețandrule. Ştiu că la început e greu şi crezi că nu poţi trăi fără cei dragi. Dar poporul meu crede că fantomele lor rămân să-i ajute să treacă peste greutăţi. Poate că fantoma tatălui tău a fost azi aici şi i-a făcut pe cei din Adunare să te asculte – niciodată nu i-am văzut atât de tăcuţi în timp ce vorbea cineva. Ai un dar deosebit.

Alexis înlemni. Dar era o remarcă inocentă. Ishkibar se referea la talentul de povestitor al lui Alexis, atâta tot. Persanul nu avea cum să ştie despre puterile lui magice.

Capitolul 10

NECAZURI

DIOGENE: Cu toată această marmură care te apasă, ai de dus o povară mai grea decât oricare dintre noi.

Kichesias era atât de grăbit să scoată cadavrul din teatru, încât Alexis nu mai avu ocazia să-l întrebe nimic pe Ishkibar despre noaptea morţii tatălui său. Pe lângă asta, era prea multă lume în jur, şi sclavul era în continuare cu ei – cu limba tăiată, dar având încă ochi şi urechi. De-abia când se aflară în siguranţă în vechiul atelier, cu cadavrul statuii trezite la viaţă aşezat cu grijă pe bancă, se linişti şi Kichesias.

Îşi muşcă buza, privindu-l pe Alexis cu aceeaşi expresie indescifrabilă ca mai înainte.

— Ce s-a întâmplat? zise Alexis, uitându-se către sclav.

— Îmi pare rău, Alex! Am încercat, chiar am încercat, dar nu am reuşit. Nu am ştiut că un medic va trebui să examineze cadavrul. M-am gândit că totul va fi în regulă, de la distanţă, la teatru – şi aşa a fost! Dar te-am dezamăgit. Iartă-mă.

Kichesias se uită şi el către sclav.

— Ce n-ai putut să faci?

Alex simţi un gol în stomac când îşi aduse aminte mişcarea scurtă, pe jumătate închipuită, a degetului mortului.

Cu un geamăt înăbuşit, smulse pânza de pe „cadavru” şi se uită în ochii negri ai acestuia. Erau larg deschişi şi îi întorceau privirea – ochii tatălui său, fără să fie însă ai lui. Se scutură înfiorat.

— E în regulă. Acum nu trebuie să te mai prefaci.

Bărbatul care semăna atât de ciudat cu sculptorul Diogene se ridică în capul oaselor cu mişcări rigide. Îşi frecă uşor ceafa şi se le zâmbi cu inocenţa unui copil.

— Cum m-am descurcat? întrebă el. M-am descurcat bine?

Alexis privi de la statuia trezită la Kichesias şi înapoi.

— O, zei, Kichesias, şopti el. Ce am făcut? Vor trimite pe cineva să-l examineze! Medicul îşi va da imediat seama că nu este mort. Adunarea a fost de acord să judece un proces pentru crimă. Nu se poate face un proces dacă victima este încă vie!

Kichesias plecă fruntea.

— Nu te supăra, te rog, Alex, zise el cu voce pierită. Mă gândeam că te vei bucura. Era singurul lucru la care m-am putut gândi. Licoarea de adormit nu şi-a făcut efectul şi nu l-am putut omorâ, şi atunci l-am învăţat să facă pe statuia. E priceput, aproape la fel de priceput ca doamna Neaera, şi va fi şi mai bun. Poate că va reuşi să-l păcălească şi pe medic.

Agitat, Alexis începu să caute soluţii. Cea mai simplă ar fi fost ca proiectul său să moară înainte de a veni examinatorii. Dar trebuia să convingă pe altcineva să o facă, din moment ce era clar că Kichesias nu putea. Şi va trebui să împrumute iar sabia de aur de la Phoebe. Poate sclavul? Aruncă o privire către acesta, îşi încleştă pumnii, şi ochii i se întoarseră spre bărbatul cu chipul tatălui său. Ce fel de gânduri erau astea? *Acum* nu puteau să-l mai ucidă.

Proiectul său urmărea conversaţia, încruntându-se uşor şi trăgând de sângele închegat de pe corpul său. Pentru prima dată Alexis se întrebă al cui era sângele. Privi spre Kichesias, cu inima bătându-i mai repede, dar prietenul său nu părea să fie rănit. Alexis studie mai atent statuia trezită şi observă sub ureche o tăietură mică, într-un loc în care o astfel de rană ar fi fost fatală unui om normal. Oare era rezultatul unei încercări eşuate de a-l ucide? Sau prietenul său nici măcar nu încercase?

— Nu, zise el, incapabil să ceară detalii. Nu. Va trebui să găsim o altă soluţie.

Respiră adânc şi se întoarse spre sclav.

— Prinţesa Phoebe ne-a spus să venim la palat în această după-amiază. Ne duci acolo?

În ciuda reticenţei de a se implica în urzelile prinţesei, era singura persoană care l-ar fi putut ajuta acum.

Sclavul dădu tăcut din cap.

Alexis inspiră din nou.

— Mai întâi, trebuie să vorbesc cu prietenul meu şi cu… ăă… Diogene, între patru ochi. Poţi, te rog, să aştepţi afară şi să ai grijă să nu intre nimeni?

Sclavul aprobă din nou, traversă holul şi se aşeză la uşa dinspre stradă cu braţele încrucişate. Alexis aruncă o privire în sus pe scări înainte de a închide uşa atelierului. Dacă bătrânul se trezea, era de rău. Nu mai aveau licoare de adormit.

Kichesias încercă să explice iar, dar Alexis îl întrerupse.

— Ştiu, spuse el. E vorba de legătura dintre statui, nu? Îmi pare rău că ţi-am cerut să o faci. Ştiam că îţi va fi greu. Doar că m-am gândit că, de vreme ce Neaera poate să te rânească pe tine cu acele ei, şi tu ai putea… nu contează. Nu l-ai ucis, şi a fost o idee bună să-l pui să se prefacă mort. Nici eu nu am ştiut că va trebui să examineze cadavrul.

Se întoarse spre cel care arăta precum tatăl său şi se forţă să privească ochii negri şi încrezători ai acestuia.

— Numele tău este Diogene. Ai fost mult timp bolnav, dar acum eşti mai bine. Eu sunt Alexis, iar acesta este prietenul meu Kichesias. Noi am avut grijă de tine. Mama mea vitregă Neaera te-a acuzat că ai atacat-o. De aceea te ascundem aici şi de aceea trebuie să te prefaci mort dacă vine cineva. Înţelegi?

Proiectul său se încruntă, dar dădu din cap că da.

— Nu-mi aduc aminte să fi atacat vreo femeie…

— Asta pentru că ai fost lovit în cap şi ţi-ai pierdut memoria, zise Alexis repede, aruncându-i o privire lui Kichesias. Acesta aprobă tăcut. Noi nu credem că ai fi făcut aşa ceva, aşa că nu te vom preda autorităţilor, dar trebuie să promiţi că nu vei părăsi această casă, pentru nimic în lume. Este prea periculos. Macedonenii au asediat oraşul şi suntem în război cu ei.

— Nu-mi aduc aminte nici de vreun război, zise Diogene rar. Dar îmi aduc aminte de altceva… când mă prefăceam că sunt mort, mi-ai spus că sunt tatăl tău.

— Da. Alexis închise ochii. Pentru că tatăl meu a murit. Încercăm să dovedim că a fost asasinat, dar nu avem cadavrul

lui, iar tu semeni cu el, aşa că ne-am gândit că ne-ai putea ajuta. Mulţumim.

— Eu…

Bărbatul părea încă puţin confuz. Îşi atinse rana de sub ureche.

— Atunci înseamnă că nu sunt tatăl tău? Sunt tatăl lui Kichesias?

— Nu! Alexis se uită spre prietenul său. Nu eşti tatăl nimănui. Eşti… unchiul meu. De aceea avem grijă de tine.

— Se crede că am atacat-o pe soţia fratelui meu?

Părea trist.

— Şi fratele meu a fost asasinat? Nu mi-l amintesc deloc. Cum îl chema?

Alexis îşi dădu seama de greşeală. Nu avusese prea mult timp să-şi pregătească răspunsurile şi nu era uşor să inventeze o poveste atât de aproape de adevăr, şi totuşi să nu dezvăluie părţile esenţiale.

— Şi el se numea tot Diogene, zise el, venindu-i brusc inspiraţia. Era fratele tău geamăn. Aţi fost amândoi numiţi după un filosof nebun care stă într-un butoi pentru că obişnuiaţi să vă jucaţi amândoi într-un butoi când eraţi copii.

Kichesias îşi înăbuşi râsul, care se auzi sub formă de tuse. Şi lui Alexis i s-ar fi părut amuzant, dacă ar fi fost vorba de o scenă dintr-o piesă. Dar era prea implicat în această dramă. Ceea ce ar fi vrut cu adevărat să facă era să se arunce în braţele lui Diogene şi să suspine: „Nu, nu, mint! Tu eşti tatăl meu, eşti tatăl meu adevărat!”

Diogene dădu din cap.

— Probabil că situaţia era confuză pentru mama ta. Probabil fiindcă tatăl tău a fost fratele meu geamăn simt eu nevoia să te protejez. Aproape că ai fi putut fi băiatul meu.

Alexis îşi muşcă buza.

— Dar bănuiesc că faptul că aveam acelaşi nume înseamnă că măcar părinţii noştri nu ne confundau unul cu celălalt, adăugă el cu un zâmbet blând care semăna atât de mult cu al tatălui său, încât Alexis trebui să se întoarcă ca să-şi ascundă lacrimile care îi împăienjeneau ochii.

Diogene îl privi mai atent pe Alexis.

— Deci eşti nepotul meu – de aceea îmi pari atât de familiar. Am o soţie? Eşti sigur că nu am copii? Mă simt ca şi cum aş avea.

Alexis scutură din cap, simţindu-se incapabil să vorbească.

Kichesias îl salvă, luându-l de mână şi trăgându-l spre uşă.

— Nu, domnule. Nu aveţi copii. Nu aţi fost niciodată căsătorit. Locuiaţi în casa lui Alexis împreună cu familia lui. Dar cred că vă veţi recăpăta în curând memoria, şi atunci vă veţi aminti totul. Mă tem că va trebui să plecăm acum. La etaj stă un bătrân. Nu coboară aproape niciodată, aşa că veţi fi în siguranţă dacă rămâneţi în atelier şi nu faceţi zgomot. Dacă vine cineva, faceţi pe mortul, iar noi ne vom întoarce cât putem de repede.

Înainte ca Diogene să aibă timp să protesteze, Kichesias îl târî pe Alexis afară pe hol şi închise uşa atelierului cu o bufnitură, sprijinindu-se cu spatele de ea şi respirând greu. Alexis vru să se repeadă înăuntru şi să-i ceară iertare tatălui său pentru minciunile pe care i le spusese, dar Kichesias îi blocă drumul cu o expresie încăpăţânată. Sclavul însemnat cu floarea de crin privea impasibil.

Un proiectil macedonean căzu foarte aproape de atelier, făcându-l pe Alexis să-şi vină în fire. Înghiţi greu şi oftă.

— Zici că ne-a crezut?

Kichesias dădu grav din cap.

— Aşa mi s-a părut. Eu am crezut tot ce mi-ai zis mult timp după ce m-ai adus la viaţă, îţi aduci aminte? Au trecut multe luni până când mi-am adus aminte numele meu, iar „unchiul tău“ Diogene a căpătat viaţa abia în această dimineaţă.

Zâmbi.

— Partea cu cei doi fraţi care se jucau în butoi a fost grozavă!

Alexis se strâmbă.

— Nu putem risca să-l lăsăm singur prea mult timp.

— Aş putea rămâne eu cu el, se oferi Kichesias. Aş rata ocazia de a o vedea din nou pe Phoebe, dar ar fi bine să pot vorbi cu cineva care a fost statuie. Doamna Neaera nu mi-a răspuns niciodată cum trebuie la întrebări.

Alexis scutură din cap, gândindu-se la problemele pe care le vor avea de îndată ce mama sa vitregă va fi auzit de cele întâmplate în faţa Adunării.

— Mai bine te-ai duce acasă, înainte ca Neaera să înceapă să răscolească tot cartierul ca să ne găsească. Spune-i că eu… eu fac un comision pentru Pasion. Sunt sigur că acesta va confirma dacă ea o să-l întrebe.

— Dacă vine Pasion aici şi îl găseşte pe Diogene?

Alexis nu voia să se gândească prea mult la asta.

— Diogene se va preface că este mort aşa cum i-am spus, iar Pasion va crede că statuia a căzut şi s-a deteriorat. Pe aici aterizează multe proiectile. Să sperăm că garda o va aresta pe Neaera înainte ca ea să afle că noi suntem cei care au acuzat-o de crimă.

Kichesias îşi muşcă buza, şi Alexis îşi dădu seama că se gândea la acele de aur ale Neaerei. Se simţea îngrozitor că trebuia să-l trimită pe prietenul său să o înfrunte singur. Pe de altă parte, era puţin probabil ca mama sa vitregă să-l rănească pe Kichesias dacă Alexis nu era acolo să vadă.

— Totul va fi în regulă, zise el cu hotărâre. O voi întreba pe Phoebe dacă îl poate convinge pe tatăl ei să treacă peste decizia Adunării de a trimite un medic pentru a examina corpul lui Diogene. Poate că regele sau generalul Memnon va fi de acord să depună mărturie la proces– amândoi au văzut cadavrul de la mausoleu înainte ca faţa acestuia să fie distrusă. Cuvântul unui rege cântăreşte mai mult decât al unui medic. Phoebe ne va ajuta când îi voi explica ce s-a întâmplat, sunt sigur de asta.

Kichesias era încă palid. Dar aprobă din cap.

— Îmi pare rău, Alex. E numai vina mea. Dacă aş fi făcut ceea ce mi-ai cerut, nu am fi acum într-o asemenea încurcătură.

Alexis îl îmbrățișă strâns pe prietenul său.

— Nu, e vina mea. Nu ar fi trebuit niciodată să te rog să faci un astfel de lucru îngrozitor. Dar a ieşit bine până la urmă. Am obţinut procesul.

Prietenul său oftă.

— Tot trebuie să-i convingem că doamna Neaera e vinovată – nu vor crede că o femeie e suficient de puternică pentru a omorâ un bărbat. Şi ea o să-şi susţină nevinovăţia la proces, poţi fi sigur de asta. Cine era persanul care-ţi stătea alături? Chiar crezi că ne va ajuta?

Alexis se încruntă, devenind brusc îngrijorat. De ce oare era bogatul şi puternicul Ishkibar atât de dornic să o vadă pe Neaera adusă în faţa judecătorilor? Se simţea pur şi simplu vinovat că din cauza lui traversase Diogene oraşul în noaptea aceea? Şi care era probabilitatea ca un nobil care locuia pe deal să-l recunoască pe băiatul unui meşteşugar pe care îl văzuse cu cinci ani în urmă, printre sutele de oameni care se aflaseră la teatru în dimineaţa aceea?

Îşi alungă bănuielile şi zise:

— Bineînţeles că o va face. Doar îl cunoştea pe tata. Şi Phoebe ne va ajuta. Totul va fi bine, Kichesias, o să vezi.

***

În timp ce Alexis se grăbea pe străzi, urmându-l pe sclav, se gândea că era bine că acesta nu avea limbă. În afară de faptul că avea nevoie să respire adânc ca să poată ţine pasul cu el, lipsa conversaţiei îi dădea ocazia să-şi pună în ordine gândurile. Când ajunseră în Cartierul Regal, începea să accepte că bărbatul pe care îl sculptase era viu, şi se simţi ceva mai încrezător. Cetăţenii Adunării îi crezuseră povestea. Aveau să o judece pe Neaera pentru crimă. De îndată ce regele rezolva problema cu medicul, Diogene putea fi ascuns în siguranţă până când se termina procesul. Şi apoi, după ce se dovedea vinovăţia mamei sale vitrege, şi numele tatălui său era reabilitat, Alexis îl putea duce acasă pe Diogene şi putea să spună tuturor că este unchiul său, de mult plecat, care venise să aibă grijă de fiul fratelui său.

Dar, pe măsură ce se apropiau de palat, optimismul său scădea. Parcul forfotea de soldaţi. Oriunde se uita, vedea bărbaţi înarmaţi căutând prin tufişuri, înfigându-şi suliţele în ele şi alergând pe peluze. Cheiurile regale erau pline de gărzi, în timp ce alţi soldaţi vâsleau înspre corăbiile negustoreşti din port şi se îmbarcau cu săbiile scoase din teacă. Garnizoana răsuna de strigăte de alertă la fel ca în noaptea în care macedonenii începuseră să asedieze oraşul. Lui Alexis i se strânse inima de îngrijorare când escorta sa se alătură grăbit unui alt sclav care aştepta printre mulţimea de la porţi. Printr-o serie de gesturi rapide cu degetele, cei doi sclavi dovediră că nu aveau nevoie de limbă ca să comunice. Îşi întoarseră capetele şi îl fulgerară pe Alexis cu ochi duşmănoşi.

Alexis se dădu înapoi. Oare generalul Alexandru reuşise să treacă de ziduri? Poate ar fi fost bine să se întoarcă altă dată, când lucrurile se vor mai fi liniştit puţin. Dar era deja prea târziu. În timp ce ezita, doi soldaţi alergară spre el şi îşi aţintiră suliţele spre pieptul lui.

— Stai! porunciră ei. Identifică-te!

Alexis îşi spuse numele, adăugând repede:

— Prinţesa Phoebe mă aşteaptă. Am venit să o ajut să-şi cureţe colecţia.

Abia apucă să rostească aceste cuvinte, că soldaţii îl ţintuiră de un copac, cu o suliţă la gât. Strigară după ajutor, şi lui Alexis i se înmuiară picioarele când îl recunoscu pe generalul Cleon alergând pe peluză, cu chipul întunecat şi mânios.

— *Unde e prinţesa?* ţipă el, apucându-l pe băiat de umăr şi scuturându-l, cât pe ce să fie lovit de una dintre suliţele propriilor oameni. Ce ai făcut cu ea, ticălos mic ce eşti?

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi! abia rosti Alexis. Ce s-a întâmplat? Privi căutătorii înnebuniţi şi îl străbătură fiorii când îşi aduse aminte cum o lăsase pe Phoebe singură şi nepăzită în Templul Afroditei. O, zei, Phoebe…

— E *prinţesa* Phoebe pentru tine! strigă Cleon, continuând să-l scuture. Am ştiut eu că pui ceva la cale de prima oară când am dat cu ochii de tine! Toată, prostia aia despre curăţatul corăbiilor şi a statuilor! Unul dintre sclavii însemnaţi cu floarea de crin a fost găsit cu gâtul tăiat în mijlocul străzii, preţioasa sabie de ceremonie a Cariei lipseşte, iar prinţesa a fost răpită. Probabil că acum e deja în tabăra macedoneană, dacă nu o fi moartă. Te avertizez, ai dat de belea, Alexis, fiu al lui Diogene! Luaţi-l!

Îl împinse pe Alexis către soldaţi, care îl prinseră de braţe şi îl târâră pe peluză spre palat.

Alexis se strădui să ţină pasul cu ei ca să nu-i fie dislocaţi umerii, deşi capul i se învârtea şi frica i se strecurase pe şira spinării. „Phoebe dispărută. Sclavul care o însoţea asasinat. Sabia furată.“ Probabil că se întâmplase în timp ce îşi aştepta sclavul să se întoarcă acolo cu sabia, în timp ce al doilea sclav al ei fusese cu el şi cu Kichesias la teatru – unde fuseseră văzuţi de întreaga Adunare a Halicarnasului. Nici că se putea mai rău.

Se aştepta ca soldaţii să-l târască direct la garnizoană. Fu surprins când aceştia îl împinseră către porţile principale ale palatului. Îl purtară de-a lungul coridoarelor de marmură, până într-o o sală cu ecou, unde un grup de nobili îmbrăcaţi în haine scumpe se adunaseră în faţa tronului gol, vorbind cu voci scăzute. Alexis fu împins în genunchi pe podeaua rece şi tare, şi ţinut acolo de o mână hotărâtă care îi apăsa pe umăr. În această zăpăceală, zărind ghivece cu palmieri printre coloane, crezu că se află în portul secret unde fusese împreună cu Kichesias. Dar lumina era diferită şi nu-şi amintea să fi văzut atunci un tron.

Îşi ridică uşor capul şi îi studie pe nobili. Tatăl lui Phoebe se afla în mijlocul lor. Ochii şi obrajii regelui erau roşii, dar avea dinţii încleştaţi într-o expresie aspră. Lângă el se afla un bărbat în armură, purtând semnele luptei – generalul Memnon, pe care Alexis îl văzuse ultima dată la mausoleu la începutul asediului. Ceilalţi bărbaţi erau îmbrăcaţi după obiceiul persan, şi Alexis presupuse că erau consilierii regelui. Dar nu putu privi cum trebuie, pentru că în acel moment paznicul său îi împinse capul în jos din nou.

Ofiţerul Cleon înaintă către grup şi îl salută pe general.

— Am prins acest spion în parc, domnule! E unul dintre băieţii care a pătruns în palat luna trecută. Îl lovi pe Alexis peste ureche. Spune-i generalului când ai văzut-o ultima dată pe prinţesă, spionule!

În timp ce generalul Memnon se uita la Alexis pe deasupra nasului său coroiat, şi regele Orontobates se încruntă în direcţia lui, din grupul de nobili persani se desprinse un bărbat şi puse mâna pe braţul regelui. Pe Alexis îl luă ameţeala când simţi parfumul bărbii date cu ulei a persanului şi îl recunoscu pe cel care-i dăduse ultima comandă tatălui său şi care-l ajutase în faţa Adunării. Speranţa şi frica se ciocniră în sufletul lui. Probabil că Ishkibar era o persoană mult mai importantă decât crezuse dacă se afla la palat împreună cu regele şi cu generalul Memnon.

Ishkibar îi făcu un semn de avertizare lui Alexis şi îşi drese vocea.

— Excelenţa Voastră, îmi cer iertare pentru întrerupere, dar acest băiat nu este spion. Nu avea cum să fie implicat în răpirea

prinţesei pentru că azi-dimineaţă, când aceasta a dispărut, el vorbea în faţa Adunării. Nu cred că cei care au luat-o se mai află în oraş. Eu cred că trebuie să căutăm în altă parte.

Alexis răsuflă uşurat.

Regele ridică din sprâncene către Memnon, care se răsti:

— Ia băiatul de aici, Cleon! De ce l-ai adus aici? Îl voi interoga mai târziu, când vom afla mai multe despre cele întâmplate.

Recunoscător că Ishkibar îi luase apărarea, Alexis deschise gura ca să întrebe dacă poate pleca acasă. Dar Ishkibar se întorsese deja cu spatele pentru a-şi continua conversaţia pe care o întrerupsese ofiţerul Cleon.

— Domnule! se adresă el regelui. Pot să explic…

— Păstrează-ți explicaţiile pentru interogatoriu, spionule! bombăni Cleon, lovindu-l încă o dată în ureche. Făcu un semn din cap soldaţilor, care îl traseră pe Alexis de pe podea.

— Voiam doar să spun că Phoebe era bine când…

— Gata, am zis!

Văzând furia din ochii ofiţerului, Alexis se pregăti să suporte lovitura, dar atenţia lui Cleon fu distrasă de o gardă a palatului care intră alergând în sală şi spuse cu o voce întretăiată:

— Un mesager de la acropolă, domnule! Cere să-i vorbească regelui între patru ochi!

— Spune-i că va trebui să aştepte, se răsti generalul. Vorbele i se înecară într-o tuse uscată, şi Alexis îşi aduse aminte că cineva din Adunare spusese că se părea că Memnon e bolnav. Făcând abstracţie de tuşea aceea, generalul părea mai puternic decât alţi oameni mult mai tineri decât el, şi vocea îi era tunătoare. Regele nu are timp să audă mesaje ranchiunoase de la prefăcuta de Ada şi nici eu. Suntem în vreme de război, şi prinţesa a dispărut. Trimite mesagerul înapoi de unde a venit.

Paznicul părea stânjenit.

— Ăă… e vorba de o femeie, domnule.

— Şi? Ce dacă? Trimite-o imediat înapoi şi nu ne mai deranja dacă nu e ceva important.

Ochii săi aruncară fulgere de furie când îl văzu pe Alexis încă îngenuncheat în mijlocul sălii.

— Ce caută băiatul aici? Parcă v-am zis să-l duceţi în celulă.

Alexis îi imploră încă o dată pe oamenii lui Cleon în timp ce aceştia îl târau spre un coridor întunecat din fundul sălii, apoi înlemni când auzi ecoul unei voci de femeie în încăperea din spatele lor. „Neaera!“ îşi zise el, trăgând paznicii surprinşi în spatele plantelor din ghivece înainte ca aceasta să-l vadă. Ar fi trebuit să ghicească. Mesagerul reginei Ada. O femeie. Cine altcineva ar fi putut fi?

— Luaţi-vă mâinile de pe mine! se răsti Neaera la gărzile care încercau să o împiedice să intre în sală. Spuneţi-i satrapului Orontobates că, dacă vrea să-şi mai vadă fiica în viaţă, trebuie să-mi acorde imediat o audienţă între patru ochi, aşa cum a cerut regina Ada.

Printre frunze, Alexis privi cum mama sa vitregă îi dezarmează pe nefericiţii paznici de parcă aceştia ar fi fost copii mici. Le rupse suliţele pe genunchi, aruncă bucăţile şi se apropie cu paşi hotărâţi de rege.

Nebăgându-l în seamă pe generalul Memnon, care o fulgera din priviri, i se adresă regelui Orontobates cu o curtoazie plină de fast:

— Excelenţa Voastră! Aduc salutări de la regina Ada, adevărata regină a Cariei. Mi-a cerut să vă informez că prinţesa Phoebe e vie şi nevătămată, la loc sigur, şi aşa va rămâne, cu condiţia să-mi acordaţi o audienţă privată ca să putem cădea de acord asupra detaliilor predării Halicarnasului generalului Alexandru Macedon.

Câteva clipe, nimeni nu schiţă niciun gest. Chiar şi paznicii lui Alexis încetară să-l mai târască şi aşteptară răspunsul regelui.

Linişteа produsă de şoc fu întreruptă de generalul Memnon, care urlă:

— Tot ce are Ada de zis poate să-mi spună la fel de bine şi mie. Sunt responsabil de apărarea Halicarnasului, în numele marelui împărat Darius. Capitularea nu este o opţiune.

Alexis îşi întinse gâtul ca să vadă reacţia Neaerei, dar paznicii auziseră destul. Îi dădură brânci pe coridor.

— Mişcă-te! Ceea ce se întâmplă acolo nu ne priveşte pe noi. Ţi-ajunge beleaua în care te-ai băgat.

— Dar aceea este…

Alexis îşi curmă vorba. Să fie asociat cu mesagerul reginei Ada nu părea o idee bună acum. Cel puţin Neaera nu-l adusese pe Kichesias cu ea. Spera că prietenul său ajunsese acasă în siguranţă.

O auzi pe mama sa vitregă spunând ceva care îi smulse regelui un strigăt de furie. Dar paznicii dăduseră deja colţul, aşa că nu putu desluşi cuvintele. Coborâră câteva trepte într-un pasaj subteran, unde lumina torţelor dansa pe pereţi. Alexis se gândi să se smulgă din strânsoarea paznicilor şi să fugă. Dar nu traversase aceleaşi tuneluri ca atunci când venise cu Kichesias la palat şi descoperiseră portul secret. Putea să se rătăcească, şi de data aceasta Kichesias nu era cu el ca să-l ajute să dărâme porţi şi uşi.

În timp ce ezita, ofiţerul Cleon îi prinse grăbit din urmă, aducând cu el o hidrie mică.

— Se pare că e ziua ta norocoasă, băiete, bombăni el. Bătrâna uneltitoare Ada se află în spatele poveştii cu răpirea prinţesei, aşa că ai ieşit basma curată. Dar Excelenţa Sa consilierul principal doreşte totuşi să te interogheze după ce termină mesagerul ce are de spus, aşa că încă nu pleci acasă. Aici e bine.

Deschise o uşă, îl apucă pe Alexis de tunică şi îl împinse în încăperea mică şi întunecată.

— Legaţi-l cu lanţuri de zid, zise el chicotind când văzu că Alexis încearcă să iasă. Doar nu vrem să dărâme uşa, aşa cum a făcut cu poarta data trecută, nu?

— Dar nu eu am făcut asta! zise Alexis disperat, scuturat de un fior la vederea unor cătuşe în întunericul din spatele celulei. Nu sunt atât de puternic ca să sparg uşi – prietenul meu a făcut asta! Vreau să o aduceţi pe Phoebe înapoi la fel de mult ca toţi ceilalţi. Ce i-a făcut regina Ada? E bine?…

Ignorând rugăminţile băiatului, paznicii îi puseră cătuşe la mâini. Ofiţerul Cleon le făcu semn să iasă din celulă, puse hidria înăuntru, şi din pragul uşii îl privi pe Alexis, încruntându-se:

— Să nu o bei pe toată deodată, îl avertiză el. S-ar putea să stai aici ceva vreme.

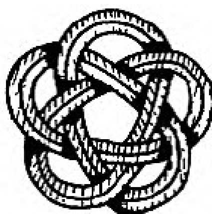
Alexis se lupta cu lacrimile.

— Vă rog, domnule, nu se poate să mă ţineţi aici! Trebuie să mă întorc acasă. Nu înţelegeţi! E cineva de care trebuie să am grijă…

Ofiţerul Cleon se depărtă cu paşi mari. Paznicii clătinară din cap la Alexis în timp ce închideau şi barau uşa, lăsându-l în întuneric singur cu temerile lui.

Capitolul 11

NODUL GORDIAN

MAUSOLOS: Atunci toate acestea nu îmi vor fi de niciun folos?

În întuneric, luând doar din când în când câte o gură de apă din hidrie pentru a sparge monotonia încarcerării sale, imaginaţia lui Alexis o luă razna. Oare ce le spunea Neaera regelui şi generalului Memnon? Oare ce îi făcuse regina Ada bietei Phoebe? Oare Kichesias era bine? Nu simţise niciun fel de dureri inexplicabile, dar de fapt niciodată nu simţise durerea prietenului său când erau despărţiţi. Aceasta părea să confirme teoria lui Phoebe cum că legătura pe care o simţea cu o statuie adusă la viaţă nu era decât în mintea lui, ceea ce îl îngrijora şi mai tare, pentru că nu avea cum să ştie dacă Kichesias şi Diogene erau în siguranţă. Dacă Adunarea trimisese doctorul să examineze „cadavrul” tatălui său în timp ce el era aici, în palat?

Pipăi cătuşele, căutând mecanismul de închidere. Dar nu putea nici măcar să vadă, darămite să le deschidă. Bătu furios din picior, şi din greşeală lovi hidria. Se întinse repede după vasul care se clătina, dar lanţul îl trase înapoi. I se făcu brusc frig când conţinutul preţios se răsturnă în praful de pe podeaua celulei.

— Nu! gemu Alexis. Scutură cu teamă hidria, amintindu-şi de avertismentul ofiţerului Cleon, cum că ar putea să rămână aici mai mult timp. Un clipocit înăbuşit pe fundul vasului îi spuse că nu mai rămăseseră decât câteva guri de apă. Imediat simţi că i se face sete, dar nu îndrăzni decât să-şi înmoaie buzele. Aşeză cu grijă hidria într-un colţ, unde ar fi fost greu să o lovească din

nou, şi îşi cuprinse genunchii cu braţele înlănţuite, încercând să-şi oprească tremuratul. Cu cât încerca mai mult să-şi controleze corpul, cu atât mai mult se scutura şi tremura.

Începu să aibă vedenii. Acul de aur străpungând mâna lui Kichesias… Neaera uitându-se zâmbind în sus la fereastra lui când se întorsese de la mausoleu plină de sânge… statuia cu chipul tatălui său întrebând: „Cine este băiatul acela?“ începu să plângă, ruşinat de lacrimi, dar incapabil să şi le mai reţină. „Oh, tată! suspină el în întuneric, de ce nu m-ai oprit când am adus-o pe Neaera la viaţă? De ce? De ce?“

Plânsul îi făcea şi mai multă sete. Se întinse după vas şi mai luă o înghiţitură, se înecă şi apucă strâns toartele, de frică să nu verse ultimele picături de apă. Nu venea nimeni. Oare Neaera ştia că se află aici? Poate chiar acum îşi punea la cale răzbunarea pentru că o acuzase de crimă.

Când, în sfârşit, drugul de afară scârţâi şi uşa se deschise, Alexis stătea ghemuit lângă zid, epuizat, ţinând strâns la piept hidria goală. Tresări şi ridică un braţ pentru a-şi proteja ochii împotriva şuvoiului de lumină care invadă brusc celula. Fu cuprins de un fior când clinchetul lanţului îi aduse aminte de locul în care se afla. O siluetă îmbrăcată în veşminte lungi se aplecă deasupra lui, ţinând în mâini ceva îndeajuns de strălucitor pentru a fi soarele şi mirosind a parfum.

Se auzi un blestem şoptit. Apoi Ishkibar îngenunche lângă el în praf. Aşeză jos „soarele” – care era de fapt o lampă – şi luă cu blândeţe hidria din mâinile încleştate ale lui Alexis.

— E în regulă, băiețandrule, zise el. Nimeni nu-ţi va face niciun rău acum.

În timp ce Alexis clipea zăpăcit, Ishkibar se îndreptă de spate şi se răsti la paznicul care se afla în spatele său.

— Scoate-i imediat lanţurile! A cui a fost ideea să-l bage aici? Nu-mi spune… ofiţerul Cleon îşi face iar „datoria”, bănuiesc. Poţi să-i spui superiorului tău că de acum încolo acest băiat se află sub protecţia oficială a împăratului Darius. Îl iau cu mine în apartamentele mele.

Paznicul se supuse şi desfăcu imediat cătuşele. Alexis se chinui să se ridice în picioare şi îşi şterse faţa cu mâneca, ruşinat că persanul cel bogat care îl cunoscuse pe tatăl său îl

vedea în halul acesta. Ishkibar îi dădu băiatului o bucată de pânză moale, brodată pe margine cu fir de aur. Apoi îl conduse afară din celulă, mergând încet, pentru ca Alexis să se poată ţine după el cu picioarele lui şubrede. Paznicul se încruntă în urma lor, dar nu se luă după ei.

În timp ce urcară câteva trepte şi ieşiră din tunel pe coridoarele de marmură albă ale palatului, Alexis îşi şterse nasul cu un colţişor al pânzei brodate, cu o mişcare ezitantă. Ishkibar îşi tot întorcea capul ca să-i arunce zâmbete încurajatoare. Înainte de a se putea hotărî dacă persanul îi era prieten sau duşman, trecuseră de două uşi înalte într-o încăpere bogat mobilată, luminată de lămpi cu abajururi de sticlă sclipitoare roşu cu verde. Podeaua era acoperită de un covor gros, şi Alexis îi simţi căldura şi moliciunea sub picioarele goale. În jurul mesei cu trei picioare, sculptată în lemn închis la culoare, se aflau canapele în nuanţe bogate. La vederea castronului cu mere şi smochine aflat în mijlocul mesei, lui Alexis i se făcu brusc foame.

— Serveşte-te, zise Ishkibar, închizând uşile şi înfăşurând în jurul mânerelor un cordon, pentru ca nimeni să nu-i deranjeze.

— Raţionalizarea alimentelor nu e atât de strictă aici, la palat, ca în restul oraşului.

Aprinse o lampă cu uleiuri aromatice ca să înmiresmeze aerul, se duse în cealaltă parte a încăperii, strânse un paravan decorat de lemn şi lăsă vederii un balcon care dădea spre o curte în care umbrele serii se măreau. Undeva în amurg se auzea o fântână clipocind şi plante pe care Alexis nu le mai văzuse niciodată până atunci, pline de flori stacojii, inundau balconul, în ciuda faptului că era iarnă.

— Mmm, zise Ishkibar, întinzându-şi braţele şi inspirând adânc. Îmi place conacul meu de pe deal, dar un loc adăpostit ca acesta are şi el avantajele sale. Nu ai fi crezut că aici, pe coastele reci ale imperiului, ar putea exista o grădină persană, nu-i aşa? Palatul regelui ascunde multe astfel de secrete.

Îl privi ţintă pe Alexis cu ochii lui cei negri.

— Dar cred că deja ştii asta, Alexis, fiu al lui Diogene.

Alexis înlemni şi aruncă o privire către uşă. Oare putea desface cordonul ca să fugă înainte ca persanul să-l oprească?

Ishkibar chicoti.

— Nu te uita la mine aşa! Linişteşte-te. Ia loc. Mănâncă. Vrei ceva de băut? Am pe aici un şerbet bun – doar unul dintre multele avantaje de a fi consilier principal al satrapului din Caria.

Alexis îşi stăpâni un alt fior. Ishkibar era consilierul principal al regelui? Probabil că acesta era interogatoriul cu care îl ameninţase ofiţerul Cleon. Deşi această încăpere nu era îngrozitoarea cameră de tortură pe care şi-o imaginase, simţi că i se face frig doar gândindu-se la asta.

— Vă sunt foarte recunoscător că m-aţi scos din celulă, spuse el, încercând să-şi ascundă tremurai din voce. Dar ar trebui să plec acasă imediat. Aproape s-a întunecat şi am multe lucruri de făcut.

— Da, da, sunt sigur.

Ishkibar luă loc şi îi făcu semn să se aşeze pe canapeaua din faţa lui.

— Şi eu am multe lucruri de făcut. Treburi pentru împăratul meu. Cred că joci un rol ceva mai important în aceste treburi decât bănuiam la început, aşa că aş aprecia dacă mi-ai acorda puţin din timpul tău, dacă nu te deranjează. Nu ai de gând să mă întrebi despre mesagerul reginei Ada?

— Ce i-aţi făcut? zise Alexis, scuturat iar de fiori.

Probabil că vocea îl trădase, pentru că Ishkibar începu să râdă.

— Ne-a uşurat munca, aşa-i? Când a apărut aşa cum a făcut-o, aducând un ultimatum din partea reginei Ada! Poate că regele pare paşnic şi blajin, dar regina Ada a făcut o mare greşeală când i-a răpit fiica. Nu i-a trebuit mult până să se lase înduplecat ca Memnon să o aresteze pe doamna Neaera. Va fi ţinută aici în garnizoană până la proces. Va fi judecată atât pentru că a ajutat duşmanul, cât şi pentru crima de care ai acuzat-o azi-dimineaţă. Aşa că, într-un fel sau altul, ar trebui să obţii sentinţa pe care o sperai.

Alexis se aşeză, mai mult pentru că nu-l mai ţineau picioarele decât pentru că voia.

Ishkibar zâmbi şi îi turnă şerbetul cu care se lăudase, împingând cupa pe masă pentru ca Alexis să ajungă mai uşor la ea.

— Ceea ce înseamnă, continuă el calm, că acum nu mai ai niciun părinte care să aibă grijă de tine şi oficial ai nevoie de un protector.

— Pasion are grijă de noi, răspunse Alexis uitându-se curios în cupă.

Nu mai băuse şerbet până atunci.

Ishkibar zâmbi din nou.

— Sculptorul Pasion este un om sărman. Nu-ţi poate oferi protecţia de care ai nevoie acum. Am hotărât că deocamdată vei rămâne cu mine.

Lui Alexis îi râmase şerbetul în gât.

— Dar trebuie să mă întorc la Kich…

Ishkibar ridică mâna.

— Ascultă-mă. Nu aş face asta pentru orice băiat din Cartierul Meşteşugarilor. Dar între mine şi tatăl tău s-a creat o relaţie specială pe când acesta lucra la statuia fiului meu. Am vorbit despre multe lucruri şi, inevitabil, şi despre moartea celor dragi. Mi-a povestit despre mama ta. Despre cum a murit în chinurile facerii şi despre faptul că ea se trăgea din neamul legendarilor regi din Frigia.

Alexis uită că îi era sete şi îşi încleştă mâinile pe cupă, în timp ce Ishkibar continuă:

— Am vrut să urmăresc povestea asta mai de mult, dar, după cum îţi poţi imagina, am fost foarte ocupat în ultima vreme. Împăratul doreşte să ştie pe cine simpatizează fiecare cetăţean din Halicarnas. Vrea să ştie dacă satrapul Orontobates face o treabă bună, ce face generalul Memnon cu mercenarii care au luat aurul persan, ce pune la cale fiecare membru al familiei regale şi cum vor afecta toate acestea războiul său cu macedonenii. Războaiele se câştigă prin informaţii, nu prin fapte eroice. Poţi trimite o mie de eroi la luptă, dar, dacă nu îi trimiţi la locul şi timpul potrivite, rişti ca ei să piardă bătălia. Eu sunt unul dintre oamenii care îi spune împăratului când a venit timpul şi care e locul potrivit.

În mintea lui Alexis începu să se facă lumină.

— Eşti spion! exclamă el, înţelegând în sfârşit ce făcea Ishkibar la palat. Dar imediat simţi că îngheaţă de spaimă.

Oare Ishkibar îl spionase şi pe el?

Întrebarea lui căpătă în curând răspuns. Ishkibar îşi înfăşură pe degetul mic o buclă neagră şi îi aruncă lui Alexis o privire amuzată.

— Prefer termenul de „agent sub acoperire”. Dar ai dreptate. Sunt ochii şi urechile lui Darius în Halicarnas. Domnia lui e întotdeauna ameninţată. Sute de micuţi ca tine, Alexis... Nu te arăta atât de mirat! Descendenţa ta îţi dă un oarece drept, neînsemnat totuşi, la tronul Frigiei, şi de aceea te am pe lista mea de supraveghere de rutină de la moartea tatălui tău. Ai fi putut reprezenta o ameninţare pentru împărat dacă ai fi făcut publică această pretenţie, deşi era puţin probabil, recunosc. Sunt câţiva mai mari, precum regina Ada, care încearcă să obţină independenţa Regatului Caria. Apoi mai este şi Alexandru Macedon, care îi întrece pe toţi ceilalţi, îşi schimbă alianţele şi aduce oameni ca mine şi ca tine, faţă în faţă, la o cupă de şerbet, când în mod normal nu am fi avut niciun motiv să ne întâlnim.

— Ofiţerul Cleon nu ştie cine eşti, nu?

Ishkibar zâmbi.

— De obicei, spionii nu-şi fac publică meseria reală. Oficial, mă aflu aici pentru a da satrapului sfaturi privitoare la Persia şi îmi iau în serios această sarcină. În acelaşi timp, îi raportez lui Darius acţiunile lui Orontobates.

— Deci nici măcar regele nu ştie cine eşti?

Ishkibar îi zâmbi din nou amuzat.

— Nu.

Lui Alexis i se făcu frică.

— Atunci de ce îmi spui mie?

— Pentru că eu cred că îmi ascunzi ceva şi cred că motivul pentru care ţii acest secret este că nu ştii în cine să ai încredere. Eşti un băiat inteligent, Alexis. Vreau să înţelegi că nu mă interesează intrigile meschine cum ar fi cearta reginei Ada cu Orontobates şi vreau să-ţi dai seama că adevărata putere a Halicarnasului este de fapt în mâinile împăratului. În calitate de reprezentant al acestuia, sunt persoana cea mai indicată să te

ajute, aşa că mie îmi poţi spune orice, fără să te temi. Se sprijini de perne şi îl privi gânditor pe Alexis. Hai să începem cu prinţesa Phoebe, vrei? Înţeleg că ai întâlnit-o înainte ca ea să dispară. Sunt de acord că e o rebelă. A refuzat să plece în Persia cu familia generalului Memnon, şi am auzit că a fost răpită de pe străzile oraşului, deşi îi este strict interzis să iasă din apartamentele femeilor de aici din palat. Unii comentează că era de aşteptat, şi nu mă îndoiesc că ştie mai multe decât ar trebui să ştie o fată de vârsta ei. Ţi-a cerut să faci ceva pentru ea? Poate să-l ajuţi pe tatăl ei în disputa cu regina Ada?

Alexis scutură din cap. Îi venea să râdă de faptul că Ishkibar înţelesese totul pe dos, dar deja era mai mult decât putea suporta, după ce se întâmplase de când se trezise în dimineaţa aceea.

— De ce m-aş încrede în tine? şopti el.

Oare Ishkibar îl urmărise în timp ce îl sculptase pe Diogene? Îl urmărise oare şi în urmă cu patru ani, când îl adusese la viaţă pe Kichesias? De atâtea ori simţise furnicături în ceafă şi avusese impresia că Neaera îl spionează… aceasta ar explica apariţia atât de convenabilă a lui Ishkibar, când Alexis ceruse să vorbească Adunării, şi gestul acestuia de a-l ajuta… deşi Ishkibar păruse la fel de surprins ca toţi ceilalţi când Kichesias trăsese pânza de pe „cadavrul” lui Diogene. Scutură din cap din nou, incapabil să înţeleagă.

— O chestiune de rutină, îi aminti Ishkibar. Îmi trimit învăţăceii pentru astfel de cazuri. E o practică bună pentru ei, şi nu contează foarte mult dacă fac vreo greşeală. Dar de când Alexandru a apărut cu armata lui, lucrurile s-au complicat. Ştiu, de exemplu, că mama ta vitregă o ajută pe regina Ada de ceva timp şi că Ada îl sprijină pe Alexandru, care vrea să devină stăpânul întregii Anatolii şi cine ştie ce altceva. Cred că ei încearcă să te folosească într-un fel anume, dar habar nu am cum.

Se aplecă peste masă şi îi luă mâinile lui Alexis într-ale sale. Mâinile persanului erau la fel de moi ca ale unei fete, şi totuşi strânsoarea lor era puternică. Alexis înlemni. Dar Ishkibar nu făcu decât să-i întoarcă mâinile cu faţa în sus ca să-i examineze palmele cu bătături şi tăieturile fine făcute de daltă.

— Mâini de băiat muncitor, murmură el. Dar de fapt eşti un sculptor învăţăcel, nu? Înveţi meşteşugul cinstit al tatălui tău. Degete mici, dar puternice. Oare sunt cumva mâini speciale? Ce altceva te-a învăţat tatăl tău înainte de a muri, Alexis?

— Nimic, şopti băiatul, fără să-şi poată stăpâni tremurul din voce.

Ishkibar i se uită în ochi de atât de aproape, încât Alexis abia îi mai putea zări chipul întunecat.

— Nu-ţi fie frică. I-am promis tatălui tău că voi avea grijă să nu ţi se întâmple nimic rău, cu condiţia să nu ridici pretenţii la tronul Frigiei. Acesta este adevăratul motiv pentru care a venit să mă vadă în noaptea în care a murit. Descoperise că sunt omul lui Darius şi îi era frică să nu încerc să înlătur pericolul pe care îl reprezinţi pentru Persia, oricât de mic ar fi fost acesta. A venit să mă implore să te cruţ.

Frica apăru din nou. Alexis se smulse din prinsoare.

— Asta e o nebunie! *Eu,* regele Frigiei!

Dar se gândi la cearta dintre Neaera şi Diogene din noaptea în care tatăl său se dusese acasă la Ishkibar şi la propria ambiţie a Neaerei de a conduce Caria. Poate că mama sa vitregă avea planuri mai mari decât bănuise el. Inspiră adânc.

— Nu înţeleg. Ce crezi că m-a învăţat tatăl meu?

— Se spune că aceia care se trag din vechii regi ai Frigiei cunosc secretul desfacerii nodului gordian, zise Ishkibar. E adevărat, Alexis? Ştii cum să-l desfaci?

În timp ce bărbatul vorbea, Alexis trăgea cu ochiul către balcon. Fusese atât de sigur că spionul se pregătea să-l întrebe despre magia lui Midas, că aproape se hotărâse să-şi asume riscul să sară şi să dispară în întunericul de dedesubt. Întrebarea despre nodul gordian îl luă prin surprindere.

— Dar aceasta e doar o poveste! zise el, nefiind prea sigur că n-ar fi cazul să râdă. Se gândi la Phoebe, înconjurată de colecţia ei, arătând cu mândrie spre carul regelui Gordius cu faimosul nod. Doar Ishkibar nu era atât de credul?!

Ishkibar se încruntă uşor.

— Nodul există. Preoţii Frigiei îl ţin în Templul lui Zeus în oraşul pe care acum îl numim Gordius. Legenda spune că doar conducătorul de drept al Anatoliei va putea să-l desfacă, şi până

acum nimeni nu a reuşit, nici chiar marele împărat Darius, deşi el a încercat o dată – în secret, bineînţeles, pentru ca nimeni să nu ştie că a dat greş. Prin aceste părţi a devenit un test al regalităţii. Dacă vreo persoană reuşeşte să-l desfacă, aceasta va reprezenta un pericol pentru Darius, pentru că sunt mulţi care cred în legendă şi îl vor susţine pe cel care va desface nodul. Dacă cineva precum Alexandru Macedon, care are deja o armată în spatele lui, reuşeşte să o facă, urmările vor fi dezastruoase. Înţelegi deci de ce sunt îngrijorat. Ceea ce vreau să ştiu este dacă tatăl tău ţi-a transmis ţie secretul desfacerii nodului înainte de a muri. Dacă a făcut-o, atunci aceasta ar explica unele lucruri care m-au uimit.

„Gândeşte-te, Alexis, gândeşte-te.“

— Dar tatăl meu nu avea de unde să ştie cum să desfacă nodul gordian. El nu avea descendenţă regală precum…

Se opri la timp.

— Te rog, domnule, te rog, lasă-mă să mă duc acasă. Nu ştiu cum se desface. Nimeni nu ştie. E doar o glumă în Cartierul Meşteşugarilor! Maeştrii noştri ne tachinează, zicând că am „legat un nod gordian” când nu facem nodurile cum trebuie. Asta înseamnă doar că am greşit. Trebuie să mă crezi.

Spre ruşinea lui, ochii i se umplură de lacrimi, îşi întoarse faţa şi se şterse cu pânza brodată.

Când fu în stare să vadă din nou, Ishkibar îl studia, cu un braţ pus pe spătarul canapelei. Persanul oftă.

— Din păcate, te cred. Ai talent de vorbitor, dar una e să convingi Adunarea să asculte un discurs dinainte pregătit, şi alta e să rezişti prafurilor pe care ţi le-am pus în hidria pe care ai primit-o. Şi am observat că ai băut-o pe toată.

Alexis simţi că îi îngheaţă sângele în vene.

— Mi-ai pus prafuri în apă? apoi îşi dădu seama ce însemna asta. *Ştiai* că sunt înlănţuit acolo! Te prefăceai doar că eşti îngrijorat!

Ishkibar ridică o sprânceană.

— Nu te supăra pe mine. Ţi-am dat prafurile spre binele amândurora. Nu m-am gândit nici o clipă că ar pune cineva în lanţuri un băiat într-o asemenea celulă. I-am spus doar ofiţerului Cleon să te ţină undeva în siguranţă până când o să am timp să

stau de vorbă cu tine şi până tu ai fi băut apa, asta-i tot. Ţi-am dat un amestec secret de ingrediente pe care vrăjitoarele din Babilon le folosesc în farmecele care provoacă vedenii. Într-o anumită proporţie, am descoperit că slăbesc rezistenţa la interogatoriu. În doze moderate sunt inofensive. Le folosesc adesea când am nevoie de informaţii. Alternativa ar fi metodele crude ale generalului Memnon. Eu ştiu ce metodă aş prefera în cazul în care poziţiile noastre ar fi inversate.

Alexis nu scotea niciun cuvânt. Mai mult ca sigur că Ishkibar nu-şi dăduse seama că băiatul vărsase aproape toată apa în celulă. Cu siguranţă că nu observase că podeaua murdară era udă.

— Nu înţeleg care este legătura dintre nodul gordian şi mine sau tatăl meu, zise el, aplecându-şi privirea pentru a-şi ascunde sentimentul de uşurare. Dacă ar fi putut să continue conversaţia despre nod, poate reuşea să-i distragă lui Ishkibar atenţia de la adevărata magie. De ce crezi că eu ştiu cum să-l desfac?

Ishkibar clătină din cap.

— N-ai de unde să ştii legătura. Regele Gordius nu a avut copii, aşa că a dezvăluit secretul dezlegării nodului fiului său adoptiv, care trebuia să-l dezvăluie la rându-i băieţilor săi, şi aşa mai departe, în cazul în care altcineva ridica pretenţii la tron. Presupun că ideea era că s-ar fi putut duce oricând la templu ca să desfacă nodul pentru a le arăta tuturor că ei aveau dreptul să domnească. Băiatul pe care îl adoptase se numea Midas.

Se opri, aşteptând o reacţie.

— Vrei să zici strămoşul meu, Midas? zise Alexis, prea surprins ca să mai fie atent. Nu ştiam că a fost adoptat.

Ishkibar zâmbi.

— Oamenii uită în general acest amănunt – nu e la fel de romantic precum acela că putea transforma lucrurile în aur, nu-i aşa? Cred că de la legenda nodului a apărut şi aiureala asta cu puterea lui Midas de a face aur din orice. În lumea aceasta, după cum îşi dau repede seama cei înţelepţi, bogăţia vine din putere şi cunoaştere, nu de la haruri dăruite de zei. Teoria lui Gordius era destul de solidă. Singura problemă a fost că regele Midas nu a avut fii cărora să le dezvăluie secretul nodului. Dar a avut o fiică, şi mă întreb dacă nu i l-a dezvăluit ei. Fetele se

pricep la lucrul de mână, dar, până la naşterea unui fiu, urmaş direct al regelui Midas, nu avea să se ivească niciun pretendent adevărat la tron... Tu, Alexis. Ţi-am cercetat descendenţa. Tatăl tău a spus adevărul. Este vorba de descendenţă directă pe line maternă din legendarul rege Midas. De vreme ce mama ta a murit când te-a născut, e clar că nu ţi-a transmis ea secretul. Dar era foarte apropiată de tatăl tău şi ar fi de înţeles dacă i-ar fi încredinţat secretul nodului gordian pentru ca acesta să ţi-l dezvăluie când vei fi fost destul de mare ca să poţi pricepe. Poate că nu ţi-a spus motivul, având în vedere dorinţa lui de a te proteja, şi poate nici el nu şi-a dat seama de semnificaţia lui, dar asta nu înseamnă că nu ţi-a vorbit despre el. Gândeşte-te bine. Te-a învăţat vreodată ceva despre noduri?

Ishkibar îl privea atent şi aspru.

Alexis mai sorbi puţin şerbet, pentru a-şi acorda timp de gândire. Ishkibar nu credea în magie, ci doar în secrete! Aşa că îi va servi un secret. Îşi lăsă mâinile să tremure mai mult decât ar fi făcut-o cu adevărat.

— Doar cum să leg statuile de cadru ca să nu cadă şi să se spargă atunci când le transportăm, zise el cu o voce inocentă. Dar făceam nişte noduri aparte, specifice sculptorilor.

Ochii lui Ishkibar licăriră, şi Alexis ştiu că acesta muşcase momeala.

— Nu ştiu dacă mi le aduc aminte, pentru că Pasion ne pune întotdeauna să facem noduri după metoda lui, dar, dacă îmi aduci o sfoară, pot încerca să-ţi arăt. Apoi pot să plec acasă, te rog?

Se uită din nou spre balcon. Acum era întuneric beznă afară, şi în aer se simţea furtuna.

— Asta e bună?

Ishkibar se duse cu paşi mari la uşă şi desfăcu în grabă cordonul cu care legase mânerele uşii.

Alexis scutură din cap.

— Trebuie una mai lungă. Unele dintre nodurile pe care le-am învăţat de la tata erau foarte complicate – trebuie să fie şi mai groasă.

Ochii lui Ishkibar se micşorară. Dar aprobă din cap.

— O să trimit după o funie potrivită.

Alexis avu un mic zâmbet de triumf. Efectul micii cantităţi de prafuri dizolvate în apă începea să dispară. Îi era mai uşor să gândească. Acum tot ce trebuia să facă era să-l convingă pe Ishkibar să-l lase singur cu funia.

— Unde aţi dus-o pe Neaera? Eşti sigur că nu poate scăpa ca să ne spioneze?

Ishkibar, care deja deschisese uşa ca să cheme un sclav, se încruntă.

— Femeile sunt ţinute în celule speciale, potrivite cu nevoile lor. Dar nu are cum să scape, stai liniştit.

— E foarte puternică, îl avertiză Alexis. S-ar putea să spargă uşa. Şi are un talent special. Dacă reuşeşte să scape şi îi întâlneşte pe cei care o caută, poate sta nemişcată, încât poate fi confundată cu o statuie. Probabil de aceea o foloseşte regina Ada pe post de mesager. M-aş simţi mai în siguranţă dacă ai verifica chiar dumneata, domnule.

Ochii cei negri îl priviră atât de lung, încât Alexis se gândi că mersese prea departe.

— L-a omorât pe tatăl meu, îi reaminti el persanului. Cum ar fi reuşit asta, dacă nu ar fi fost mai puternică decât o femeie obişnuită? Trebuie să-i avertizezi pe paznici.

Ishkibar se încrunta din nou, gânditor.

— Aici s-ar putea să ai dreptate. Am văzut cum i-a dezarmat pe oamenii aceia în sală. Mă întreb dacă nu cumva are sânge de amazoană. Nu-ţi fie teamă, mă ocup eu de asta. Tu rămâi aici. Încearcă să mănânci ceva. O să trimit un sclav cu o funie ca să poţi să faci nodurile şi o să-l pun să mai aducă nişte mâncare şi nişte şerbet. Eşti palid, şi vrem să fii în formă pentru proces. Zâmbi. Ai fost foarte cooperant, Alexis. Când se termină toată povestea asta cu macedonenii, voi avea grijă ca tu şi însoţitorul tău să fiţi răsplătiţi.

Alexis se linişti puţin şi riscă o ultimă rugăminte.

— Mai e ceva, zise el. Cadavrul tatălui meu. Ai zis că Adunarea va trimite un medic ca să-l examineze, dar mi se pare îngrozitor. E deja mort. Chiar trebuie să fie împuns şi întors pe toate feţele de un străin?

Ishkibar se opri lângă uşă, cu o sprânceană ridicată.

— Aceasta este procedura obişnuită. Dar, în acest caz, având în vedere cum au evoluat lucrurile, poate că putem renunţa la această examinare. Oricum, acum nu avem timp, şi să găseşti un doctor la miezul nopţii nu e niciodată uşor.

— Când este procesul? întrebă Alexis, luat prin surprindere.

— Mâine în zori în agora. Astă-seară trag la sorţi juriul. Voi trimite pe cineva să aducă acolo corpul tatălui tău, şi vei putea spune juriului ce ai spus în faţa Adunării. Bravii cetăţeni ai Halicarnasului ar avea nevoie de ceva care să le distragă atenţia de la acest asediu. Cred că doamna Neaera va fi foarte potrivită pentru aceasta.

Înainte ca Alexis să mai poată întreba ceva, Ishkibar chemă un paznic să păzească uşa şi ieşi grăbit din cameră.

Capitolul 12

CONSPIRAŢIA

MAUSOLOS: Oare vor fi Mausolos şi Diogene pe picior de egalitate?

După ce Ishkibar ieşi, Alexis râmase nemişcat, devenind dintr-odată conştient de jocul periculos pe care-l juca. Îi scăpă un chicotit nervos. Ishkibar credea într-un nod secret care putea să-l transforme pe fiul unui meşteşugar în rege. Şi totuşi, nu credea în harul lui Midas de a transforma lucrurile în aur. Ce ar fi făcut dacă Alexis chiar ar fi băut prafurile care dezlegau limba şi i-ar fi spus adevărul?

Zgomotul uşii îl făcu să tresară. Dar nu era decât sclavul care îi aducea funia şi mâncarea promisă. Îi fusese teamă ca Ishkibar să nu trimită pe vreunul dintre sclavii însemnaţi cu floare de crin. Dar persoana care venise era o femeie bătrână cu păr vârstat cu argintiu. Scoase un sunet de uimire când văzu în ce hal era tunica lui Alexis şi insistă să-l servească cu o cantitate uriaşă de delicatese de pe tava pe care o adusese. Îi vârî în mâini farfuria, poruncindu-i să mănânce tot.

— Ai face bine să profiţi cât poţi de masa asta, băiețandrule, zise ea. Nimeni nu mai e sigur când va mai apuca să mănânce, cu asediul ăsta care nu se mai termină. Orice ar vrea persanul de la tine, ascultă-mă pe mine, nu-l lăsa să-ţi strice pofta de mâncare.

Alexis înghiţi forţat câteva îmbucături, ca să-i facă pe plac, cu ochii la funia groasă pe care o dăduse jos de pe umăr şi o pusese pe canapeaua din faţa lui. Când femeia ieşi, împinse

farfuria, desfăcu funia şi îi încercă tăria. Zâmbi. O să facă noduri din funia lui Ishkibar, deşi nu cele pe care le aştepta persanul.

Legă un capăt de o coloană şi îl aruncă pe celălalt peste balcon, în întuneric. Fu uşor să coboare, cu viţa-de-vie care se înfăşură în jurul său şi cu mireasma florilor roşii de iarnă care îl îmbăta. Funia se termină înainte ca el să atingă pământul, dar respiră adânc şi îşi dădu drumul. Trecu printre nişte rămurele umede şi ateriză stângaci, dar cu un zâmbet triumfător în curte.

Se ascunse în umbră ca să cerceteze locul unde se afla. Grădina era mai mică decât se aşteptase şi era înconjurată de ziduri înalte cu zăbrele ascuţite. Fântâna pe care o auzise mai devreme se afla în mijloc. Nu vedea nici o poartă. Lumina lămpilor, care se revărsa prin ferestrele înalte ale palatului, poleia frunzele cu aur. Se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să folosească funia ca să sară în balconul alăturat. Dar era prea târziu.

În timp ce stătea nehotărât, ajunseră până la el voci bărbăteşti din una dintre încăperi. Se târî către ele, folosind plantele drept camuflaj, şi inima i se strânse când văzu un hol la parter în care lumina pătrundea printr-o uşă boltită, făcută din zăbrele de metal ornat. Draperiile fuseseră date la o parte pentru a lăsa aerul înmiresmat să pătrundă înăuntru, oferindu-i lui Alexis o vedere bună a încăperii mari, puternic luminate de dincolo de ea, care era şi mai bogat mobilată decât cea a lui Ishkibar. Înăuntru, regele Orontobates stătea de vorba cu câţiva dintre nobilii săi. Cuvintele regelui erau însoţite de gesturi febrile; ţinea în mână o cutiuţă încrustată cu pietre preţioase, pe care o vântura în timp ce vorbea. Înlocuise roba lungă cu pantaloni şi tunică, după moda persană. Un soldat stătea îngenuncheat la picioarele sale – după câte se părea, cauza furiei lui.

Alexis se târî mai aproape, curios, în ciuda pericolului. Generalul Memnon nu părea să fie prin preajmă, şi nici Ishkibar. Poate că, dacă aştepta până avea să termine regele, se putea strecura printre zăbrele ca să găsească un mod de a ieşi din palat.

Paznicul îi şopti ceva regelui şi scoase la iveala un pergament boţit. Orontobates smulse pergamentul, se uită puţin peste el şi

îl aruncă deoparte. Apucă furios cutiuţa şi se îndreptă cu paşi mari spre grilaj. Timp de o secundă, păru să se uite drept spre Alexis, care stătea ascuns în umbră, cu inima gata să-i sară din piept. Dar era evident că regele nu putea vedea în întuneric la fel de bine cum vedea Alexis înăuntru. Bărbatul avea privirea rătăcită. Plângea.

În spatele regelui, unul dintre nobili ridică pergamentul.

— Probabil că este un fals, Excelenţă.

— Citeşte-mi-l, îi ordonă Orontobates cu voce gâtuită, uitându-se încă în întuneric. Eu nu pot citi prea bine greceşte. Poate mă înşel.

Nobilul ezită, dar îşi drese vocea şi începu:

— „De la regina Ada, moştenitoarea de drept a Regatului Caria…“

Se întrerupse şi tuşi puţin.

— Mă scuzaţi, Excelenţă, dar asta scrie… o să sar peste următorul fragment, da?

— Citeşte exact ce scrie, zise regele pe un ton aspru. Citeşte tot!

Bărbatul tuşi încă o dată şi continuă:

— Ăă… „Către uzurpatorul Orontobates: sunt extrem de nemulţumită că ai întemniţat-o pe mesagera mea, doamna Neaera, pe care am trimis-o la tine cu bună-credință ca să primească personal de la tine răspunsul la cererea mea. Nu pot decât să consider că acest proces meschin pe care l-ai poruncit pentru mâine-dimineaţă arată refuzul tău de a alege o soluţie pacifistă la acest război. Speram că dorinţa de a o recăpăta pe fiica ta nevătămată te va încuraja să-ţi vii în fire şi să îl convingi pe generalul Memnon să-şi retragă trupele, dar văd că ai nevoie de încurajări suplimentare. M-am gândit că poate nu crezi că prinţesa se află în mâinile mele. Pentru a te convinge de acest adevăr, îţi trimit o mică parte din fiica ta odată cu acest mesaj. Dacă doreşti să vezi şi restul, îţi rămâne să hotărăşti singur ce cale vei alege. Anulează procesul, deschide porţile oraşului mâine-dimineaţă, predă Halicarnasul lui Alexandru Macedon, şi fiica ta va reveni la tine. Altfel, pentru fiecare noapte în care acest asediu continuă, vei primi o cutiuţă ca aceasta. Alegerea îţi aparţine, Orontobates.”

Cei din încăperea de dincolo de boltă începură să şuşotească, evident şocaţi. Lui Alexis i se făcu pielea de găină şi simţi cum puţina mâncare pe care o înghiţise în apartamentul lui Ishkibar îi vine înapoi pe gât. O parte din Phoebe? Cel mai înţelept lucru pe care ar fi trebuit să-l facă ar fi fost să se depărteze de grilaj şi să găsească o altă cale de ieşire, dar groaznica veste îl ţintui în loc.

Cel care citise mesajul strânse pergamentul şi se încruntă în direcţia cutiei din mâinile lui Ishkibar.

— Să-i aduc pe Ishkibar şi pe general? întrebă el.

Regele nu răspunse. Continua să privească în gol înspre grădină. Alexis îşi încrucişă braţele, încercând să-şi oprească tremuratul. Se holba la cutiuţă, nedorind să ştie ce e înăuntru, dar incapabil să se uite în altă parte.

Dar regele nu încerca să o deschidă.

— Cine a adus asta la palat? îl întrebă el pe paznic.

— Nu... nu ştim, Excelenţă, se bâlbâi paznicul. Una dintre străji a găsit-o în parcul regal, pusă în mâinile unei statui. Alături se afla pergamentul care vă era adresat personal. Am căutat, bineînţeles, dar nu se afla nimeni prin apropiere. Le-am poruncit oamenilor mei să continue cercetarea şi v-am adus imediat cutia.

— Nu s-a uitat nimeni înăuntru?

— Bineînţeles că nu, Excelenţă!

Regele oftă.

— Opreşte căutările. Cel care a lăsat asta în parc probabil a dispărut de mult. Te poţi întoarce la postul tău.

Paznicul păru uşurat să scape. Regele mângâie cutiuţa, şi Alexis se încordă când văzu cum degetele subţiri ale regelui pipăie încuietoarea. Dar când aceasta fu deschisă, nu văzu decât o sclipire fugară de pietre preţioase. Chipul regelui împietri. Ceilalţi se aplecară ca să vadă. Dar, înainte de a putea zări ceva peste umărul lui, regele trânti capacul la loc şi închise ochii.

— Nu, şopti el. Inspiră adânc şi spuse cu voce mai puternică. Generalul Memnon nu trebuie să afle despre asta! Vreau să-l văd pe Ishkibar între patru ochi în apartamentul meu, acum! Această problemă trebuie să rămână un secret! Aţi înţeles?

Se auziră câteva murmure de dezaprobare, dar regele le puse capăt cu o privire mânioasă.

— Acesta este oraşul meu, zise el atât de încet, încât Alexis abia auzi. Nici Ada, nici Alexandru nu mi-l vor lua. Nu vor mai veni cutii ca aceasta. Mâine-seară acest asediu va înceta.

Luă cutiuţa şi trecu pe lângă nobilii care şuşoteau, dispărând în adâncurile palatului său.

Alexis simţi că începe să i se învârtă totul în cap. În încăperea de dincolo de grilaj izbucni cearta. Nobilii voiau să ia cu asalt acropola şi să o salveze imediat pe Phoebe, dar ezitau să treacă peste voinţa regelui lor. Alexis asculta doar cu o ureche. Ce voise să zică regele Orontobates cu „Mâine-seară acest asediu va înceta“? Oare avea ceva de a face cu procesul Neaerei? Nu înţelegea cum aceasta ar putea să o ajute pe Phoebe. Biata Phoebe! Era vina lui că îi spusese despre puterile sale magice. Dacă nu ar fi implicat-o în planul lui nebunesc de a crea un substitut pentru cadavrul tatălui său, ea nu ar fi rămas singură la templu.

Începu să se retragă, dar se opri când îl auzi pe unul dintre oamenii regelui spunând:

— Ce părere aveţi de acest proces? Se zice că un băiat ar fi acuzat-o pe mesagera reginei Ada că l-ar fi asasinat pe tatăl lui. E cam ciudat să se intenteze un proces acum, nu?

— Cred că totul e doar de faţadă, zise un altul. Am înţeles că Ishkibar era prezent când a vorbit băiatul. E clar că el l-a pus să o facă.

— Dar nici măcar Ishkibar nu avea cum să ştie că regina Ada va trimite femeia la palat în seara aceasta!

— Ba pun pariu că ştia. S-a găsit un cadavru. Se caută un ucigaş. De ce nu mesagera reginei Ada? E mai picant decât un proces plictisitor pentru crime împotriva statului, trebuie să recunoaşteţi.

Prima regulă a luptei: distrage atenţia, şi apoi loveşte! Desigur, adevăratul ucigaş va scăpa nepedepsit, dar asta nu mai contează acum.

— Trebuie să admit că Ishkibar este inteligent. Parcă am înţeles că el cunoştea victima. Nu era ceva legat de sinuciderea soţiei sale? Nu m-aş mira să împuşte mai mulţi iepuri deodată.

„Adevăratul ucigaş va scăpa nepedepsit.“ Alexis îşi ţinu respiraţia, încercând să audă mai multe. Un zgomot mai mare decât cel al unui atac obişnuit şi strigăte dinspre garnizoană îi făcură pe bărbaţi să se apropie de grilaj pentru a privi afară. Alexis se dădu repede înapoi, răsturnând un vas gol.

— Sşşt! Aţi auzit? E cineva afară!

Unul dintre oamenii regelui zgâlţâi grilajul.

— Are cineva o cheie?

Inima lui Alexis începu să bată nebuneşte. Privi înapoi la funia care atârna. Unul dintre bărbaţi începu să tragă de grilaj pentru a-l deschide, şi asta îl făcu pe Alexis să se hotărască. Se repezi înapoi la balconul lui Ishkibar şi sări cât de mult putu. Dar capătul funiei era prea sus. Privi în jur disperat. Unii dintre copacii din curte creşteau în vase, la fel ca aceia din palat. Gâfâind din cauza efortului, reuşi să tragă aproape un palmier puternic. Cu braţele şi picioarele încolăcite în jurul trunchiului, se chinui să suie spre funie. Palmierul se îndoi periculos, dar reuşi să prindă funia şi dădu din picioare ca să se propulseze mai sus. Tresări când copacul se răsturnă sub el şi se prăbuşi în curtea de dedesubt.

Poarta de sub boltă se deschise cu zgomot, şi oamenii regelui se repeziră în curte cu pumnalele trase.

— Intruşi! strigă unul dintre el, zărind planta căzută şi vasul spart.

Privi în sus şi sări cu pumnalul către picioarele lui Alexis, care se bălăngăneau în aer.

— Repede! le zise el celorlalţi. Este un asasin macedonean! Voi doi luaţi-o pe partea cealaltă şi urcaţi scările. Noi vom aştepta aici şi-l vom prinde când va cădea.

Sări din nou fără succes către picioarele băiatului.

— Eşti încolţit, spionule! Nu ştiu cum ai ajuns acolo, dar ştiu că nu vei mai putea ieşi!

Alexis se trase mai sus, cu muşchii încordaţi la maximum. Doi dintre bărbaţi o luaseră spre scări. Cinci rămaseră dedesubt, privindu-l încruntaţi.

— Sunt sigur că el este cel care a pus cutiuţa în parc, mormăi unul dintre ei.

— Şşt, prostovanule! Ai auzit ce a zis regele! Deşi probabil a auzit totul. Va trebui să-i tăiem gâtul.

Alexis îşi umezi buzele, cuprins brusc de frică.

— Nu sunt spion! le strigă el celor de jos. Sunt martorul lui Ishkibar. Întrebaţi-l.

— Ha! zise cel care vorbise înainte. Doar nu te aştepţi să te credem. Asta tocmai dovedeşte că ai auzit totul. Vrei să ne trimiţi pe toţi după Ishkibar ca să poţi scăpa, nu-i aşa? Nu suntem atât de proşti.

— Eu încerc să fac noduri, zise Alexis disperat. Ishkibar mi-a zis să o fac. Tocmai… ăă… le testam să văd dacă mă ţin şi nu cedează sub greutatea mea.

Se cățără mai sus, sperând să ajungă în apartamentul lui Ishkibar înaintea celor care porniseră spre scări. Dar funia i se mişcă în mâini, şi, cu inima cât un purice, îi văzu pe cei doi care urcaseră uitându-se în jos de la balcon, împreună cu straja pe care Ishkibar o lăsase la uşă.

— Scutură-l! şuieră unul dintre el.

— Nu, taie funia!

— Bine! Cobor! strigă Alexis.

Cei cinci bărbaţi din curte împietriră, şi Alexis le ochi pumnalele nesigur. Totuşi, nu avu nici o şansă, pentru că deodată funia fu tăiată de sus. Pe jumătate căzu, pe jumătate sări în cercul de tăişuri de dedesubt. Cel care vorbise îl apucă de păr, îi trase capul pe spate şi îi înfipse pumnalul în dreptul gâtului. Dar înainte de a-şi putea pune în practică ameninţarea de a-l reduce la tăcere, Ishkibar ieşi în grabă din încăperea cu grilaj.

— Stai! strigă el pe un ton poruncitor, încruntându-se la Alexis. Ce se întâmplă aici?

Nobilii îi explicară febril că prinseseră un spion macedonean.

— Nu e macedonean, zise Ishkibar, obosit. Daţi-i drumul.

Privirea îi căzu pe funie. Clătină din cap.

— Sunt dezamăgit de tine, Alexis, fiu al lui Diogene. S-ar zice că încercai să pleci fără să-ţi iei rămas-bun. Noaptea a trecut pe jumătate, şi sunt sigur că nu vrei să ratezi începutul procesului. Trebuie neapărat să dormi puţin, altfel nu vei fi bun de nimic în calitate de martor mâine-dimineaţă.

Cel care îl ţinea pe Alexis păru dezamăgit să afle că prizonierul său spusese adevărul. Fără niciun chef, îl eliberă şi îl lăsă în grija lui Ishkibar.

Degetele lungi ale persanului se înfipseră în ceafa băiatului în timp ce ieşeau din curte.

— A fost o mare prostie, zise el încet. Unde aveai de gând să te duci? Toţi sunt suspicioşi din cauza asediului ăstuia, şi garda palatului e în alertă maximă în noaptea aceasta. Ai fi putut să o păţeşti. Ce am fi făcut atunci? Ar da foarte prost dacă nu am avea principalul nostru martor mâine. Dacă aş fi ştiut că vrei funia doar ca să poţi fugi din cameră, aş fi trimis una mai lungă – ţi-ai fi putut rupe gâtul! Mulţumesc pentru pont, apropo. Am prins-o pe doamna Neaera când se pregătea să iasă din celulă. Acum a fost bine legată şi am dublat paza. Am pica prost şi fără un inculpat mâine.

Zâmbi rece.

Alexis nu zise nimic, cu gândul încă la ceea ce auzise în încăperea regelui. Ishkibar recunoscuse deja că Diogene îl vizitase în noaptea în care murise pentru a cere protejarea lui Alexis pentru că descoperise cine era în realitate Ishkibar. Totul începea să capete un sens îngrozitor.

Ishkibar se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? Nu trebuie să-ţi fie frică de mine. Dacă nu ştii secretul nodului gordian, nu o să-ţi port pică. E destul de deplasat, recunosc, dar era un motiv posibil pentru care regina Ada este în cârdăşie cu mama ta, şi acum nu mă pot gândi la un altul.

— Eşti un ucigaş! şuieră Alexis, simţind cum i se încreţeşte pielea la atingerea persanului. I-am auzit pe oamenii regelui vorbind despre proces. Au zis că adevăratul asasin va scăpa nepedepsit şi că prinzi doi iepuri dintr-odată. *Tu* l-ai ucis pe tatăl meu, nu Neaera! Voi spune tuturor adevărul mâine!

Ishkibar îi dădu drumul şi îl privi surprins. Râse încet.

— O, înţeleg. Crezi că l-am redus pe tatăl tău la tăcere pentru că a aflat că sunt omul lui Darius, nu-i aşa?

Dădu din cap cu tristeţe.

— Chiar crezi că l-aş fi omorât pe cel care a făcut o statuie atât de reuşită fiului meu muribund şi nu mi-a cerut nici o plată?

Alexis nu mai ştia ce să creadă. Dacă Ishkibar îi ucisese tatăl, atunci asta însemna că Neaera era nevinovată, ceea ce nu dorea să creadă.

— Poate ai poruncit altcuiva să o facă.

Persanul oftă.

— Haida de! Te-aş mai proteja eu şi te-aş mai ajuta să o aduci pe Neaera în faţa judecătorilor dacă ţi-aş fi omorât tatăl?

— Aşa. Ai face-o ca să cadă vină asupra ei, astfel încât nimeni să nu te suspecteze.

Ishkibar scutură din cap.

— În cazul ăsta, de ce te-aş mai lăsa să vorbeşti ca martor principal?

Alexis nu găsi niciun răspuns. Se simţea pierdut şi înfricoşat. Paşii lor răsunau pe un hol lung şi întunecat.

— Vreau să plec acasă astă-seară, şopti el. Nu vreau să rămân aici.

Ishkibar oftă din nou.

— Mă tem că nu se poate. Trebuie să mă asigur că apari teafăr şi capabil să depui mărturie la procesul doamnei Neaera. Pentru că ai insistat să te foloseşti de funia mea în scopuri pe care nu le-am avut niciodată în vedere, ai văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vezi. După ziua de mâine, nu va mai conta, dar acum nu putem risca să circule zvonuri în oraş despre sănătatea prinţesei.

Inima lui Alexis bătu şi mai puternic. Pe moment, uită că nu avea încredere în persan, aducându-şi aminte de expresia de pe chipul regelui când se uitase în cutiuţa de bijuterii pe care i-o trimisese regina Ada.

— Ce era în cutie? şopti el.

Ishkibar scutură din cap.

— Asta nu-i treaba ta. L-am sfătuit pe Orontobates să-şi trimită fiica în Persia împreună cu familia generalului Memnon, tocmai pentru că mă temeam de una ca asta. Din păcate pentru prinţesă, el nu a insistat ca ea să se supună poruncii lui. Când un bărbat se lasă condus de o femeie din familie, se ivesc întotdeauna probleme. Dar lucrarea zeilor este misterioasă. Aveam nevoie de ceva pentru a înclina balanţa într-o parte sau alta în acest asediu, şi se pare că micul cadou al reginei Ada a

înfăptuit miracolul pe care eu şi generalul Memnon nu am reuşit să-l producem prin simple vorbe. În sfârşit, Orontobates a început să se poarte ca un rege adevărat.

Zâmbi, de parcă asta ar fi meritat vreun pic din teama şi durerea lui Phoebe.

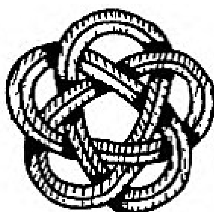
Alexis începu să suspecteze că procesul nu era singurul lucru care se pregătea pentru a doua zi dimineaţă. Dar ajunseseră deja la capătul scărilor, şi Ishkibar îl călăuzea strângându-l uşor de cot. Trecură de strajă şi intrară în apartamentul lui, unde mâncarea pe care sclava o adusese aştepta pe jumătate consumată pe masă exact unde o lăsase Alexis. Delicatesele acum lipicioase, reci îi făcură greaţă. Privi bănuitor şerbetul, aducându-şi aminte de prafurile pe care Ishkibar i le pusese în apă.

Ishkibar strânse din buze.

— Ştiu că nu mă crezi, Alexis. Nu pot spune că te învinovăţesc. Dar mâine vei avea ocazia să vorbeşti, şi juriul va decide dacă Neaera este vinovată sau nu. Noi, cei din Halicarnas, suntem democraţi. Adu-ţi aminte că vei reabilita numele tatălui tău dacă le spui ce ai zis în faţa Adunării. Deja o urăsc pe doamna Neaera pentru faptul că a acceptat să fie mesagera reginei Ada, aşa că nu ar trebui să depui cine ştie ce efort ca să-i convingi că mama ta vitregă este o asasină. Nimeni nu o să mă acuze pe mine de crimă, orice le-ai spune tu. Gândeşte-te!

Capitolul 13

PROCESUL

DIOGENE: Nu, într-adevăr, Excelenţa Voastră, nu ne vom afla pe picior de egalitate.

Ishkibar îl duse pe Alexis la agora în întunericul des dinaintea zorilor. Merseră pe jos, însoţiţi de un detaşament al gărzii palatului. Spre uşurarea lui Alexis, nu se vedea nici urmă de Neaera. Când întrebă unde se afla aceasta, Ishkibar îl informă că va fi adusă din celula ei când juraţii vor fi ales judecătorul din ziua aceea.

Alexis tremura în timp ce încerca să ţină pasul cu mersul rapid al persanului. Cerul de deasupra oraşului era acoperit de nori, iar stelele palide abia se mai vedeau. Nu se auzea niciun sunet de dincolo de ziduri, unde macedonenii urmau să-şi înceapă asaltul zilnic. Îi amintea de dimineaţa în care îl adusese la viaţă pe Diogene, doar că astăzi străzile Halicarnasului găzduiau cetăţeni care se furişau grăbiţi în întuneric. Ishkibar îi explicase că vor fi două sute unu juraţi la procesul Neaerei, numărul impar asigurând că voturile nu vor fi egale. Alexis presupuse că restul veneau să privească. În mulţime se aflau soldaţi, unii dintre ei îndreptându-se spre agora ca să păstreze ordinea, alţii, către ziduri. Soldaţii deveniseră ceva obişnuit de când începuse asediul, aşa că Alexis nu le acordă prea mare atenţie. Dar în curând realiză că mai mulţi dintre străini erau înarmaţi. Pe măsura ce briza dimineţii devenea din ce în ce mai puternică, ridicându-le poalele robelor, Alexis zări sclipirea tăişului şi a apărătorilor de fier ascunse dedesubt. Unii duceau

cu ei arcuri cu săgeţi otrăvite, aducându-i aminte lui Alexis de cuvintele regelui. „Mâine-seară acest asediu va înceta.” Scutură din cap şi se grăbi să-l ajungă pe Ishkibar. Orice ar fi pus la cale soldaţii, nu era treaba lui. Avea destule pe cap pe ziua de azi.

Agora fusese golită de tarabe. În locul lor, fuseseră aduse bănci pentru juriu, unele dintre ele deja ocupate de juraţii curioşi. În faţa uneia dintre clădirile publice, undeva la capătul scărilor, se afla o masă pentru judecător. Lângă aceasta, doi oameni aşezau două urne mari cu robinete– clepsidra care cronometra vorbitorii. În mijlocul zonei delimitate de bănci şi de scaunul judecătorului fusese ridicată o platformă de lemn, cu o portiţă şi o scară de acces. Doi paznici înarmaţi aşteptau la capătul acesteia. Pe Alexis îl străbătură iar fiorii. Aici avea să stea Neaera în timp ce era judecată. Mai mulţi soldaţi formau un zid de suliţe în jurul băncilor, ţinând publicul la distanţă de curtea cu juraţi.

Cerul se deschidea la culoare tot mai mult şi căpătase o nuanţă de roz înspre dealurile de la răsărit.

Ishkibar arăta către o bancă scurtă aşezată lângă trepte. Alexis merse încet către ea, cu gândul la cele aflate noaptea trecută. Se răsucise şi se zvârcolise pe canapeaua din apartamentul lui Ishkibar toată noaptea, dar, tot nu îşi dădea seama cine era vinovat de moartea tatălui său. Dar, chiar dacă nu o făcuse Neaera, cu siguranţă fusese implicată, din cauza sângelui de statuie. Acum nu mai putea împiedica procesul, chiar dacă ar fi vrut.

Pe banca martorilor stăteau deja două persoane, încotoșmănate în mantii. Lui Alexis îi sări inima din loc când văzu că, dintre ele, cea mai apropiată e fată. Dar nu era Phoebe. Zări un păr roşcat lung, nişte podoabe ieftine şi nişte picioare murdare. Apoi cealaltă siluetă îşi ridică fruntea.

— Kichesias! exclamă el cuprins de bucurie şi de uşurare.

Prietenul său sări în picioare. Uitând de prezenţa fetei necunoscute, se îmbrăţişară.

— Alex! strigă Kichesias. Am fost atât de îngrijorat! Nimeni nu voia să-mi spună nimic! Mi-au zis doar că trebuie să vin aici astăzi ca martor în procesul doamnei Neaera. Am crezut că asta

înseamnă că tu nu vei fi aici… Am crezut că ţi s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Alexis se gândi la celulă şi la prafurile pe care Ishkibar i le pusese în apă. Se chinui să zâmbească.

— Ishkibar a crezut de cuviinţă să rămân cu el noaptea trecută. Era îngrijorat pentru siguranţa mea. Doar sunt martorul principal, nu?

Kichesias oftă în timp ce se aşezau.

— E bine, atunci. Dar, Alex, ascultă! Cred că se întâmplă ceva grav la poarta Myndos! Am văzut soldaţi mişunând pe turnuri în drumul meu încoace. Şi cred că Phoebe este în pericol! Am fost la acropolă ieri după-amiază – doamna Neaera i-a lăsat un mesaj lui Pasion ca să mă duc acolo imediat ce ajung acasă – şi le-am auzit pe ea şi pe regina Ada vorbind. Doamna Neaera zicea că are o idee cum să se folosească de Phoebe ca să-l convingă pe rege să facă exact ce vor ele, dacă acesta le face greutăţi. Când am auzi asta, m-am ascuns ca să nu mă vadă, şi apoi a plecat să facă unul dintre comisioanele secrete ale reginei. O, Alex, dacă plănuiesc să o răpească pe Phoebe?

— E mai rău decât atât, zise Alexis cu inima grea.

Îi povesti repede ce văzuse în grădina regelui.

Kichesias păli.

— Nu ştiam că e deja prizonieră! Sunt sigur că o ţin ascunsă în acropolă! De ce nu am cercetat atunci când am avut ocazia? Credeam că se află în siguranţă la palat, pentru că îţi ceruse să te duci la ea, şi nu m-am gândit decât cum să cobor mai repede şi să vin să te avertizez. Trebuie să o salvăm imediat, Alex!

Sări din nou în picioare.

— Stai jos! şuieră Alexis, văzând ce Ishkibar se uită înspre ei. Neaera trebuie se vină din clipă în clipă. Suntem martori, ai uitat? Nu putem pleca până nu se termină procesul!

— Dar Phoebe… clipi Kichesias.

Alexis îi puse mâna pe braţ. Şi el era îngrijorat din cauza prinţesei. Dar lucrul îngrozitor pe care regina i-l făcuse pentru a trimite regelui cutiuţa aceea nu mai putea fi evitat acum, şi ei erau pe cale de a afla adevărul despre tatăl său.

— O vom salva după aceea, zise el cu blândeţe. Va fi bine până diseară. În pergament scria că regina Ada nu va trimite o altă cutiuţă până atunci.

Sperând că era adevărat ceea ce spusese, privi de jur împrejur în agora.

— L-ai văzut pe Diogene? Se pare că Ishkibar a trimis pe cineva după cadavru. Sper să-şi aducă aminte să facă pe mortul.

Kichesias inspiră adânc.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa lui Diogene. M-am întors să văd ce face după ce am venit de la acropolă, şi era bine. I-am dus ceva de mâncare, l-am învăţat cum să mestece şi să înghită cum trebuie, apoi am plecat acasă ca să te avertizez în privinţa celor zise de regina Ada. Dar tu nu erai, bineînţeles. Era târziu, şi Pasion a zis că mai bine aşteptăm dimineaţa ca să începem să te căutăm, din cauza restricţiei de a ieşi. Paza oraşului a venit noaptea şi m-au târât până aici ca să fiu martor la proces… Nu au vrut să-mi spună nimi*c, Ale*xis! Când nu te-am văzut aici, m-am gândit la ce e mai rău! Şi acum biata Phoebe e în mâinile reginei Ada! Probabil că e atât de înspăimântată…

Privi clipind înspre deal, unde acropola arunca văpăi în primele raze ale soarelui.

— Ce crezi că se afla în cutiuţă? Alexis clătină din cap neajutorat.

— Nu ştiu. Păi? Poate una dintre brățările lui Phoebe? Nu era îndeajuns de mare pentru altceva. Şi eu m-am gândit la ceva groaznic. Dar mătuşa ei nu i-ar face rău, nu? Probabil că încearcă doar să îl sperie pe rege.

Kichesias apucă marginea băncii şi rămase nemişcat, cu o atitudine ameninţătoare.

— Dacă a îndrăznit să se *atingă* de Phoebe…

— Probabil că era păr, zise Alexis repede. Asta ar fi îndeajuns să dovedească faptul că este prizoniera lor.

— Era un deget, se auzi o şoaptă.

Uitaseră de al treilea martor, fata. Alexis simţi un fior pe şira spinării, şi Kichesias se uită la ea îngrozit.

— Un deget de al lui *Phoebe?* gemu el. Nu… oh, nu.

— Tu cine eşti? întrebă Alexis. De unde ştii?

Fata îşi strânse mantia în jurul corpului şi aruncă pe furiş o privire în jurul ei. Deşi părea să fie mai mică decât ei, avea buzele făcute cu roşu şi ochii conturaţi stângaci cu creion negru. Părul strălucitor îi era prins în două codiţe hămuşite.

— Ştiu pentru că am văzut, zise ea cu un accent atât de puternic, încât era greu să o înţelegi. De aceea sunt aici. Trebuie să spun juraţilor ceea ce am văzut, altfel soldaţii care m-au prins mă vor băga la închisoare, şi nu pot să îndur asta.

— Ai văzut-o pe Phoebe? zise Kichesias. Unde? Cum? Eşti una dintre sclavele reginei Ada?

Fata scutură din cap.

— Mă numesc Anteia. Sunt una dintre femeile care urmează armata generalului Alexandru.

Chioti nervos văzând cum o priveau băieţii.

— Ştiu la ce vă gândiţi, dar nu sunt genul acela de fată. Am venit cu mama mea ca să ajut la gătit şi la alte treburi. Soldaţii trebuie să mănânce, şi sunt întotdeauna prea ocupaţi cu lupta ca să mai apuce să-şi gătească aşa cum trebuie. Şi întotdeauna sunt răniţi, aşa că mă ocup niţel şi cu bandajatul şi îngrijirea răniţilor.

Ridică privirea la auzul zgomotului unei căruţe care se apropiase de agora, cu un grup de soldaţi adunaţi în jurul ei.

— Ea este femeia care va fi judecată? Da… sigur am văzut-o în tabără.

Alexis se încordă, văzând cum unul dintre soldaţi o ajută pe Neaera să coboare din căruţă şi ceilalţi o escortară până la banca acuzaţilor. Când trecu pe lângă banca martorilor, Neaera se uită înspre el, şi privirile li se întâlniră. În ochii mamei sale vitrege se citea mânia – Alexis se aşteptase la asta – dar şi un fel de tristeţe, ca şi cum i-ar fi fost milă de el.

— Neaera a fost în tabăra macedoneană? şopti băiatul în timp ce paznicii o îndemnau pe femeie să-şi ocupe locul pe banca acuzaţilor.

Între timp, toţi juraţii sosiseră, şi se iscă din ce în ce mai mult zgomot. Publicul se îngrămădea în spaţiul dintre cele două rânduri de coloane şi se revărsa şi pe străzi. În cele din urmă, Alexis zări doi soldaţi persani escortând o roabă trasă de sclavi de-a lungul cheiului. În roabă stătea întins Diogene, încă

acoperit de sânge de statuie, la fel de rigid şi de nemişcat precum stătuse cu o zi înainte când se prefăcuse mort în faţa Adunării. Alexis privi atent statuia adusă la viaţă în timp ce sclavii aduceau roaba în curte, dar era imposibil să-ţi dai seama dacă se prefăcea sau nu. Neaera ezită când văzu „cadavrul” şi îl săgetă încă o dată cu privirea pe Alexis, cu o umbră de nesiguranţă în ochii ei negri. Juraţii de pe banca din faţă se aplecară să vadă, afişând un interes dezgustător, iar unul se ridică şi împunse pojghiţa de substanţă cristalizată de pe braţul lui Diogene. Alexis îşi ţinu respiraţia. Dar bărbatul din roabă nu se mişcă, şi după o clipă juratul se aşeză din nou şi îi şopti ceva vecinului său.

„Bărbatul acela nu este tatăl meu, îşi spuse Alexis cu hotărâre. Dacă e mort, e doar pentru că asta a fost intenţia mea.“

Când îşi întoarse atenţia către Neaera, aceasta fusese aşezată în boxa acuzaţilor. Portiţa era închisă, şi paznicii îi legaseră încheieturile de zăbrele. Ar fi putut rupe funiile doar cu o smucitură, bineînţeles. Dar stătea ca o regină, cu capul ridicat, privind direct spre curtea cu juri, neluând în seamă cadavrul din roabă. Se ţinea uşor de zăbrele, de parcă ar fi ales să-şi odihnească mâinile acolo. Bărbaţii de pe băncile din faţă se foiau, stânjeniţi de privirea ei. Alexis îşi putea imagina cum frumuseţea ei strălucea asupra lor. Deşi purta urmele unei nopţi petrecute în închisoare şi avea părul vârstat cu argintiu şi ciufulit, Neaera nu îşi pierduse puterea de seducţie.

Cu voce scăzută, Kichesias o luase la întrebări pe Anteia cu privire la locul în care era ţinută Phoebe. Alexis nu auzi răspunsul fetei. Soarele, care între timp urcase pe cer, scălda acoperişul colonadei şi arunca umbre alungite peste mulţimea tensionată din agora. Judecătorul îşi ocupă locul. Cel însărcinat cu clepsidra deschise robinetul. Şi Ishkibar, care părea că-şi asumase rolul de moderator, bătu din palme, cerând ordine şi, cu glasul lui răsunător, îl pofti pe Alexis, fiul lui Diogene, să ia cuvântul.

— Tu eşti! zise Kichesias, dându-i un cot. Grăbește-te ca să putem pleca să o salvăm pe Phoebe!

Alexis se ridică, evitând privirea pătrunzătoare a lui Ishkibar. I se părea că picioarele care îl duseră în faţa juriului nu erau ale lui. Nu se uită la Neaera, dar îi simţi ochii aţintiţi asupra lui în timp ce îşi spuse povestea, exact cum o spusese cu o zi în urmă în faţa Adunării.

Reacţia fu cam aceeaşi. După o rumoare de compătimire pentru pierderea lui Alexis, se auziră dinspre bănci strigăte de „Imposibil!” şi „O femeie nu ar putea niciodată să fie mai puternică decât un bărbat sănătos!” Juratul care îl împunsese pe Diogene zise tare: „Şi cum să fi comis crima această femeie? Cu acele de prins veşminte?”

Izbucniră râsete, dar Alexis tresări la auzul acestei remarci şi făcu greşeala să se uite la Neaera. Aceasta avea un zâmbet aproape imperceptibil. Băiatul îşi pierdu şirul gândurilor şi începu să şi-o imagineze căutându-şi acele de aur în buzunar. Dar oare paznicii nu i le confiscaseră când o băgaseră la închisoare?

Cei din juriu făceau din ce în ce mai mult zgomot, şi nivelul apei din urnă scădea. Ishkibar îi spusese lui Alexis că juraţii nu trebuiau să-l întrerupă, dar aceştia nu mai erau atenţi. Simţea că această unică şansă a sa de a reabilita numele tatălui său îi scăpa printre degete.

— Cred că a fost ajutată! strigă el disperat. De către bărbatul pe care tatăl meu îl vizitase în seara aceea, care locuieşte pe deal.

Cu colţul ochiului, văzu cum Ishkibar înlemneşte şi îi şopti ceva bărbatului care veghea clepsidra.

Dinspre bănci se auziră murmure: „Un bărbat de pe deal?… Cine?… Despre ce vorbeşte băiatul ăsta?“

Dar cei din juriu tăcură. Ascultau din nou, şi – deşi părea să curgă mai repede decât înainte – apa nu picurase toată.

— Ultima comandă a tatălui meu a fost o sculptură pentru Ishkibar, consilierul principal al regelui, zise Alexis, arătând înspre persan. Tatăl meu s-a dus să-l vadă pe Ishkibar în noaptea aceea. În drumul înapoi spre casă, a fost asasinat.

În agora se aşternu o linişte mormântală. Juraţii se aplecară înainte, şi câţiva dintre ei aruncară priviri bănuitoare către Ishkibar. Dinspre Poarta Myndos se auzeau strigătele şi

zgomotul săbiilor încrucişate, iar dinspre dealurile pe care generalul Alexandru îşi aşezase tabăra se ridica un fuior gros de fum, în aerul rece al dimineţii. Oamenii din agora nu băgară de seamă nimic din toate acestea. Lupta din afara zidurilor oraşului dura de atât de mult timp, încât se plictisiseră de ea. Drama umană care se desfăşura în agora era mult mai interesantă. Atenţia lor se concentră asupra lui Alexis, în timp ce acesta le povestea despre ultima comandă a tatălui său.

Înainte ca băiatul să aibă timp să-l acuze pe Ishkibar că trimisese asasini să-l omoare pe sculptor, cel care veghea clepsidra bătu din palme pentru a arăta că apa se scursese în întregime, şi Ishkibar făcu un pas înainte cu chipul întunecat precum cerul înaintea furtunii.

— Timpul a expirat! zise el, săgetându-l pe Alexis cu privirea. De vreme ce băiatul m-a implicat în ceastă crimă, voi vorbi eu însumi juraţilor.

Înciudat, Alexis nu avu altceva de făcut decât să se întoarcă pe banca martorilor. Simţi în spate privirea Neaerei. Kichesias se apropie de el, cu ochii mari.

— Ce faci, Alex? Ce e prostia asta cu Ishkibar? Aşa doamna Neaera va fi eliberată.

Alexis dădu din cap.

— Ei nu cred că Neaera e îndeajuns de puternică ca să-l ucidă pe tatăl meu, şi după cele auzite în noaptea asta nu mai sunt aşa sigur că *ea* e vinovata. Ishkibar avea un motiv la fel de bun ca ea pentru ca tata să dispară, poate chiar mai bun.

— Dar Ishkibar *ne ajută!*

Alexis dădu din nou din cap. Acesta era gândul care îl chinuise toată noaptea.

— Cred că vrea ca vina să cadă pe altcineva pentru ca nimeni să nu-l suspecteze pe el. Oamenii regelui au zis că soţia lui Ishkibar s-a sinucis din cauza durerii după ce fiul lor a murit. Poate că l-a învinuit pe tatăl meu că nu a realizat o sculptură îndeajuns de bună pentru a o împiedica.

Kichesias oftă şi îşi lăsă capul între umeri.

— Doamna Neaera priveşte înspre noi. Nu e nevinovată, Alex. Nu uita de sângele de statuie şi acele de aur.

— Nu te uita la ea. Nu ne poate face nimic aici.

— Nu au legat-o decât cu o funie.

— Da, ştiu. Dar doar nu o să facă dovada forţei pe care o are, acum după juriul a spus ce a spus, nu? Ar însemna să se condamne singură. Acum ei o consideră o femeie slabă şi neajutorată, incapabilă de a învinge un bărbat.

— Spune-le adevărul, zise Kichesias încet. Atunci te vor crede.

Alexis îl privi îngrozit pe prietenul său.

— Nu pot să fac asta!

— De ce nu? Nu trebuie să le spui că şi eu am fost statuie. Zi-le doar despre doamna Neaera. Atunci o vor condamna şi o vor lega cum trebuie cu lanţuri de aur, pentru că vor înţelege cum stă treaba, şi vom putea pleca cu toţii de aici. Altfel acest proces va dura foarte mult, şi noi trebuie să o găsim pe Phoebe până diseară! Uite, cel care veghează clepsidra blochează curgerea apei pentru ca Ishkibar să poată vorbi mai mult, trişorul!

Era adevărat. Urnele fuseseră răsturnate, şi de data asta bărbatul deschisese robinetul astfel încât să curgă doar un firicel, nu debitul năvalnic de care avusese parte Alexis spre sfârşitul discursului său. Ishkibar folosea timpul în plus pentru a ţese o poveste lungă, emoţionantă despre fiul muribund şi relaţia sa foarte bună cu sculptorul Diogene. Vorbea blând, dar convingător, şi când le spuse cum soţia sa îndurerată luase otravă la puţin timp după moartea băiatului, câţiva juraţi îşi şterseră lacrimile. Alexis îşi încleştă pumnii, dar nu era nimic de făcut. Era clar că Ishkibar îl mituise pe cel care manevra clepsidra. Probabil că îi mituise şi pe toţi cei două sute unu de juraţi.

— Dacă nu le spui tu, o voi face eu, zise Kichesias.

— Nu, Kichesias! şuieră Alexis, apucându-l de mânecă.

— Vrei să o elibereze pe doamna Neaera? îţi imaginezi ce o să ne facă de îndată ce ajunge acasă şi o să rămânem singuri cu ea?

— Nu...

Alexis privi iar către Neaera, văzând în minte cum acul ei de aur străpunge mâna prietenului său.

— Adică, da, ştiu că va fi furioasă. Dar totul e atât de neclar, Kichesias! Nu ştiu dacă Neaera l-a ucis pe tatăl meu. Nu ştiu dacă Ishkibar minte. Nici măcar nu ştiu dacă Diogene este încă

în viaţă! Se preface mort ca data trecută sau soldaţii aceia l-au omorât cu adevărat? Sclavul însemnat cu floare de crin care a venit cu Phoebe ştia despre sabia de aur şi despre farsa făcută Adunării. Poate i-a spus lui Ishkibar.

Kichesias se încruntă în direcţia roabei în care zăcea Diogene.

— Nu vorbi prostii. Sclavii aceia nu pot scoate un cuvânt, ai uitat? Diogene a fost bun la jocul de-a statuia şi înainte, şi probabil a devenit şi mai bun, acum că are experienţă. I-ai zis să se prefacă mort dacă vine cineva, aşa că nu se aşteptau să-l găsească în viaţă.

— Sclavii cu floare de crin comunică prin semne. I-am văzut.

Kichesias îşi muşcă buza.

— Sunt sigură că nu comunică aşa cu oameni care nu sunt sclavi muţi ca ei. Pare a fi un limbaj secret.

Anteia, care îşi rodea unghiile aşteptând să-i vină rândul să vorbească, asculta cu interes.

— Vrei să zici că bărbatul acela nu e mort de-adevăratelea?

— Şşt! ziseră amândoi băieţii deodată.

— Nu pot să cred! Am văzut astfel de oameni după luptă. Mor pentru puţin timp, apoi îi readucem la viaţă suflându-le în gură şi apăsându-le pieptul. Trebuie să fii rapid totuşi: dacă îi laşi prea mult timp, nu se mai trezesc niciodată.

— Acesta e un caz diferit, crede-mă, zise Alexis înţepat.

Anteia scutură din cap.

— M-am întrebat întotdeauna unde merg spiritele lor. Uneori, după ce se trezesc, spun tot felul de chestii ciudate. Mama zice că e doar din cauza febrei, dar eu cred că e foarte greu să crezi că ai murit, şi apoi să te trezeşti că eşti viu iar. Privi fumul dinspre dealuri. Sper ca acest proces să nu mai ţină mult. Probabil că sunt o grămadă de răniţi astăzi cu toată lupta asta. Cred că oamenii din tabără îmi duc lipsa.

Alexis schimbă o privire cu Kichesias. Se îndoia că fetei i se va da voie să se întoarcă în tabăra inamicului, chiar dacă făcea ce voia Ishkibar şi macedonenii supravieţuiau bătăliei care era din ce în ce mai crâncenă pe deal. Dar nu zise nimic. Anteia nu părea să-şi dea seama că era prizonieră de război, şi nu voia să o facă să se îngrijoreze, dacă nu era necesar.

Bătălia părea să se poarte mai aproape de oraş, iar fumul era acum atât de gros, încât aproape acoperea soarele. Un strigăt se auzi dinspre Poarta Myndos, şi juraţii priviră împrejur. Ishkibar se uită şi el înspre poartă şi despică aerul cu mâna. Omul cu clepsidra deschise robinetul la maximum, şi apa se scurse complet.

Unele fură răsturnate, şi Ishkibar îl chemă pe Kichesias să ia cuvântul.

Alexis îl privi îngrijorat pe prietenul său. Dar Kichesias nu povesti nimic despre harul lui Midas. De fapt, nu prea povesti mare lucru. În timp ce se apropia de juriu, făcu aceeaşi greşeală ca Alexis, adică se uită la Neaera. După aceea, cu umerii plecaţi, îşi muşcă buza şi le spuse bâlbâindu-se despre locurile în care aceasta îl luase cu ea şi persoanele cu care vorbise cât timp făcuse pe mesagerul reginei Ada. Juraţii murmurară puţin, apoi cineva strigă:

— Nu îi spune regină! Bătrâna Ada nu mai este regina noastră! Trăiască regele Orontobates!

Când Kichesias reveni pe bancă, nici măcar nu-şi consumase timpul alocat pentru discurs. Îşi muşcă buza şi îşi făcu căuş mâna pe care Neaera i-o străpunsese cu acul, evitând privirea lui Alexis. Ishkibar se încruntă şi bătu din picior nerăbdător în timp ce juraţii aşteptau ca restul de apă rămasă de la Kichesias să se scurgă.

În acest răgaz, dinspre partea de apus a oraşului se auzi zgomot de luptă din ce în ce mai mare, şi un grup numeros de soldaţi călare trecură în galop prin agora spre Poarta Myndos, distrăgând atenţia juriului. Publicul de sub colonadă începu să se împrăştie. Câţiva oameni o luară la fugă în urma cailor, aclamând şi scoţând strigăte de încurajare.

În sfârşit, urna de deasupra se goli, şi Ishkibar porunci ca vasele să fie din nou răsturnate.

— Anteia macedoneanca! chemă el.

Când juraţii îşi întoarseră capetele să se uite la ea, Anteia se făcu mică în mantia ei. Îi aruncă lui Ishkibar o privire înfricoşată.

— Haide, zise Kichesias. Altfel apa o să se scurgă înainte de a apuca să începi!

Fata se aventură în spaţiul de lângă boxa acuzaţilor şi se uită spre Neaera, care se încrunta.

— Neaera este îngrijorată, şopti Alexis. Nu cred că ştie pentru ce se află aici Anteia.

Îşi întoarse ochii către fată, neputându-şi stăpâni curiozitatea de a auzi ce are de spus.

Totuşi, Anteia continua să tacă. Se agăţă de mantia murdară de parcă aceasta ar fi fost singurul ei prieten, răsucindu-i pliurile cu gesturi nervoase şi aruncând pe furiş priviri către bătălia îndepărtată. Juraţii începură să-şi piardă răbdarea.

— Nu e una dintre femeile care urmează tabăra lui Alexandru? strigă unul dintre ei, iar ceilalţi începură să râdă, văzând cum se înroşeşte fata.

— Sau mai probabil o fi vreo progenitură de a lui Alexandru! rânji altul. Cu ce se ocupă mama ta, fetiţo? Îţi cunoşti tatăl?

— E îngrozitor, spuse Alexis, apucându-se de marginea băncii. Acum îmi doresc să nu fi cerut acest proces. Îl tratează ca pe o glumă proastă.

Dar Ishkibar bătu din palme şi zise:

— Linişte!

În acelaşi timp, Anteia, care se tot uita curioasă la Diogene, îşi dădu codiţele după urechi şi se încruntă la cel care îi insultase mama.

— Mama mea este vindecătoare, zise ea cu un accent îngrozitor. Nu-i isteaţă şi nu vă poate vorbi graiul aşa cum pot eu. Dar readuce oamenii la viaţă, şi eu o ajut.

Îi aruncă o privire lui Alexis, şi inima acestuia începu să bată de două ori mai repede. Oare îşi dăduse seama că Diogene nu era mort de adevăratelea? O să-i trădeze?

Fumul dinspre locul bătăliei se risipi puţin, şi juraţii luară loc. Anteia se uită spre Ishkibar.

— Mă aflu aici ca să vă vorbesc despre femeia aceea, spuse ea, arătând spre Neaera. Vine adesea la tabăra noastră de pe deal. Aduce cadouri pentru generalul Alexandru de la regina voastră Ada, din Caria. Generalul Alexandru îi spune mamă, deşi toată lumea ştie că nu e aşa, pentru că am lăsat-o pe mama lui adevărată în siguranţă la Pella. Niciunul dintre oamenii săi nu a

avut voie să-şi ia cu el nevasta, şi generalul dă un exemplu personal…

— Hai, treci mai departe! strigă cineva, şi acelaşi bărbat de mai înainte zise:

— Nu îi spune Adei regină!

Dar Ishkibar le făcu semn să tacă şi o îndemnă pe fată să continue.

— Oricum, zise aceasta, lingându-şi buzele, eram sus în tabără azi-noapte, dând ajutor la cortul nostru special pentru răniţi, când deodată s-a iscat mare vânzoleală afară. Era un om din Caria venit călare. Straja noastră îl opreşte, dar el zice că regina Ada a cerut de la fiul său adoptiv un dar special şi că el a venit să-l ia pentru că mesagerul obişnuit nu e disponibil. Îl văd intrând cu nişte soldaţi într-unul dintre corturile în care noi nu avem voie şi se aude un ţipăt îngrozitor. Când iese, bărbatul din Caria ţine ceva în mână. Nu am putut vedea ce anume, dar el rânjeşte şi zice că asta îl va face pe uzurpatorul Orontobates să se supună. Apoi pune lucrul respectiv într-un săculeţ, sare pe cal şi o ia la galop. Cred că se întorcea în oraş, dar era foarte întuneric, şi calul i s-a împiedicat pe panta dealului. Bărbatul a căzut şi a leşinat. A pierdut mult sânge, aşa că l-au adus înapoi la cortul nostru şi i-au cerut mamei să-i coasă capul. Mie mi s-a dat în grijă săculeţul. Ştiu că nu ar fi trebuit, dar nu m-am putut abţine să nu mă uit înăuntru. Acolo se afla un deget. Unul micuţ, ca de fată.

Se opri. Juriul asculta acum, dar apa era pe sfârşite în urnă, în ciuda faptului că supraveghetorul micşorase debitul la minimum.

— Ştiam că era vorba de ceva ce nu ar fi trebuit să văd, aşa că nu am spus nimănui că m-am uitat înăuntru, continuă Anteia. Dar mi-am adus aminte de ţipăt. Aşa că de îndată ce bărbatul a fost bandajat şi a plecat călare cu săculeţul, m-am furişat spre cortul de unde ieşiseră cu degetul. Era foarte bine păzit, aşa că nu m-am putut apropia prea tare. Dar am auzit pe cineva dinăuntru suspinând de parcă stătea să i se rupă inima. Era aşa de groaznic, încât am încălcat regula mamei şi mi-am dus să vorbesc cu femeile care intră noaptea în corturile bărbaţilor. Astfel ele aud multe secrete, şi una dintre ele mi-a spus despre

un ostatic pe care regina Ada îl trimisese generalului Alexandru cu o zi înainte – o fată de vârsta mea, despre care se spunea că e fiica regelui. A zis că femeia aceea o adusese în tabără, la fel cum a adus toate celelalte cadouri. Arătă iar către

Neaera, şi juriul începu să şuşotească. Anteia îşi încleşta hotărâtă dinţii. Mi-a fost foarte greu să o ştiu pe biata fată suferind în halul ăsta, chiar dacă e duşmanca noastră. Aşa că m-am furişat afară din tabără şi am venit în oraşul vostru ca să spun cuiva.

Ca şi cum fusese aranjat să se întâmple aşa, şi cu siguranţă fusese aranjat, apa se scurse complet la ultimul cuvânt rostit, lăsându-i pe juraţi cu ochii plini de ură îndreptaţi către Neaera.

— Diavolii macedoneni o au în mâinile lor pe prinţesa Phoebe! murmurau ei. I-au tăiat un deget!

Unul dintre ei se ridică şi o scuipă pe Neaera în faţă.

— Trădătoareo!

Neaera se dădu înapoi, şi Alexis văzu pentru prima dată cum trage de funia cu care era legată. Dar nu o rupse. Când Ishkibar ordonă ca urnele să fie răsturnate încă o dată, femeia se calmase din nou, zâmbind senin, în ciuda salivei juratului care i se prelingea pe obraz.

Alexis se încruntă la Anteia când aceasta se aşeză.

— E adevărat? şopti el. Nu ai zis aşa doar din cauză că te-a pus Ishkibar?

— Bineînţeles că nu! se încruntă şi Anteia. Cum să inventez aşa ceva? De ce mi-aş risca viaţa să vin aici şi să fiu arestată dacă nu ar fi adevărat?

— Pare un lucru foarte mare pe care l-ai făcut pentru cineva pe care nici măcar nu îl cunoşti.

— I-au tăiat degetul! zise Anteia aprig. Nimeni nu merită aşa ceva. E groaznic.

— Eu o cred, zise Kichesias, care era mai palid ca niciodată. E mai rău decât ne-am imaginat, Alex! Phoebe e în tabăra macedoneană! Nu o vom putea scoate niciodată de acolo fără ajutor.

— Poate că regele a salvat-o deja, zise Alexis, deşi gemetele şi strigătele de dincolo de zidurile oraşului nu păreau promiţătoare. Poate de asta se luptă. Şşt! E rândul Neaerei.

— Doamna Neaera, văduva sculptorului Diogene, va avea acum prilejul să răspundă acuzaţiilor! strigă Ishkibar, şi juraţii îşi concentrară atenţia asupra acuzatei.

De data aceasta, Ishkibar îl lăsă pe cel care supraveghea clepsidra să deschidă robinetul la maximum de la început şi nu făcu niciun gest pentru a restabili ordinea printre juraţii care fluierau şi huiduiau. Femeii îi luă cam o treime din timpul alocat pentru a se face auzită în mijlocul haosului, iar zgomotul bătăliei, care părea să se desfăşoare acum pe străzile oraşului, îi îngreuna situaţia. Lui Alexis i se strânse stomacul. Se întreba ce s-ar întâmpla dacă macedonenii ajungeau în agora înainte de încheierea procesului.

— Sunt acuzată de lucruri îngrozitoare, începu Neaera, arătând spre banca martorilor. Dar întrebaţi-vă cine vorbeşte împotriva mea. Un băiat al cărui tată a dispărut acum cinci ani şi care e clar că-mi poartă pică pentru că nu sunt mama sa adevărată, un sclav neascultător şi o fată macedoneană care urmează tabăra lui Alexandru. Mârâiala din vocea ei lăsa să se înţeleagă ce gândea despre Anteia. Cu siguranţă că şi unii dintre dumneavoastră, domnilor, aveţi copiii şi sclavi rebeli. Cred că uneori v-au urât după ce i-aţi mustrat.

Se auziră câteva chicoteli înfundate venind dinspre bănci, şi Neaera zâmbi.

— Sunt sigură că puteţi înţelege de ce îmi fac asta. Totuşi, eu nu mi-am bătut niciodată nici fiul vitreg, nici sclavul. Puteţi să le examinaţi spinările, dacă aveţi nevoie de o dovadă. Nu veţi găsi nici o cicatrice. Cât despre micuţa din tabăra duşmană, nu am văzut-o până acum în viaţa mea. Mă îndoiesc că sunt conştienţi de acuzaţiile făcute, şi totuşi aceşti trei *copii* minori mă acuză pe mine de crimă şi de simpatizare cu macedonenii. E clar că sunt pioni într-un joc politic. Privirea i se opri o clipă asupra lui Ishkibar. Nu neg că sprijin cauza reginei Ada. Urcaţi la acropolă, şi veţi găsi acolo un număr mare de prieteni şi colegi de ai dumneavoastră care sunt alături de ea. Halicarnasul este un oraş al Cariei. Persanii au furat acest ţinut. Eu nu doresc decât să păstrez pentru copiii şi copiii copiilor mei lucrurile minunate clădite de regele Mausolos. Sunt oare pedepsită pentru aceasta? Se opri, în timp ce juraţii dădeau aprobator din cap şi

murmurau. Neaera îşi revărsă zâmbetul fermecător asupra celor care aprobaseră cel mai entuziast şi făcu un semn din cap către Poarta Myndos. Vedeţi fumul şi auziţi zgomotul de pe străzile noastre? Oare o să stăm aici în agora, certându-ne unii cu alţii, în timp ce macedonenii şi persanii distrug măreţul mormânt al regelui Mausolos şi preafrumosu-i palat de pe malul mării? Îi vom lăsa să ardă tot ce este minunat şi semeţ în Caria? Poate sunt vinovată că mi-am mustrat membrii familiei atunci când aceştia nu m-au ascultat şi poate că sunt vinovată că sprijin cauza reginei Ada. Dar *nu* sunt vinovată de uciderea acestui om care zace sub ochii voştri, şi nici de crime împotriva ţării mele! Dacă încă vă îndoiţi de mine, întrebaţi-vă oare cum am făcut această faptă teribilă. Cu mâinile goale? Îşi mişcă mâinile legate, şi câţiva dintre juraţi chicotiră. Examinaţi cadavrul. Nu veţi găsi nici o rană. Da, este adevărat că am fost la mausoleu în noaptea în care dispărut sculptorul Diogene. Dar am fost atacată din spate. Când m-am întors, soţul meu era acolo. Nu am văzut pe nimeni altcineva. Se prefăcea îngrijorat şi m-a luat în braţe, dar eram îngrozită. M-am zbătut să scap din îmbrăţişare şi am fugit acasă. Poate m-am înşelat. Era întuneric. Poate că altcineva m-a atacat, cineva care l-a ucis apoi pe Diogene şi i-a ascuns cadavrul în canal. Tot ce ştiu este că soţul meu a fost singura persoană pe care am văzut-o la mausoleu în noaptea aceea şi că ne certasem mai devreme. Uneori bărbaţii pot deveni violenţi în asemenea situaţii. Mă învinuiţi pentru că am crezut ce am crezut?

În acea clipă, timpul expiră, dar Neaera mai apucă să-şi spună ultimul cuvânt:

— De vreme ce soţul meu nu se poate ridica din morţi ca să vorbească în favoarea mea, pledez nevinovată în cazul tuturor acuzaţiilor!

Murmurul în rândurile juraţilor deveni mai intens. Unii păreau să creadă că Neaera ar fi fost atacată de un tâlhar care îl încolţise pe Diogene sperând să-i fure onorariul pe care ar fi trebuit să-l ridice de la Ishkibar. Pentru că acesta nu avea banii asupra lui, tâlharul s-a speriat şi l-a ucis. Dar nu erau pregătiţi să o elibereze încă pe Neaera.

— Şi prinţesa? strigă cineva. Ai predat-o macedonenilor, aşa cum a spus fata?

Neaera o privi pe Anteia şi ridică din sprâncene.

— Micuţa care urmează tabăra soldaţilor a fost arestată pentru că a intrat în oraş, nu? Nu puteţi să o învinuiţi că ar spune minciuni ca să-şi salveze pielea.

Ishkibar bătu furios din palme şi arătă clepsidra.

— Timpul a expirat! repetă el. Alexis, fiu al lui Diogene, mai ai ceva de spus înainte ca juriul să delibereze?

Alexis se încruntă. Neaera aproape recunoscuse că era posibil ca nu Diogene să o fi atacat în noaptea aceea. Numele tatălui său era reabilitat, chiar dacă o găseau sau nu vinovată de crimă.

Pe când ezita, Kichesias şuieră:

— Spune nu, Alex! Trebuie să ne grăbim dacă vrem să găsim pe cineva care să ne ajute să o salveze pe Phoebe. Cred că macedonenii sunt deja în oraş!

Alexis se ridică pe picioarele care de-abia îl mai susţineau. Juraţii nu o mai priveau pe Neaera cu ură, ci cu o milă ranchiunoasă. Doi dintre ei se apropiară de roabă ca să privească mai de-aproape „cadavrul”. Neaera le zâmbi, făcând uz de tot farmecul ei. Soarele fu acoperit iar de fum, împiedicându-l pe Alexis să vadă timp de câteva clipe boxa acuzaţilor. Zări mâna femeii mişcându-se rapid şi avu deodată o viziune în care Neaera scăpa din prinsoare şi le făcea ceva îngrozitor lui şi lui Kichesias înainte să o poată opri cineva. Dar când se apropie de bănci, aceasta era tot prizonieră, cu mâinile strânse pe zăbrele, privindu-l cu acelaşi amestec de mânie şi tristeţe ca mai înainte.

Se gândi la sângele de statuie de pe corpul tatălui său şi la felul în care Neaera îl chinuia pe Kichesias cu acele ei. Dacă el nu se putea hotărî, atunci avea să lase juraţii să decidă dacă era vinovată sau nu. După cum spusese Ishkibar, aceasta era treaba lor. Dar mai înainte trebuia ca ei să audă tot ce se întâmplase.

— Ştiu că doamna Neaera a fost implicată în moartea tatălui meu, începu el încet. Nu ştiu dacă a fost ajutată, dar sunt convins de faptul că a avut de a face cu asta pentru că substanţa cu care este acoperit cadavrul este sângele ei, care

este otrăvitor pentru oameni. Cred că asta l-a ucis. Mama mea vitregă vă amăgeşte. Nu este o fiinţă umană, este o statuie.

Le povesti totul. Despre harul moştenit de la regele Midas, despre faptul că îi dăduse viaţă Neaerei cu opt ani în urmă; despre puterea şi cruzimea şi despre setea ei de putere; chiar şi despre călătoriile la râul de pe muntele Tmolus şi speranţa ei ca magia să fie inversată pentru ca el să poată transforma lucrurile în aur şi ea să se îmbogăţească.

Cuvintele îi fură urmate de o linişte mormântală. Bătălia care se desfăşura atât de aproape de ei fu dată uitării şi toată lumea îl privea lung – unii cu neîncredere, alţii cu uimire, alţii în mod evident şocaţi de povestea lui. Ochii Neaerei se îngustaseră de furie. Kichesias îşi muşca buza înnebunit. Anteia se holba la el cu gura căscată. Ishkibar era singura persoană din agora care nu părea surprinsă de ceea ce spusese băiatul. Un zâmbet de înţelegere apăru pe faţa întunecată a spionului, care dădu aprobator din cap ca şi cum ar fi trebuit să ghicească de mult treaba cu magia.

Neaera fu cea care rupse vraja. Îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

— Nu-i aşa că întotdeauna copiii spun nişte poveşti fantastice? zise ea, încă râzând. Poate ar trebui să-l rugăm pe fiul meu vitreg să trezească statuia lui Ares pentru a hotărî soarta acestui război sau să însufleţească carul de pe mausoleu pentru ca bătrânul rege Mausolos însuşi să conducă armata Cariei către victorie.

Câţiva juraţi râseră împreună cu ea, iar alţii strigară înfuriaţi că nu veniseră să-şi piardă timpul cu poveşti de copii. Totuşi, alţii se legară de ideea cu otrava, subliniind faptul că acea substanţă neagră care acoperea cadavrul era ciudată şi că se putea dovedi uşor adevărul dacă îl puneau pe băiat să atingă ceva.

Cei prezenţi începură să se certe. Ishkibar fu nevoit să bată din palme îndelung şi să strige pentru a-i calma.

— Nu uitaţi că otrava este o armă femeiască! zise el când reuşi să-i facă pe toţi să fie atenţi la el. Aţi auzit povestea. Nu avem timp pentru demonstraţii acum. Trebuie să votaţi acum. Bilele găurite pentru „vinovat”, cele întregi, pentru „nevinovat”,

ca de obicei. Puneţi bila cu care nu votaţi în cea de-a doua urnă, vă rog.

Un bărbat trecu pe la toate băncile, împărţind bilele, pe care juraţii, încă certându-se, le lăsau să cadă în urne, în timp ce Neaera privea. Părea destul de calmă. În mod ciudat, având în vedere că procesul decursese aşa cum dorise el, Ishkibar părea să fie cel mai emoţionat. Îşi arunca întruna ochii spre Poarta Myndos, apoi spre Alexis, încruntându-se.

Alexis se întoarse pe banca martorilor, tremurând din cauza celor petrecute şi din nou agitat. Ce făcuse? Oare ce diavol îl pusese să spună în faţa a jumătate din oraş despre puterile lui magice? Tot ce putea să spere era că majoritatea celor din agora nu-l crezuseră.

Patru bărbaţi se grăbiră să adune urnele şi răsturnară bilele pentru a începe numărarea lor. Dar de-abia începuseră, că în agora intră în galop un călăreţ. Privi în jur cu o uitătură sălbatică, îl descoperi pe Ishkibar în spatele scaunului judecătorului, şi îşi îndemnă calul plin de spume să urce scările.

— Regele e rănit! strigă el cu voce întretăiată. Ne aşteptau sus la tabără. Câţiva proşti s-au panicat şi au închis porţile prea repede… podul s-a dărâmat! Am pierdut o mie de oameni, cel puţin, şi tot au reuşit să intre câţiva macedoneni. Le-am dat foc câtorva dintre maşinăriile lor de asediu, dar nu tuturor. A fost un masacru…

Ishkibar păli.

Îl apucă pe soldat de braţ, îl trase deoparte şi îl luă la întrebări cu voce joasă. Bărbatul răspunse prea încet pentru ca Alexis să poată auzi. Dar răul fusese făcut deja.

— Regele a murit! strigară juraţii agitaţi, auzind doar pe jumătate mesajul. Macedonenii au cucerit oraşul! Vom muri!

Panica se răspândi fulgerător, înteţită de un alt nor de fum care cuprinse agora. Oamenii prinşi sub colonadă începură să se împingă şi să ţipe. Soldaţii care păzeau curtea încercară să păstreze ordinea, dar nu putură face faţă mulţimii.

— Repede! zise Kichesias, apucându-l pe Alexis cu o mână, şi cu cealaltă pe Anteia, trăgându-i prin îmbulzeală. Dacă au câştigat macedonenii, nu vor mai avea nevoie de Phoebe, o vor omorâ!

Anteia se smuci. Şi Alexis râmase înţepenit pe loc.

— Nu, Kichesias! Aşteaptă! Neaera… verdictul…

Dar boxa acuzaţilor era goală. Două bucăți zdrenţuite atârnau pe grilaj. Cei care o păziseră pe Neaera zăceau alături fără cunoştinţă. Judecătorul îşi abandonase locul, şi copitele calului împrăştiaseră bilele, care se amestecaseră cu cele din a doua urnă, răsturnată în timpul vânzolelii.

Alexis fu cât pe ce să izbucnească în râs. Apoi o zări pe Neaera, şi râsul îi pieri de pe buze. Stătea aplecată asupra roabei în care zăcea Diogene prefăcându-se mort. Chiar dacă odată plănuise el însuşi să omoare statuia, pe Alexis îl năpădi o transpiraţie rece.

— Neaera îi face ceva lui Diogene! zise el, aproape fără suflare. Kichesias, repede!

Şi prietenul său văzu pericolul şi schimbă direcţia, continuând să o tragă după el pe Anteia cea îngrozită. Alexis le strigă oamenilor să se dea la o parte din calea lui. Dar să-ţi croieşti drum prin agora era ca şi cum ai fi încercat să lupţi cu un cutremur. Oamenii cădeau de pe bănci şi se prăvăleau la picioarele lor, spunând printre suspine că macedonenii vor veni să-i ucidă pe toţi.

În zăpăceala creată, Neaera ridică uşor capul şi întâlni privirea lui Alexis. Îi aruncă un zâmbet amuzat. Apoi, cu mişcări deliberate, se apleacă şi îl sărută pe Diogene pe buze. După care aruncă o bancă în direcţia unor paznici care încercau să-i taie drumul şi dispăru în mulţime.

Capitolul 14

HIMERA

DIOGENE: Mausolos va geme de durere când îşi va aduce aminte de lucrurile din lumea de deasupra, despre care credea că îl vor bucura.

Alexis simţi cum i se strânge stomacul, în timp ce îşi croiau drum prin agora spre Diogene. Totul se învârtea în jurul lui, scăpând de sub control. Poate că reabilitase numele tatălui său, dar acum Ishkibar aflase despre puterile lui magice, macedonenii erau pe cale de a cuceri oraşul, viaţa lui Phoebe era în pericol, iar Neaera scăpase. Era clar că Kichesias avea nevoie de toată puterea lui pentru a nu fi separaţi şi purtaţi în direcţii diferite de mulţimea panicată, înainte de a ajunge la roabă, aceasta fu răsturnată, şi Diogene fu trântit cu o bufnitură.

Temându-se de ce era mai rău, Alexis căzu în genunchi lângă corpul nemişcat şi atinse sângele închegat de statuie. Nu vedea nici o rană, dar nu putea să aibă încredere în Neaera.

— Unchiule Diogene! zise el. Trezeşte-te! Nu te mai preface acum. Procesul s-a terminat.

Corpul rigid se relaxă. Alexis răsuflă uşurat în timp ce Diogene se ridică în capul oaselor şi clipi la vederea oamenilor care fugeau şi a fumului. Îşi atinse buzele:

— M-a sărutat cineva, zise el. M-am simţit… ciudat

— Uită de sărut, zise Kichesias. Trebuie să găsim nişte soldaţi pentru a ne ajuta să o salvăm pe Phoebe! Vom avea nevoie de ei ca să o scoatem din tabără! Anteia poate să ne arate cortul în care este ţinută…

Tresări, pentru că fata încerca să se elibereze muşcându-l de degete.

— Au! încetează!

— Dă-mi drumul! suspină Anteia. Nu merg nicăieri cu *vrăjitorul* ăsta!

Făcu un semn împotriva răului în direcţia lui Alexis.

Alexis nu o putea învinui pe fată pentru că nu voia să aibă de-a face cu ei. Planul lui Kichesias era lipsit de orice şansă de reuşită, bineînţeles. Era o nebunie să creadă că ar putea să o salveze pe prinţesă, când jumătate din armata regatului eşuase. Totuşi, de dragul lui Phoebe, ştia că trebuia să încerce.

— Ne poţi arăta drumul spre tabără? întrebă el.

Anteia scutură cu sălbăticie din cap.

— Nu vă foloseşte la nimic! Prinţesa a zis…

— Ce a *zis* Phoebe? Kichesias o prinse şi de cealaltă încheietură şi o trase mai aproape. Ochii lui de culoarea turcoazului străluceau. Ne-ai zis că nu ai văzut-o niciodată pe prinţesă! Mincinoasă mică!

— N-am minţit, pufni Anteia. Doar că n-am spus totul. Prinţesa a zis că aş putea fi în pericol dacă spun totul. Nu-mi face rău, te rog!

Se uita încă la Alexis ca la un fel de monstru.

— Ce a zis Phoebe? şuieră Kichesias, zgâlţâind-o.

Anteia începu să plângă.

— Nu avea nici o noimă!

— I-ai văzut mâinile? Ce deget i-au tăiat?

— Nu ştiu! Nu am văzut-o! Jur!

Cuvintele fetei se terminară cu un țipăt când Alexis îi puse mâna pe braţ.

— Dă-i drumul, îi zise el lui Kichesias.

— Dar o să fugă, şi avem nevoie de ea să ne arate unde e Phoebe.

Alexis oftă.

— Anteia! spuse el. Anteia, uită-te la mine! Nu sunt vrăjitor. Sunt doar un băiat cu un har sucit. Nu am puterea de a-ţi face rău. Aceasta funcţionează asupra statuilor şi a lucrurilor făcute din aur.

Era în van. Fata se înmuie în braţele lui Kichesias, cu ochii închişi de groază. Vacarmul din agora era din ce în ce mai mare pe măsură ce oamenii fugeau pe străzile din Cartierul Meşteşugarilor, unde era clar că macedonenii dărâmaseră o parte din zid. Alţi soldaţi din garnizoană galopau în direcţia opusă, lovind în trecerea lor oamenii şi sporind panica. Niciun jurat nu rămase în agora. Scaunul judecătorului fusese zdrobit, băncile, răsturnate. Roaba în care fusese cărat Diogene se făcu bucăţi sub picioarele unui cal. Câţiva oameni săriseră în apă şi înotau disperaţi către corăbii. Alexis se gândea îngrozit la ceea ce puneau la cale Ishkibar şi Neaera, iar Anteia nu voia să asculte. Se uită la ea, neajutorat, neştiind ce să facă.

Diogene se ridică şi se scutură de praf.

— Ce s-a întâmplat, copilă? zise el, ştergând lacrimile de pe obrazul fetei, trăgând-o din strânsoarea lui Kichesias în braţele sale. De ce te necăjeşti? Nepotul meu nu îţi va face niciun rău.

Fata privi în ochii blânzi ai bărbatului, fu scuturată de un fior şi cu un suspin îşi îngropă faţa la pieptul lui. După un alt suspin, privi iar la el.

— Ştiam eu că nu eşti mort de-adevăratelea. Ştiam eu.

— Deci de ce te temi de nepotul meu? întrebă Diogene.

Alexis începu să tremure. Deşi Diogene îi zisese *nepot,* felul în care o ţinea îmbrăţişată pe Anteia era exact felul în care tatăl lui Alexis îl îmbrăţişa pe acesta când băiatului îi era frică.

— A zis că adus-o la viaţă pe femeia aceea de la proces, insistă ea. *Aşa a zis!*

— Iar tu ai spus juriului că mama ta aduce oameni la viaţă apăsându-le pieptul şi suflându-le în gură, îi aduse aminte Diogene. Nu e acelaşi lucru?

— Îi aducem înapoi la viaţă! zise fata, încleştându-şi dinţii încăpăţânată. Nu dăm viaţă… pietrelor!

— Eu nu dau viaţă, zise Alexis rar, privind la Diogene. Nu chiar. Mai mult aş zice că prind un spirit, poate unul care e singuratic sau care vrea să fie iar viu, şi îl pun în statuia pe care încerc să o trezesc, şi apoi…

— Nu avem timp pentru asta! îl întrerupse Kichesias, uitându-se în jur la oamenii care fugeau. Trebuie să o scoatem pe

Phoebe din tabăra macedonenilor înainte ca aceştia să-şi dea seama că nu le mai e de folos!

Diogene rămăsese calm în mijlocul zgomotului, al fumului şi al panicii, ţinând-o îmbrăţişată pe Anteia.

— Ce ţi-a spus prinţesa, copilă? întrebă el blând, încearcă să-ţi aduci aminte. Poate fi important.

Anteia se încruntă.

— Nu-mi duc aminte tot… ceva despre trezirea unui erou măreţ care să vă salveze oraşul. Şimera? Chimera? Ceva de genul ăsta. O ţinea întruna că e singurul mod de a câştiga lupta împotriva generalului Alexandru.

Se strâmbă.

— Da’ cred că vă pierdeţi vremea. Femeile din tabără zic că nimeni nu-l va învinge pe generalul Alexandru în luptă – are un har magic care îl apără de moarte.

Diogene ridică din sprâncene.

Alexis îl privi pe Kichesias.

— Să trezesc Himera? şopti el.

— Asta el se uită Anteia la ei nesigură.

Kichesias se încruntă.

— Nu era unul dintre monştrii lui Phoebe?

Alexis aprobă din cap şi îşi făcu mâna căuș.

— Cea mare şi albă cu trei capete. Îţi aduci aminte că a fost prima spre care a arătat când mi-a cerut să dovedesc că pot da viaţă statuilor? Mi-a zis că îi vopsise labele cu auriu şi că magia ar trebui să funcţioneze.

Ochii lui Kichesias se luminară.

— Şi a zis că se crede că apără regatul Caria de duşmani! Dacă trezeşti Himera, Alex, nu mai avem nevoie de o armată întreagă pentru a ajunge la tabără! Poţi să o faci?

Diogene se încruntă, cu unul dintre braţele acoperite cu pojghiţă neagră încă susţinând-o pe Anteia.

— Himera a fost întotdeauna o creatură imprevizibilă, avertiză el. Nu de aceea i-a ordonat lui Belerofon regele din Licia să o omoare?

Alexis era prea preocupat pentru a observa că acesta era un semn că lui Diogene începea să-i revină memoria. Privi în sus spre deal, prin fumul care plutea, cântărind alternativele. Se

gândi la Phoebe, prizonieră în tabăra macedoneană, care aştepta să vină cineva să-i taie alte degete– sau mai rău. Procesul ţinuse până la amiază, şi soarele căpătase deja o culoare arămie, parcă furioasă, coborând peste zidul de apus, unde lupta continua. Nu aveau mult timp la dispoziţie. Chiar dacă ar fi găsit soldaţi dispuşi să-i ajute, era puţin probabil să-i convingă să încerce să ia cu asalt din nou tabăra lui Alexandru, mai ales acum, când regele era rânit. Pe de altă parte, Himera, dacă reuşea să o trezească, ar fi fost legată de aceeaşi magie ca Kichesias, Diogene şi Neaera. Ar trebui să fie în stare să o controleze într-o anumită măsură, şi cu siguranţă monstrul ar distrage atenţia în timp ce ei se strecurau în tabără.

— Hai să încercăm! spuse.

***

Fu mai uşor să intre în palat decât anticipase Alexis. Cei mai mulţi dintre paznici erau ocupaţi să încarce corăbiile din portul regal cu bagaje şi provizii pentru ca oamenii de la curtea regelui Orontobates să părăsească oraşul. În mijlocul zăpăcelii, Diogene reuşi să fure o barcă mică, găurită, de la un negustor care încărcase în ea prea multe vase cu mirodenii şi nu reuşea să o împingă de la mal. Kichesias aruncă vasele în apă, în timp ce Diogene făcu acelaşi lucru cu negustorul. Acesta începu să blesteme şi înotă către mal, în timp ce Anteia privea scena cu mâna la gură. Dar probabil că fata se gândea că era mai în siguranţă cu ei decât singură, pentru că nu încercă să fugă.

Vâsliră cât de silenţios putură către umbra zidului palatului. Nu era nevoie de prea multă fereală. Paznicii erau concentraţi asupra sarcinilor lor şi nu luau în seamă numeroasele bărci încărcate cu familii înfricoşate şi confuze care încercau să plece înainte de venirea macedonenilor. Intrarea în canalul subteran fusese deja deschisă pentru a lăsa flota regală să iasă din portul secret. Aşteptară ocazia potrivită şi vâsliră în linişte în tunel.

Înăuntru ardeau torţe, aruncând umbre tremurate pe ziduri şi făcându-l pe Alexis să tuşească. Anteia se uita cu ochi mari de jur împrejur. Apa de pe fundul bărcii le ajunsese deja la genunchi când scârţâiturile şi clipocitul ce se auzeau în faţa lor îi avertizară că se apropia o corabie. În timp ce umbra uriaşă a acesteia se lățea pe ziduri, ieşiră cu toţii pe cheiul de acostare şi

se lipiră de perete, lăsând mica barcă să fie strivită de botul corăbiei.

— S-ar fi scufundat oricum, zise Kichesias în timp ce se grăbeau pe scările întunecate înspre etajele superioare ale palatului. I-am făcut un serviciu negustorului aceluia.

Alexis tăcea, încercând să-şi aducă aminte drumul spre apartamentele femeilor. Gândul că l-ar putea întâlni pe Ishkibar pe unul dintre coridoare îl făcu să simtă un fior pe şira spinării. Dar toate încăperile pe lângă care trecură fuseseră părăsite. Mese încărcate cu mâncare pe jumătate consumată fuseseră lăsate în grija muştelor, iar din amforele răsturnate picura vin pe canapelele scumpe.

Alexis spera ca încăperile femeilor să fi fost şi ele părăsite. Dar doi sclavi masivi, însemnaţi cu floarea de crin, păzeau uşa, cu suliţele încrucişate, exact ca şi până atunci. Când aceştia îl văzură, feţele li se schimonosiră de ură. Niciunul din ei nu era sclavul cel negru care ajutase la cărarea lui Diogene la teatru şi îl escortase pe Alexis la palat în ziua în care fusese răpită Phoebe, dar era clar că ştiau întreaga poveste.

Alexis încercă să le explice.

— Ştiu că mă învinovăţiţi probabil pentru ce i s-a întâmplat prinţesei, începu el. Dar suntem aici ca să o ajutăm. Înăuntru… ăă… se află ceva în colecţia de monştri a prinţesei pe care şi-l doreşte regina Ada. Dacă i-l ducem, ea îl va convinge pe generalul Alexandru să-i dea drumul lui Phoebe.

Ochii sclavilor se îngustară. Unul dintre ei îşi îndreptă suliţa de-a lungul coridorului, arătându-le că trebuie să plece.

Kichesias schimbă o privire cu Diogene, care aprobă din cap şi se pregăti de luptă. Dar, înainte ca statuile să-şi poată măsura forţele cu sclavii, Anteia îi împinse deoparte şi înaintă fără frică spre cei doi bărbaţi.

— Sunt prietenă cu prinţesa, zise ea cu accentul ei îngrozitor, deschizându-şi puţin mantia la gât. Am vorbit cu ea şi a zis să-i lăsaţi pe aceşti băieţi să intre. Ştiu că trebuie să faceţi ce spun eu pentru că voi sunteţi sclavi însemnaţi cu floare de crin, iar eu sunt femeie!

Urmă un moment de tăcere în care cei doi sclavi examinară ochii încercuiţi cu negru, buzele făcute cu roşu şi tinereţea ei.

Cei doi făcură câteva semne cu mâinile, şi suliţele se ridicară încet. Alexis răsuflă uşurat.

Unul din sclavi deschise uşa şi le arătă că puteau să intre. Dar când Diogene încercă să-i urmeze, suliţele coborâră din nou.

— E prea în vârstă ca să poată intra în apartamentele femeilor, zise Kichesias. Va trebui să aştepte aici. Tu rămâi cu el, Anteia!

Înainte ca sclavii să se răzgândească, îl apucă de mână pe Alexis şi îl trase spre uşă.

Apartamentele femeilor păreau la fel de pustii ca restul palatului, dar încăperea în care se afla colecţia prinţesei era încă încuiată. Kichesias nu stătu pe gânduri. Dărâmă uşa şi se grăbiră înăuntru. Statuile monştrilor lui Phoebe se aflau încă acolo, dar, spre uşurarea lui Alexis, se părea că aceasta spusese adevărul despre faptul că se descotorosise de mortăciuni. Mirosea mai bine decât prima dată. Banca din mijloc era goală.

În lumina care venea dinspre coridor, uriaşa statuie cu trei capete a Himerei lucea palidă şi fantomatică deasupra celorlalte. Fălcile de leu erau deschise într-un rânjet, coamele de ţap care se iţeau din spate erau răsucite, iar capul de şarpe de la capătul cozii i se încolăcea pe spinare. Ochii erau tot roşii, dar, aşa cum îi spusese Phoebe, labele enorme străluceau vopsite cu aur. Alexis privi lung monstrul cu un fior de îndoială.

— Chiar dacă reuşesc să o trezesc, legătura cu un animal e diferită, îi şopti el lui Kichesias. S-ar putea să nu înţeleagă ce vrem să facem.

— Va trebui să ne asumăm acest risc, răspunde Kichesias. Phoebe a zis că îi va ucide pe duşmanii Regatului Caria, adică pe macedoneni.

— Dar aceştia nu au fost dintotdeauna duşmanii noştri. Dacă încearcă să ne omoare mai întâi pe noi?

— Nu se va întâmpla asta. Magia o va împiedica. Ştii doar.

Alexis închise ochii, nefiind sigur că mai ştie ceva. Când îi deschise din nou, sclavul care îi însoţise la colecţie se uita înăuntru la ei, aşteptându-se probabil ca băieţii să ia un monstru mai mic şi să iasă.

— Fă-o, Alex! şuieră Kichesias. Repede.

Alexis îşi aşeză palma pe cel mai apropiat picior al Himerei. Lăsând la o parte îndoielile, îşi puse la încercare puterile magice.

„Gândeşte-te la ea ca la capturarea unui spirit… Oare Himerele au spirit? Da, a existat una odată, ucisă de un bărbat călare pe un cal înaripat care i-a băgat în gură o bucată de plumb, care s-a topit şi i-a ars măruntaiele. Probabil că durerea a fost cumplită, biata creatură a fost pârjolită… Adu-ţi aminte de acea durere, spirit al Himerei, şi întoarce-te în acest trup pe care un sculptor l-a făcut pentru tine. Poate că nu este trupul tău, dar e aproape la fel ca acela, iar tu vei avea din nou trei capete şi patru picioare zdravene cu gheare, şi vei putea sufla foc peste duşmanii Regatului Caria! După ce te vei trezi, du-te pe dealul pe care se află tabăra macedonenilor şi arde-le corturile – nu ucide niciun persan şi nu arde cortul în care se află prinţesa. Persia nu mai este duşmanul nostru, ci Macedonia. Vino, spirit al Himerei, vino!“

Fu îngrijorător de uşor, mult mai uşor decât fusese cu Diogene. Simţi cum spiritul Himerei intră cu o grabă aprigă în piciorul monstrului, şi îşi retrase mâinile cu un strigăt. Încăperea fu inundată de o lumină albă, arătând celelalte sculpturi împietrite în poziţiile lor. Sclavul se dădu înapoi cu o privire îngrozită, iar Kichesias îşi ridică ochii cu admiraţie şi teamă, cu o mână la frunte, pentru a-şi feri ochii.

— E albă, şopti el. Strălucitor de albă, precum…

Când Himera începu să se mişte, îl apucă pe

Alexis de braţ şi îl trase înapoi spre zid.

— Atenţie! Iese!

Sclavul se întoarse şi o luă la fugă, fluturându-şi mâinile neajutorat, încercând să-l avertizeze pe tovarăşul său, pe care îl lăsase la intrarea în apartamentul femeilor ca să-i supravegheze pe Diogene şi pe Anteia.

Himera se ridică în două labe, lovindu-şi coarnele de ţap de tavan şi făcând să cadă tencuiala. Îşi undui coada de şarpe şi plesni o coloană, o undui din nou şi dărâmă trei monştri mai mici, care se făcură bucăţi. Capul de leu se roti, iar cele trei perechi de ochi roşii se aţintiră asupra statuii calului înaripat pe nume Pegas. Scoase un răget de furie şi sări. Cu un zgomot

înfiorător, aripile delicate ale calului de marmură se fărâmară, şi Pegas fu zdrobit de labele de aur ale Himerei. Nu multe dintre creaturile lui Phoebe supravieţuiră. Poate una sau două dintre cele mici, dar nu avură timp să verifice. Himera sări către uşă şi îl prinse în fălcile de leu pe sclavul ce încerca să se salveze, ridicându-l în aer.

— Nu, Himera! strigă Alexis, regăsindu-și în sfârşit glasul şi luând-o la fugă după creatură. Lasă-l jos! Ne e prieten!

Himera îşi undui coada din nou, privindu-l pe Alexis cu capul de şarpe. Şuierând înciudată, îl scuipă pe sclav, care fu zdrobit de uşă. Un ţipăt îngrozit se auzi din partea cealaltă.

— Anteia! O, zei, am uitat! E macedoneancă, am uitat! I-am zis Himerei că ei sunt duşmanii noştri!

Alexis se repezi după monstru, tremurând atât de tare, că nu-şi dădea seama cum de se mai ţinea pe picioare, darămite că mai era în stare să şi fugă.

În spatele lui, Kichesias se opri ca să vadă ce se întâmplase cu sclavul, care scăpase cu viaţă, doar cu un braţ rupt. Cel de-al doilea sclav zăcea dincolo de uşă, şocat, dar încă viu. O urmă de bucăţi de coloane sfărâmate şi moloz arăta încotro se îndreptase Himera.

Alexis privi înnebunit împrejur şi îl zări pe Diogene chircit într-un alcov, cu umerii lui laţi şi puternici întorşi către coridor şi cu capul în jos, nemişcat.

— Ta… Unchiule Diogene? şopti Alexis, cu dinţii clănţănind de frică.

— Unde e Anteia? zise Kichesias grăbit, lăsându-l pe sclav să aibă grijă de tovarăşul său care gemea. Avem nevoie de ea să ne arate unde este ţinută Phoebe! Doar nu a?…

O clipă, care trecu îngrozitor de greu, la fel ca în agora, Diogene nu se mişcă. Apoi umerii i se scuturară şi se întoarse cu faţa către ei.

— A dispărut monstrul? şopti el. Mulţumesc zeilor că nu-şi aduce aminte cum să scuipe foc! Altfel am fi cu toţii morţi.

Anteia ieşi din îmbrăţişarea lui, nevătămată.

— Aia era… era Himera prinţesei? se bâlbâi ea.

Kichesias confirmă cu o mişcare a capului. Îşi muşca buza în timp ce privea la cei doi sclavi răniţi şi la dezastrul de pe coridor.

Anteia clipi.

— Şi o să atace tabăra generalului Alexandru?

Alexis dădu din cap.

— Cred că da. Acolo i-am zis să se ducă atunci când i-am invocat spiritul. E o femelă, înţelegi…

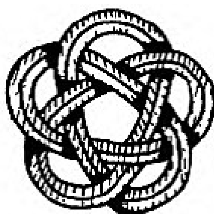
Cuvintele îi pieriră pe buze. Îi spusese Himerei să dea foc corturilor, sperând că aşa macedonenii vor fi goniţi din tabără şi se va crea destulă zăpăceală pentru ca ei să o poată salva pe Phoebe. Dar dacă creatura nu putea să scuipe foc, ar putea încerca să le facă rău duşmanilor ei în alt mod. Privi şi el către sclavi. Simţi că i se face rău.

— Atunci haideţi să ne grăbim, vă rog, zise Anteia care pălise. Mama mea e acolo.

Şi izbucni în lacrimi.

Capitolul 15

TABĂRA MACEDONEANĂ

DIOGENE: Diogene va râde de el.

Nimeni nu încercă să-i oprească pe Alexis şi pe tovarăşii lui în drumul lor pe urmele distrugerii făcute de Himeră. Cei câţiva oameni rămaşi pe coridoare erau prea preocupaţi să fure comorile regale nepăzite ca să-i bage în seamă. Când ieşiră din palat, soarele apunea, fumul dinspre dealuri se subţiase, iar zgomotele bătăliei se auzeau din ce în ce mai slab. Dar cheiul era încă înţesat cu oameni care încercau să plece pe mare, înainte ca armata macedoneană să intre în oraş, în timp ce ofiţerii călare, epuizaţi de luptă, se străduiau cu ultimele puteri să liniştească populaţia.

— Întoarceți-vă la casele voastre! strigau ei. Nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi. Totul este sub control. Porţile sunt închise. Zidurile noastre sunt încă întregi. Păstrați-vă calmul! Vă vom apăra de macedoneni!

Dar lumea nu mai asculta. Se văitau că regele şi generalul Memnon îi părăsiseră, iar femeile spuneau printre suspine că generalul Alexandru trimisese un monstru cu trei capete ca să le mănânce copiii.

Diogene ridică din sprâncene când auzi aşa ceva.

— Probabil că Himera a trecut pe aici. Dacă ne grăbim, poate reuşim să trecem prin Poarta Veche în timp ce paznicii sunt încă neatenţi.

Dar, când ajunseră în vârful dealului, dădură de o mare de refugiaţi înghesuiţi în jurul porţii celei vechi, care era închisă bine şi zăbrelită.

— Prea târziu, zise Anteia sfârşită, privindu-i pe paznici.

Kichesias se încruntă.

— Pot să o dărâm dacă reuşim să-i dăm pe oamenii ăştia la o parte. Repede!

În timp ce Alexis se uita cu îndoială la mulţime, Anteia îl trase pe Diogene de mână.

— Nu e nevoie să folosim poarta asta, zise ea. Pe aici! E o gaură la colţul zidului pe unde am mai trecut şi altă dată. Doi dintre oamenii generalului au făcut-o în urma unui pariu, după ce s-au îmbătat într-o noapte. Soldaţii voştri au construit un turn în spatele ei, dar a rămas o spărtură pe margine. E cam strâmtă, dar nu e păzită.

Kichesias se încruntă şi mai mult.

— De unde ştii că nu e păzită? Dacă asta e o şmecherie, şi măcelarii ăştia de macedoneni îi taie încă un deget lui Phoebe, te dau pe mâna lui Ishkibar!

Diogene se aşeză liniştit între Kichesias şi fată.

— Anteia vrea să ajungă la tabără la fel de repede ca noi, îi aminti el. E o idee bună. Până reuşim noi să trecem prin mulţimea asta, Himera va ajunge departe, şi paznicii nu vor sta cu mâinile în sân să vadă cum dărâmăm noi poarta. Crezi că aş încăpea prin gaură, copilă?

Anteia îşi supse buza.

— Nu ştiu… poate. S-ar putea ca Kichesias să nu încapă.

Se strâmbă înspre băiat, dar acesta nu o văzu, pentru că deja o luase la fugă prin cartierul bogat de pe deal spre zidul oraşului.

Învăluiţi de umbrele care deveneau din ce în ce mai mari, trecură neobservaţi prin grădinile caselor. Când ajunseră la zid, paznicii care stăteau în turnurile de pază erau întorşi cu spatele la ei. Încercau să străpungă cu privirea întunericul, certându-se agitaţi din cauza Himerei, care probabil trecuse dincolo de zid. Ca şi oamenii de pe stradă, unii dintre ei păreau să creadă că monstrul fusese trimis de macedoneni. Alţii spuneau că acesta venise să salveze Caria, în timp ce aceia care era clar că nu

apucaseră să vadă bine râdeau de ceilalţi, zicând că băuseră prea mult vin neîndoit cu apă şi că ar trebui să fie cu ochii în patru după adevăratul duşman. Alexis îşi dorea să ştie cine era adevăratul duşman.

Pe deal era mult mai linişte decât în port. Luminile care luceau printre copaci arătau că, în ciuda faptului că palatul fusese evacuat, mulţi dintre cetăţenii bogaţi aleseseră să rămână pentru a-şi apăra casele. Ba chiar se auzeau muzică şi râsete de la o petrecere.

— Cum pot să petreacă pe vremea asta? zise Kichesias, încă încruntat. Nu-şi dau seama că oraşul lor e pe cale de a fi cucerit?

— Poate sunt cei care o sprijină pe regina Ada? sugeră Alexis.

— Petreceau la fel şi în noaptea în care cei doi beţivi ai generalului Alexandru au pătruns prin zidul vostru, zise Anteia dispreţuitoare. Era cât pe ce să trecem de poarta voastră doar cu doi oameni! Ce mult îmi doresc să o fi făcut, acum nu l-aţi mai fi trezit pe monstrul ăsta.

Privirea lui Kichesias se întunecă, dar Diogene examina zidul cu ochii lui blânzi, căprui.

— Unde e spărtura, copilă? întrebă el.

Anteia îi dădu drumul la mână, se cățără pe un pietroi şi dispăru într-o gaură mică de sub moloz. Alexis privi în sus ca să se asigure că nu-i vedeau paznicii şi o urmă. Tunelul era foarte strâmt şi întunecat, şi băiatul simţea cum îl înţeapă colţurile bolovanilor. Pipăi în jur şi se luă după zgomotele făcute de Anteia. Cineva o porni în urma lui, înaintând cu greutate şi provocând mici căderi de pietre. Văzu în faţă o luminiţă; tunelul mai coti o dată, şi în sfârşit ieşi la aer, de partea cealaltă a zidului, şi dădu cu ochii de o vale presărată cu stânci şi învăluită în umbre. Dincolo de aceasta, se zăreau focuri de tabără sclipind în întuneric. Fu scuturat de un fior, imaginându-şi panica pe care o va cauza Himera în momentul în care va ajunge la corturile macedonenilor.

— Anteia? şopti el, privind în jur după fată.

Drept răspuns, o săgeată ateriză în praf la picioarele lui. Alexis se lipi de zid, cu inima bătând de să-i spargă pieptul. Pe crenel stătea un arcaş, care se uita la el, cu silueta profilându-se

pe fondul cerului presărat cu primele stele. În întunericul din apropiere se auzi un fâşâit, şi Anteia o luă la fugă din ascunziş, cu mantia şi cozile fluturând. Arcaşul se îndreptă, puse o altă săgeată în arc şi ţinti.

— Anteia! strigă Alexis, lăsând la o parte precauţiile, ai grijă!

Nu avea niciun rost să mai păstreze tăcerea. Cel care venea în spatele lui prin tunel făcea îndeajuns de mult zgomot ca să scoale şi morţii din groapă. Din spărtură se rostogoliră bolovani, şi apoi apărură buclele aurii ale lui Kichesias, pline de praf. Prietenul său zâmbi triumfător. Apoi o văzu pe Anteia fugind, blestemă şi o luă la goană după ea.

Inima lui Alexis se strânse de frica pentru prietenul său, când cea de-a doua săgeată porni din arcul paznicului. Se îndoi şi se opri în spatele genunchiului lui Kichesias, care se afla între armă şi ţinta iniţială a acesteia. Băiatul se prăvăli la pământ, cu un geamăt de surpriză. Anteia se întoarse, cu mâinile la gură şi cu ochii măriţi de groază.

— Aleargă, proasto! strigă Alexis, simţind cum durerea provocată de săgeată se reflecta în propriul picior. Nu te opri!

Timp de o clipă îngrozitor de lungă, se gândi că fata va intra în panică şi o va lua pe un drum greşit. Dar când paznicul de pe zid ridică din nou arcul, ea ieşi din raza lui vizuală şi se ascunse în spatele unui bolovan mare. O a treia săgeată şuieră după ea, dar căzu departe. Kichesias profită de această ocazie ca să se ridice în picioare şi să ajungă şi el şchiopătând la adăpost. Săgeata care îl lovise se rupsese la impactul cu corpul său de statuie, dar era clar că îl rânise. Pe zid se auzeau sosind întăriri, care puneau întrebări cărora arcaşul le răspundea agitat, arătând cu degetul către bolovanul după care erau ascunşi Anteia şi Kichesias.

Sosi şi Diogene, însoţit de o a doua explozie de pietricele, înţelese situaţia dintr-o singură privire şi se postă între Alexis şi săgeţile paznicilor.

— Du-te, zise el. Săgeţile nu îmi fac niciun rău, nu-i aşa? La fel cum nu-i fac rău nici prietenului tău Kichesias.

— Unchiule Diogene… începu Alexis încurcat, dându-şi seama că statuia adusă la viaţă auzise fiecare cuvânt spus la procesul Neaerei.

Probabil că acum ştia deja că nu este unchiul lui Alexis. Oare îşi dăduse seama de întregul adevăr? Alexis se uită dintr-o parte la chipul blând care semăna atât de mult cu cel al tatălui său şi fu scuturat de un fior.

Diogene îl împinse uşor către potecă.

— Nu avem timp acum. Stai în faţa mea. Te voi apăra.

Alexis îşi aţinti privirea asupra bolovanului după care se refugiaseră Anteia şi Kichesias şi alergă mai repede decât o făcuse vreodată până atunci. Simţi furnicături pe spate. Se aştepta în orice moment să-l audă strigând pe Diogene, care alerga atât de aproape de el, încât îi simţea răsuflarea în ceafă. Se încordă, în aşteptarea ecoului durerii. Dar, deşi mai multe săgeţi şuierară pe lângă ei, ajunseră nevătămaţi la bolovan şi se lăsară la pământ în spatele acestuia. Soldaţii de pe zid îşi coborâră arcurile şi clătinară din cap.

— Refugiaţi blestemaţi! Lăsaţi-i să plece. Dacă vor să-şi încerce norocul cu macedonenii, n-au decât!

În timp ce îşi trăgeau răsuflarea, Alexis se încruntă la prietenul său. Kichesias îşi ţinea strâns genunchiul, cu chipul lui frumos schimonosit de durere şi de şoc.

— Mă doare, Alex! şopti el. Mai mult decât acele doamnei Neaera! Ce se întâmplă cu mine?

Alexis scutură din cap, neajutorat. Imediat după ce săgeata îl lovise pe prietenul său, propria durere se estompase, dar era clar că Kichesias încă suferea.

— Nu ştiu. Poate că vârful săgeţii era aurit.

Văzu cum fruntea prietenului său se acoperă de sudoare, când acesta îşi rupse o fâşie din tunică. Refuzând ajutorul fetei, Kichesias îşi bandajă singur piciorul. Strânse din dinţi când se lăsă pe el.

— Sunt bine. Trebuie să ne grăbim!

Diogene îl ajută pe băiatul rănit să meargă pe potecă, în timp ce Anteia şi Alexis îi urmau în tăcere.

— Nu ştiu cum poate merge atât de repede, zise fata, încruntându-se în spatele lui Kichesias. Sunt sigură că săgeata l-a străpuns. Ar fi trebuit să mă lase să îl ajut. Bandajul nu e suficient de strâns.

— Kichesias e mai puternic decât oamenii obişnuiţi. O să fie bine, nu te îngrijora.

Anteia se încruntă şi mai tare.

— Rănile făcute de săgeţi sunt rele. Chiar dacă i s-a rupt vârful, s-ar putea infecta... oh! Se opri şi îl privi pe Alexis cu ochi îngroziţi, care arătau că înţelesese. Şi el e unul dintre ei, nu-i aşa? Era o statuie, şi l-ai adus la viaţă, aşa cum ai făcut cu mama ta vitregă şi cu monstrul de la palat! Eşti *un* vrăjitor!

Alexis oftă.

— Ţi-am zis că nu sunt vrăjitor. Am moştenit blestemul strămoşului meu, aşa cum oamenii moştenesc... ochii albaştri sau părul blond. Kichesias nu ar fi trebuit să fie rănit de săgeata aceea – nu era din aur. Nu înţeleg.

Stânjenit, îşi aduse aminte de lacrimile din ochii prietenului său când îi spusese despre cutiuţa trimisă regelui de regina Ada. Până în acel moment, nu ştiuse că statuile pot să plângă.

— Arată-ne pe unde să o luăm ca să ocolim străjile şi locul în care este ţinută Phoebe, şi îţi promit că nu voi lăsa Himera să-ţi facă rău, zise el, alungându-i îngrijorarea. Şi nici mamei tale, spuse, amintindu-şi de principala grijă a fetei.

— Înseamnă că tu chiar poţi să o controlezi? întrebă aceasta, cu voce pierită. Ca un vrăjitor adevărat?

— Diogene şi Kichesias fac ce spun eu, nu-i aşa? Şi Himera mă va asculta. Face parte din magie.

Anteia îi zâmbi, şi Alexis se simţi îngrozitor că fusese nevoit să o mintă. Habar nu avea cum urma să împiedice monstrul să-i facă rău familiei fetei.

Când coborâră în vale, tabăra dispăru din câmpul lor vizual, şi, înainte ca aceasta să apară din nou, îi întâmpină fumul focurilor, făcând ca inima lui Alexis să bată mai repede. Dar zona înnegrită pe care o găsiră la marginea taberei nu era îndeajuns de recentă pentru a fi fost cauzată de Himeră, iar resturile de cort care se iţeau din cenuşă fuseseră părăsite înainte de incendiu, pentru că nu se vedeau nicăieri oase. Alexis îşi aduse aminte de fumul pe care îl văzuseră în zori în timpul raidului perşilor pentru salvarea lui Phoebe. Dacă acesta era rezultatul, însemna că regele şi trupele sale nu înaintaseră prea mult în tabăra macedoneană. De partea cealaltă a zonei arse,

focurile aprinse pentru prepararea hranei şi corturile alcătuiau o mare de portocaliu şi negru care acoperea jumătate din deal. Spre răsărit se înălţa o stâncă alungită unde fuseseră aşezaţi caii. Nişte nechezaturi înfricoşate venite din direcţia aceea arătau încotro o luase Himera. De-a curmezişul taberei se vedeau bărbaţi alergând ca să-şi salveze caii, prinzându-şi armele la cingătoare în timp ce se îndreptau către ei.

— Probabil că îşi caută o vizuină, şopti Diogene, în timp ce se ascunseră în spatele unuia dintre corturi, pentru a-i lăsa pe macedoneni să treacă pe lângă ei. Biata de ea. Cred că e la fel de înspăimântată ca noi.

— Cel puţin le distrage atenţia, zise Kichesias, privind în jur după Anteia. Unde o ţin pe prinţesă?… Hei, întoarce-te aici!

Profitând de zăpăceală, Anteia o luase dintr-odată la fugă către unul dintre corturile luminate de la marginea taberei. Nu era nevoie de mirosul puternic de ierburi şi de gemetele înăbuşite ca să îţi dai seama că acela era cortul sanitar al macedonenilor. Kichesias o porni şi el la goană şi, în ciuda faptului că şchiopăta, o prinse pe fată înainte ca aceasta să treacă dincolo de zona arsă şi o trase înapoi, punându-i o mână peste gură. Anteia se zbătu puţin, îşi aduse aminte că băiatul era o statuie adusă la viaţă şi se lăsă moale în braţele lui. Se uită la intrarea cortului, cu lacrimi în ochi.

— Dacă mai încerci odată… şuieră Kichesias.

Diogene îşi puse mâna pe braţul băiatului, în semn de avertizare.

— Mama ta va fi bine, Anteia, zise el. Himera nu face altceva decât să caute un loc unde să se ascundă. Nu pare a fi capabilă să scuipe foc, şi nu cred că ea va încerca să rănească pe cineva dacă nu va fi atacată. A fost foarte confuză şi înspăimântată când fiul… nepotul meu a trezit-o la palat, şi cred că de aceea i-a atacat pe sclavi. De îndată ce prinţesa va fi în siguranţă, o vom lua pe Himeră cu noi, nu-i aşa, Alex?

Alexis se scutură, prea zăpăcit ca să observe scăparea lui Diogene.

— Da, da, bineînţeles.

Anteia clipi în direcţia cortului medical, în care era dus un alt macedonean care gemea, întins pe o targă.

— Sunt atât de mulţi răniţi, şopti ea. De ce poartă oamenii războaie? E o prostie.

— Trupele generalului Memnon au pătimit şi mai rău, îi aminti Alexis, încercând să se concentreze asupra scopului pentru care veniseră.

— Unde e ţinută Phoebe? Vrei să fie şi ea rânită? Kichesias are dreptate. Generalul Alexandru o va omorâ probabil de îndată ce nu-i va mai fi de folos ca ostatică.

Anteia nu se împotrivi în faţa acestui argument, în tăcere, îi conduse mai adânc în inima taberei, umblând numai prin locurile învăluite în întuneric. Folosindu-se de abilitatea lui Kichesias şi a lui Diogene de a încremeni ca statuile, trecură de străji fără să fie zăriţi. În cele din urmă, ajunseră la un cort mic, izolat, la poalele stâncii. Afară avea loc o ceartă.

Inima lui Alexis începu să bată cu putere când se furişară mai aproape. Se aşteptase oarecum să o vadă pe Neaera acolo. Dar două străji înarmate cu suliţe blocau drumul a doi macedoneni. Unul dintre aceştia ţinea căpăstrul unui cal agitat care simţise mirosul Himerei. Vorbeau foarte repede în dialectul macedonean, cu accent puternic, făcându-le vorbele imposibil de desluşit.

— Ce spun? întrebă Kichesias.

— Au ordin să aducă un alt deget. Dar e ciudat. Zic că de data asta să fie unul adevărat. Şi nu cad la înţelegere. Cel tânăr spune că ar trebui să folosească unul la fel ca data trecută, pentru că nu avea să afle nimeni. Cel care ţine calul zice că regele Orontobates a ştiut că nu era degetul fiicei sale, pentru că altfel ar fi predat oraşul până acum. Străjile spun să aştepte, noaptea de-abia a început, să-i dea satrapului o şansă. Cel mai în vârstă nu vrea. Zice că flota persană a părăsit golful şi că generalul Memnon pune la cale ceva. Crede că generalul a trimis leul alb... cred că se referă la Himera... ca să producă zăpăceală în tabără în timp ce persanii pun la cale un alt atac. Celui tânăr îi pare rău de prinţesă. Dar nu înţeleg. Se încruntă din nou. Am văzut degetul pe care l-au luat data trecută. Era cât se poate de adevărat.

Alexis nu putea gândi clar. Îi privea pe macedoneni, întrebându-se dacă Diogene şi Kichesias puteau să-i răpună pe cei patru bărbaţi înainte ca aceştia să apuce să dea alarma.

Dar Kichesias îşi încleştase pumnii când auzi pomenindu-se despre degetul lui Phoebe. Înainte să apuce cineva să-l oprească, se repezi către macedoneni cu un strigăt înfiorător. Diogene oftă şi îl urmă. Se auziră două bufnituri, şi străjile căzură fără cunoştinţă. Calul se dădu înapoi speriat, iar cel care îl ţinea de căpăstru îşi pierdu echilibrul. Diogene îl trânti la pământ înainte ca acesta să-şi dea seama ce l-a lovit. Soldatul cel mai tânăr reuşi să-şi tragă sabia, dar nu atacă. Tăişul ezită între bărbat şi băiat în momentul în care îşi dădu seama că Kichesias era rănit şi cei doi erau neînarmaţi.

Alexis profită şi o trase pe Anteia din întuneric.

— Am venit să luam prinţesa! declară el cât de sigur pe el putu. Halicarnasul s-a predat, aşa că nu mai aveţi de ce să o ţineţi aici.

Tânărul se încruntă şi zise rar, în propria limbă.

— Cine sunteţi voi? Unde o duceţi? Nu ni s-au dat astfel de ordine.

— Ordinele s-au schimbat. Du-te şi verifică!

Soldatul ezită, uitându-se nesigur la Anteia, care aprobă din cap. Diogene aşteptă până când tânărul îşi întoarse privirea de-a lungul taberei, şi îi smulse calm sabia din mână. Soldatul sări înapoi, prinzându-şi încheietura, şi privi îngrozit la bărbatul care îi ţinea sabia de tăiş, fără să-i curgă nici o picătură de sânge.

— Era cât pe ce să… să-mi rupi degetele, se bâlbâi el.

— Asta nu-i nimic faţă de ceea ce i-aţi făcut voi prinţesei noastre! zise Kichesias cu dinţii strânşi.

— Dar tocmai asta el Noi nu am…

Kichesias îl împinse şi dispăru în cort. Alexis şi Anteia intrară grăbiţi după el, lăsându-l pe Diogene să-l păzească pe prizonier.

Înăuntrul cortului era întuneric. Prinţesa părea să doarmă ghemuită sub o pătură aspră. Nu făcu nici o mişcare când prietenii ei intrară şi veniră îngrijoraţi lângă ea. Când Kichesias căzu în genunchi şi trase pătura, în spatele lor se auzi un strigăt, şi o arătare cu privire sălbatică sări din umbră şi îl lovi în moalele capului cu o hidrie.

— Nu, Phoebe! ţipă Alexis. Noi suntem!

Prea târziu. Tresări când vasul se sparse, în urma impactului suficient de puternic pentru a dobori un bărbat adult, iar apa se împrăştie.

Kichesias clipi, scuturându-şi bucăţile de lut din păr. Îşi duse o mână la cap.

— A durut, zise el. Dar îi zâmbi cu duioşie lui Phoebe printre şuviţele care îi intrau în ochi.

— Kichesias?… şopti Phoebe. Alex?

Se lăsă în genunchi pe pătură, cu un geamăt uşor. Se auzi un clinchet şi văzură că la gleznă avea un lanţ cu care era legată de un par bătut într-o lespede din stâncă în mijlocul cortului. Încheieturile mâinilor erau legate şi ele cu un lanţ scurt. Încă mai purta pantalonii şi haina lucioasă cu care era îmbrăcată în ziua în care Alexis îl trezise pe Diogene. Dar răpitorii îi luaseră mantia, obrajii îi erau murdari, iar părul – încâlcit. Îşi dădură seama că tremura.

— Am venit să te scoatem de aici, explică Alexis, şi fata fu străbătută de un fior puternic şi închise ochii.

— Credeam că sunteţi macedoneni, şopti ea. Mi-au zis că, dacă nu stau cuminte, data viitoare o să-mi taie un deget de-adevăratelea! A fost îngrozitor, Alex! M-au legat la ochi şi m-au pus în lanţuri, şi când mi-au dat jos legătura, mă aflam deja în acest cort. La început nici nu ştiam unde eram şi nu înţelegeam ce spun. Eram atât de speriată! Dar apoi a venit un bărbat înfăşurat într-o mantie din cap până în picioare, care vorbea persană. Nu i-am văzut faţa, dar mi-a explicat că sunt în tabăra generalului

Alexandru. Mi-a zis că voiau să-i trimită lui tati un deget… te rog, zi-mi că nu i-au trimis nimic, te rog…

— Mi-e teamă că au trimis, Phoebe, zise Alexis, uitându-se încruntat la mâinile fetei. Era prea întuneric în cort ca să poată vedea bine, dar nu părea să fie rănită.

Anteia se repezi să apuce mâinile încătuşate ale lui Phoebe şi să le studieze cu atenţie.

— Nu erau ale tale! O, ce bine îmi pare! Plângeai atât de tare, încât eram sigură că ţi-au tăiat ţie degetele! De ce l-au adus aici? Al cui era?

Phoebe se uită atent la Anteia.

— Tu eşti fata cu care am vorbit, nu? Mi-au zis că degetul era de la o femeie care fusese ucisă într-un atac al persanilor asupra taberei. Cred că voiau doar să-l măsoare. Au adus mai multe, de mai multe mărimi, şi le-au înşirat unul după altul. Eu dormeam, şi când am deschis ochii, primul lucru pe care l-am văzut a fost şirul de degete, şi de aceea am ţipat. Tu le-ai spus lui Alexis şi lui Kichesias unde sunt? Mulţumesc.

— Nu-i mulţumi! bombăni Kichesias. Voia să fugă şi să ne lase în mijlocul taberei duşmanilor.

— Trebuie să o scoatem pe Phoebe de aici, zise Alexis, înainte ca Anteia şi prietenul său să se ia iarăşi la harţă. Poate veni oricând cineva să vadă ce s-a întâmplat cu bărbaţii aceia.

Dintr-odată, Kichesias deveni serios. Se încruntă, privind la lanţurile lui Phoebe, apucă parul, îşi propti piciorul rănit într-o poziţie mai confortabilă şi se încorda. I se păru că încremeneşte şi fruntea i se acoperi de sudoare. Timp de o clipă, păru că nu se întâmplă nimic. Apoi stânca crăpă, iar parul începu să iasă. 1-1 dădu lui Phoebe.

— Ţine-l tu. Nu pot risca să sparg cătuşele, te-ar putea răni. Va trebui să ne întoarcem în oraş şi să scăpăm de ele acolo. Diogene îl va căra, dacă tu nu poţi să alergi. Ne aşteaptă afară.

— Diogene? zise Phoebe, privind nedumerită la Alexis. Dar credeam…

— Nu avem timp de explicaţii acum. Haide!

Se furişară spre ieşire, lanţul lui Phoebe zornăind uşor. Anteia le făcu semn să se oprească şi îşi desfăcu mantia. Fără ea părea şi mai mică şi mai slabă decât înainte.

— Ştiu că e mai murdară decât cele cu care eşti tu obişnuită, îi zise ea lui Phoebe. Dar mai bine ai lua mantia mea. Nu poţi ieşi îmbrăcată aşa. Străjile te vor observa imediat.

Kichesias o privi bănuitor pe Anteia. Dar Phoebe zâmbi şi îşi înfăşură în jurul corpului materialul tare şi închis la culoare. Nu părea să o deranjeze mirosul.

— Mulţumesc, fată macedoneană! Nu voi uita asta.

Anteia ridică din umeri.

— Du-te! Eu nu te voi putea ajuta cu nimic dacă vei fi prinsă. Trebuie să mă duc să o ajut pe mama la îngrijirea răniţilor…

Se întrerupse când ieşiră în întunericul nopţii şi îşi duse mâna la gură.

— O, ce se mai întâmplă iar?

Se traseră înapoi din calea unei trupe de soldaţi macedoneni care trecură în galop pe lângă ei. Din corturile învecinate, ieşiră în goană bărbaţi care începură să strige unii la alţii. Ofiţerii dădeau ordine în macedoneană şi mai multor cai li se puse căpăstrul şi fură încălecaţi. Alexis privi în jur îngrijorat, încercând să vadă Himera. Dar macedonenii se îndepărtară de tabără, îndreptându-se spre oraş. La poalele dealului, cerul fu inundat de o lumină portocalie, reflectată în golful din spate. Astfel văzură corăbiile flotei persane, gonind spre răsărit.

— Halicarnasul a luat foc! strigă Phoebe. Generalul Alexandru a dat foc oraşului! Tati e acolo! Şi toţi acei bieţi oameni prinşi înăuntru!

— Nu sunt prinşi. Probabil că a deschis cineva porţile.

Diogene arătă spre panta dealului, unde se vedeau refugiaţi alergând în sus spre tabără. Străjile îi lăsau să treacă, iar cetăţenii înspăimântaţi aveau voie să se adune în jurul focurilor de tabără ale macedonenilor, suspinând că focul le mistuise gospodăriile, în timp ce femeile din tabără încălzeau supă ca să-i hrănească pe toţi. Crâmpeiele de conversaţie lămuriră în curând lucrurile.

— Satrapul vostru v-a dat foc oraşului! scuipă tânărul soldat care stătea lângă cort cu mâinile pe cap în timp ce Diogene stătea aplecat asupra lui cu sabia. Se uită cum arde, în timp ce fuge pe mare! Ce fel de om ar face asta propriului neam? Scuipă pe jos din nou. Gunoi persan!

— Tati nu ar fugi niciodată şi nu m-ar părăsi! zise Phoebe pe un ton aprig, cu pumnii ei micuţi încleştaţi, în timp ce se uita după corăbii.

Alexis se încruntă. Corăbiile din golf, împreună cu evacuarea celor din palat, plus focul de acum păreau să confirme acuzaţiile macedonenilor. Dar o parte din refugiaţi vorbeau agitaţi despre un monstru cu trei capete, şi băiatul simţi că i se face greaţă.

— Dacă a fost Himera? şopti el. Dacă a învăţat să scuipe foc? I-am spus să-i caute pe duşmanii regatului Caria. Eu m-am referit la macedoneni, dar dacă ea crede că toţi duşmanii Persiei

sunt duşmanii Cariei şi s-a dus să o caute pe regina Ada? Neaera are puteri magice. Poate încerca să o întoarcă pe Himeră împotriva noastră.

— Himera mea? Ochii lui Phoebe se luminară. Deci ai adus-o la viaţă! Cred că este frumoasă!

— E un monstru! zise Anteia cu hotărâre. Mai bine nu ai lăsa-o pe regina voastră din Caria să o trimită aici. Duceţi-vă după ea – *repede!*

— Stai liniştită, zise Kichesias, fiind de data asta total de acord cu fata. Plecăm.

O lăsară pe Anteia la intrarea cortului medical, în timp ce coborau în grabă dealul, Kichesias o ajuta pe Phoebe să-şi ducă lanţul, iar Diogene îi zise încet lui Alexis:

— A mers mai bine decât m-am aşteptat. O prinţesă salvată, o fată macedoneană care şi-a regăsit mama şi niciun mort. Acum nu ne mai rămâne decât să le găsim pe Himera şi pe doamna Neaera şi să terminăm odată. Unde crezi că se ascunde soţia mea, Mâini-de-Aur?

Alexis se opri brusc şi se uită lung la statuia trezită la viaţă, simţind fiori pe şira spinării. Ochii lui Diogene sclipeau exact ca ai tatălui său atunci când se jucau de-a grecii şi persanii, pe vremea când Alexis era destul de mic ca să creadă că bătăliile erau doar un joc, şi oamenii care mureau se ridicau din nou, gata din nou de joacă.

— În acropolă, zise el, hotărându-se să lase întrebările pentru mai târziu. Fortăreaţa reginei Ada. Cu siguranţă se află acolo.

Capitolul 16

ACROPOLA

DIOGENE: Diogene nu ştie nici măcar dacă are vreun mormânt pentru trupul lui, căci nu i-a păsat de asta.

Văzută de pe vârful dealului, drama din oraşul de dedesubt era ca o piesă jucată într-un teatru gigantic. Din turnurile de apărare se ridicau flăcări, la fel şi din câteva locuri din ziduri. Se părea că magaziile în care generalul Memnon îşi ţinea armele de rezervă fuseseră incendiate pentru ca acestea să nu cadă în mâinile macedonenilor. Deşi aceasta însemna că probabil Himera nu avusese nimic de a face cu asta, focul era înteţit de vântul puternic de vest, şi deja casele din Cartierul Meşteşugarilor care se aflau mai aproape de zid erau în flăcări. În golf, luminat tot în roşu şi portocaliu, ultimele corăbii din flota persană se depărtau de ţărm, pierzându-se în noapte.

— Sper că Pasion a reuşit să-l scoată din casă pe bătrânul său maestru, zise Alexis, căutând indicii care să-i conducă la Himeră.

Ceilalţi priveau în jur în tăcere. Soldaţii macedoneni din tabără galopau pe străzi, sporind panica. Dar probabil că generalul Alexandru dăduse ordin ca oraşul să fie salvat, pentru că oamenii lui păreau să se lupte cu focul şi deschiseseră cu forţa poarta cea veche, pentru ca refugiaţii să poată să se pună la adăpost. Prin poartă, Alexis zări un călăreţ macedonean smulgând o torţă de la un soldat care încerca să dea foc unuia dintre turnurile de pază, tăindu-i gâtul fără milă.

Phoebe scoase un strigăt înăbuşit.

— Îi omoară pe toţi! Trebuie să-l găsesc pe tata!

Înainte să apuce careva să o oprească, îşi ridică lanţul, o porni împiedicându-se spre poartă şi dispăru în marea de refugiaţi.

— Nu, Phoebe! strigă Kichesias, şchiopătând după ea. Stai! E prea periculos!

Cu braţele lui puternice, Diogene mătură din calea băiatului oameni, catâri şi roabe, dar prinţesa avea un avans şi ştia drumurile dosnice ale oraşului mai bine decât ei. Cu mantia ei de împrumut, se amestecă în mulţime, şi o pierdură pe aleile întunecate de pe lângă strada principală. Se treziră într-o curte în apropierea Templului lui Ares, înconjuraţi de refugiaţi care se îndreptau spre acropolă. Kichesias se uită în jur neajutorat, continuând să o strige pe Phoebe.

— Sunt sigur că e bine, Kichesias! Alexis fu nevoit să îl apuce pe prietenul său de umeri şi să-l scuture pentru a se face ascultat. Probabil că s-a dus înapoi la palat. Ştii ce bine se pricepe Phoebe să se furişeze. Cred că ştie toate intrările secrete.

— Dar acolo nu e nimeni, doar prădători! Regele se află pe una dintre corăbiile acelea!

— Nu avem de unde să ştim asta.

— Sclavii însemnaţi cu floarea de crin nu au plecat, le atrase atenţia Diogene. Vor avea grijă de ea.

Kichesias nu părea deloc convins. Dar probabil că înţelesese inutilitatea încercării lor de a-şi croi drum într-un oraş în haos în urmărirea unei prinţese care nu dorea să fie urmărită. Când Alexis îi aminti că trebuia să o găsească pe Neaera înainte ca aceasta şi regina Ada să întoarcă situaţia confuză în avantajul lor, oftă şi aprobă din cap cu o mişcare ezitantă.

Priviră în sus spre acropolă, cocoţată pe stânci deasupra lor, cu temple şi acoperişuri din ţiglă. Poarta curţii principale fusese deschisă pentru refugiaţi, dar soldaţii reginei Ada îi verificau pe toţi înainte de a-i lăsa să intre. Fortăreaţa se înălţa din stâncă, înaltă şi de necucerit. La baza stâncii se aflau morminte de piatră, care semănau cu nişte peşteri, care ar fi putut fi folosite ca adăpost în faţa focului. Dar se spunea că aceste morminte sunt bântuite şi erau ocolite chiar şi în această vreme de restrişte.

— Generalul Alexandru va institui un alt asediu dacă regina Ada se hotărăşte să-l înfrunte, observă Diogene, examinând apărarea. Aveţi vreo idee cum am putea ajunge înăuntru?

Alexis se uită încruntat în direcţia intrărilor mormintelor, întrebându-se dacă Himera nu se refugiase acolo – păreau a fi bune pe post de vizuină. Dacă era aşa, atunci creatura ar fi fost în siguranţă acolo cât timp se ocupau ei de Neaera. Îşi îndreptă umerii şi arătă către poteca şerpuitoare ce ducea către porţile acropolei.

— Simplu, răspunse el. Ne dăm drept refugiaţi.

Kichesias şi Diogene se uitară unul la altul, dar nu îl contraziseră. Îl încadrară protector pe Alexis de o parte şi de alta şi se apropiară de tunelul îngust săpat în stâncă, în care se înghesuiau refugiaţi şi paznici. Oamenii reginei Ada purtau peste armură o livrea inscripţionată cu Leul Regal al Cariei, precum aceia pe care îi văzuseră la palat, dar regina îşi pusese amprenta prin adăugarea unor pene stacojii pe vârful coifurilor. Refugiaţii trebuiau să aştepte la rând în timp ce paznicii îi controlau pe fiecare în parte, chiar şi pe copiii foarte mici, confiscând orice ar fi putut fi folosit drept armă şi notându-le numele înainte de a-i lăsa să treacă.

Pe măsură ce se apropiau, Kichesias îşi muşca buzele din ce în ce mai tare.

— S-ar putea să nu fie o idee prea bună, Alexis, şopti el. Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat când am încercat să intrăm în palat pe calea oficială?

Alexis se forţă să zâmbească.

— Totuşi, am intrat, nu-i aşa? Acesta este modul cel mai rapid de a o găsi pe mama mea vitregă.

Era prea târziu să mai dea înapoi. Se aflau deja în tunel, paznicii înarmaţi se găseau atât în faţa, cât şi în spatele lor. Unul dintre oamenii reginei Ada smulse sabia pe care Diogene o luase de la tânărul soldat macedonean din tabără şi îl împinse sălbatic în zid.

— Ce este aceasta? întrebă el. Pe cine încerci să ucizi?

— Îmi apăr familia, zise Diogene liniştit, având grijă să nu opună rezistenţă. Oamenii au înnebunit. Nimeni nu păstrează ordinea.

Ochii paznicului se îngustară.

— Numele?

— Diogene…

Privi către Alexis.

— Sculptorul Diogene.

Alexis înlemni. Dar paznicul notă numele fără să comenteze.

— Şi al tău? se răsti el la Kichesias, care era supus şi el cercetării corporale.

— Kichesias, sclav al doamnei Neaer… ah! *Cuv*intele băiatului se sfârşiră într-un mic strigăt de durere, provocat de împunsătura soldatului care îi cerceta genunchiul bandajat.

Soldatul îl privi mai îndeaproape şi îi şopti ceva tovarăşului său. Un mesaj fu transmis sus la tumul de pază, de unde sosi un ofiţer care îl examină şi el cu atenţie pe Kichesias. Recunoscându-l, blestemă înăbuşit.

— Asta e tot ce avem nevoie! Duceţi sclavul în temniţă.

Inima lui Alexis se opri în loc. Ţâşni înainte şi îl apucă de braţ pe ofiţer. Doi paznici îl traseră imediat înapoi, dar reuşise să atragă atenţia bărbatului.

— Domnule, sunt Alexis, fiul sculptorului Diogene şi fiul vitreg al doamnei Neaera! Trebuie să o vedem imediat. E foarte important. Venim din tabăra macedoneană.

Ofiţerul începu să râdă.

— Nu zău? Atunci mi-e teamă că va trebui să te duci la temniţă, băiete, căci acolo este şi ea.

Paznicii îi târâră după ei fără alte explicaţii. Lui Alexis i se învălmăşeau gândurile în cap, în timp ce erau împinşi printr-o uşă mică, apoi de-a lungul unui coridor întunecat, în inima fortăreței. Temniţă? Fusese Neaera arestată? Descoperise regina Ada cât de periculoasă era?

Bărbaţii îi conduseră pe nişte scări cu trepte roase, în spirală, şi deschiseră cu greu uşa unei încăperi cu ziduri de piatră simplă, luminată de o singură torţă care scotea fum. Din tavan atârnau lanţuri care aruncau umbre stranii peste nişte bucăţi de mobilă la fel de sinistre: un scaun cu legături de piele pentru braţe şi picioare; o bancă cu nişte găuri ciudate în ea; un pat cu cătuşe care sclipeau la capete. Inima lui Alexis începu să bată mai repede. Scaunul modificat era ocupat de un bărbat care

purta o mantie persană rupă, plină de sânge. Deasupra scaunului stătea aplecată o femeie, făcându-i ceva prizonierului cu un ac lung care arunca luciri de aur în lumina torţei. Era Neaera.

Diogene se uită la ea cu o privire imposibil de descris. Kichesias lăsă să-i scape un geamăt şi îşi făcu mâna căuş.

Fără să se întrerupă din ceea ce făcea, Neaera şuieră:

— Ce vrei? Ţi-am zis că nu vreau să fiu deranjată!

Apoi ridică ochii şi îl văzu pe Alexis. Pe chip îi apăru un zâmbet. Îi observă şi pe Kichesias şi pe Diogene, şi zâmbetul i se lăţi. Şterse de sânge acul de prins veşminte şi îl puse cu grijă într-un pliu din mânecă. Prizonierul se scufundă şi mai jos în legăturile care îl împiedicau să se mişte, şi capul îi căzu pe piept, cu buclele murdare, pline de sânge atârnându-i în jurul chipului. Din fericire, părea că îşi pierduse cunoştinţa.

— În sfârşit! murmură Neaera cu un zâmbet amuzat. Familia mea cea neascultătoare s-a hotărât să se întoarcă. Făcu un semn cu un deget către paznici. Lăsați-ne singuri!

Oamenii reginei Ada ezitară.

— Poate ar fi mai bine să rămânem, doamnă, îndrăzni unul dintre ei, arătându-l pe Diogene. Acest bărbat a fost prins la poartă cu o sabie macedoneană.

— V-am zis să plecaţi! se răsti Neaera, dar se încruntă la Diogene. La o adică, mai bine legaţi-l cu cătuşele de pat pe scumpul meu soţ înainte să vă duceţi. Şi spuneţi-i reginei Ada că vreau să fiu informată imediat ce generalul Alexandru ajunge aici.

— A vorbit persanul, doamnă?

Paznicii aruncară priviri curioase prizonierului în timp ce îl legau pe Diogene de pat, de glezne şi de încheieturi. Diogene nu se împotrivi, lăsându-i să creadă că este om.

— V-a spus încotro a luat-o generalul Memnon?

— Această informaţie este doar pentru urechile reginei Ada şi cele ale generalului Alexandru! se răsti Neaera. Acum lăsaţi-ne. Mă descurc eu cu băieţii ăştia, nu aveţi grijă.

Se încruntă când zări bandajul lui Kichesias, apoi zâmbi din nou cu colţurile gurii ridicate într-o expresie de cruzime, pe care Alexis şi-o amintea atât de bine.

Diogene testă cătuşele. Îl privi pe Alexis, cu ochi întrebători. Alexis scutură uşor din cap. Statuia trezită putea scăpa de legături în orice clipă dorea, dar, dacă ar fi arătat cât de puternic era, i-ar fi convins pe paznici să rămână.

În cele din urmă, aceştia salutară şi plecară, închizând uşa în urma lor. Neaera căută acul de prins veşminte, în timp ce îl studia pe Alexis. Băiatul îşi încleştă pumnii, dorindu-şi să îndrăznească să sară la ea şi să i-l smulgă. Toate vorbele pe care voise să i le spună îl părăsiseră. Era iar ca un băieţel.

Mama sa vitregă chicoti.

— Ştiam că te vei întoarce în cele din urmă. Magia ta nu te lasă să mă părăseşti. Şi, în ciuda curajoaselor tale acuzaţii de la proces, faptul că m-ai văzut rănită te-a durut. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă nu am fi fost întrerupţi în mod atât de convenabil de bătălie şi dacă juraţii m-ar fi găsit vinovată. I-ai fi lăsat să-mi dea otravă?

Zâmbi din nou.

— Dar oricum otrava nu ar fi avut niciun efect asupra mea, nu-i aşa? Nimic nu poate ucide o statuie, cu excepţia unei arme de aur, iar partea aceasta a poveştii nu au crezut-o, nu-i aşa? Scutură din cap. Chiar îţi imaginai că vor crede? Eşti atât de copilăros uneori, Alex!

— De ce ai făcut-o? întrebă Alexis. De ce mi-ai ucis tatăl?

— Vrei să zici că tot nu ai aflat?

Neaera îşi lăsă prizonierul să se apropie de băiat şi să-i atingă obrazul. Băiatul îşi feri capul, făcând-o să râdă.

— Te-am subestimat iniţial, Alexis. Însă eram convinsă că ai ghicit adevărul, şi asta ţi-a dat curajul să te ridici şi să mă acuzi de crimă în faţa întregului Halicarnas. Dar tu chiar nu ştii, nu-i aşa?

Trecu pe lângă Kichesias şi ridică mâna lui Alexis, mângâindu-i palma tremurândă cu vârful degetelor ei reci.

— Ai o putere magică atât de mare, şi totuşi nu o înţelegi deloc!

Alexis înlemni. Nu-şi putea lua ochii de la acul de aur ce strălucea în mâneca femeii. „Atinge-l!“

— Lasă-l în pace pe Alexis! zise Kichesias, împingând-o deoparte.

Neaera râse din nou.

— Ce loial eşti, Kichesias! Crezi că aş face vreun rău mâinii magice a lui Alex? Acul de aur e diavolul tău, ai uitat? Se pare totuşi că ai avut parte de ceva durere deja. Ce s-a întâmplat? Te-a lovit cineva cu un papuc de aur? Nu ştiam că o statuie poate suferi ca un om adevărat. E fascinant. Dar să revenim la ce e mai important. Alex, am nevoie de magia ta pentru ultima dată. Am făcut cât de multe lucruri am putut în acest înveliş de femeie. Vreau să mă transferi într-un corp mai potrivit.

Uimit, Alexis se uită lung la mama sa vitregă.

— Parcă voiai să mă spăl în râul de la muntele Tmolus ca să pot transforma lucrurile în aur, şi tu să devii bogată.

Neaera scutură din cap nerăbdătoare.

— Asta era înainte să înţeleg cum stau lucrurile. Credeam că m-am pricopsit cu acest corp până la moarte. Dar apoi ai făcut statuia tatălui tău şi ai pus în ea un spirit. La fel ai făcut şi cu Himera, pe care ai asmuţit-o atât de prosteşte asupra oraşului. Trebuie să recunosc, în ceea ce priveşte monstrul, era un singur spirit care s-ar fi potrivit acestui înveliş. Dar cu Diogene a fost altceva. *L-ai ales,* Alex. Dintre toate fantomele care bântuiau Halicarnasul la vremea aceea, tu ai găsit-o pe cea a tatălui tău şi ai chemat-o înapoi. Nu ştiam că poţi să faci asta. Aş vrea să fi aflat acum mulţi ani – ne-ar fi scutit pe toţi de probleme. Dar întrucât mai înainte nu ai încercat să-l aduci înapoi, îmi închipui că ai învăţat asta de curând.

Alexis simţi fiori pe şira spinării.

— Dar Diogene nu poate fi tatăl meu cu adevărat, şopti el, privind la bărbatul încătuşat care stătea întins fără să scoată niciun sunet şi asculta cu atenţie fiecare cuvânt. Doar arată ca el, nimic mai mult. L-am sculptat doar pentru că aveam nevoie de un cadavru cu chipul tatălui meu pe care să-l arăt Adunării…

Diogene se uita la el cu ochii lui căprui şi blânzi, şi speranţa se născu în sufletul lui Alexis. Îşi aduse aminte că statuia trezită o numise pe Neaera „soţia mea“ şi îl chemase pe Alexis cu numele de alint din copilărie când fugeau din tabăra macedoneană.

— *Nu se poate* să fie tatăl meu, şopti el. Nu m-a recunoscut când s-a trezit!

— Bineînţeles că nu, se răsti Neaera. Doar aveai şapte ani ultima dată când te-a văzut. Ai crescut de atunci, şi trece ceva timp până când ne revine memoria. Mă miră că nu ai observat asta.

Alexis se clătină, bâjbâi după braţul lui Kichesias, îşi aduse aminte că acesta de-abia reuşea să se ţină pe picioare şi se apucă de lucrul cel mai apropiat, întâmplător, acesta era scaunul pe care stătea prizonierul. Un parfum stăruitor se ridică din barba persanului, amestecându-se greţos cu mirosul de sudoare stătută. Parfumul îi trezi amintiri lui Alexis, dar nu se putea gândi decât că: „E adevărat! Diogene este cu adevărat tatăl meu!“ îşi spusese atât timp că statuia trezită nu putea fi tatăl său, încât nu văzuse ceea ce era evident. Statuile erau confuze când se trezeau. Şi Kichesias fusese, şi Neaera. Era logic ca şi Diogene să fi fost la fel. Şi se gândise, într-adevăr, la spiritul tatălui său atunci când atinsese statuia pe care o făcuse…

— Tată! îngăimă el şi merse clătinându-se până la pat, privind faţa ridată. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău!

Ochii căprui ai lui Diogene îi întoarseră privirea, calmi şi uşor amuzaţi. Alexis se întreba de cât timp ştia cine e cu adevărat.

— Ridică-te! strigă el, trăgându-l de braţ. Rupe lanţurile! Acum!

— Nu te obosi, Diogene! îl avertiză Neaera. Le-am placat cu aur, care, sunt sigură că fiul tău ţi-a explicat, este singura substanţă de pe lume ce îţi poate lua puterea. Credeam că voi avea nevoie de el pentru Kichesias, dar nu cred că tânărul meu sclav este atât de puternic pe cât era odinioară. Se pare că i se îndeplineşte dorinţa de a deveni om, deşi probabil că nu tocmai aşa cum şi-a dorit. Te-ai îndrăgostit de micuţa prinţesă, nu-i aşa? Se pare că asta te-a făcut mai slab. O greşeală pe care voi avea grijă să nu o fac. Râse scurt. Când mă voi afla în noul meu corp şi mă voi căsători cu regina Ada, care va deveni regină de îndată ce regele Alexandru o reinstalează pe tron, s-ar putea să fiu generoasă şi să te eliberez. Alexandru crede că Ada nu reprezintă niciun fel de ameninţare pentru el, întrucât este mai în vârstă decât mama lui şi îi trimite tot felul de daruri. Bineînţeles, lucrurile s-ar putea să se schimbe când îşi va da

seama exact cu cine se mărită aceasta. Dar până atunci ambiţiosul nostru Alexandru se va afla deja în drum spre Persia, ca să-l înfrunte pe Darius şi hoardele lui barbare. Mă îndoiesc că va mai veni pe aici ca să ne deranjeze.

— Eşti nebună! zise Alexis, uitându-se îngrijorat la cătuşele tatălui său. Putea zări fâşiile de aur, ascunse cu isteţime pe suprafeţele interioare, imposibil de ajuns la ele atât timp cât cătuşele rămâneau închise. Lacrimi de disperare îi ţâşniră din ochi. Neaera îl păcălise din nou. Apoi îşi dădu seama de înţelesul celor spuse de mama sa vitregă.

— Să te căsătoreşti cu regina Ada? şopti el zăpăcit. Dar nu poţi! Eşti femeie!

— Sunt femeie? Nu zău? Ai verificat? Erai aşa de mic, Alex. Ai prins primul spirit liber de la mausoleu, nu? O, ştiu că habar nu aveai ce făceai, aşa că te iert cu condiţia să-ţi foloseşti iar puterile magice şi să mă muţi într-un corp nou, ca să pot să-mi conduc ţara şi frumosul meu oraş Halicarnas aşa cum trebuie să fie condus, de către cineva cu sânge străvechi de Caria, de către un bărbat îndeajuns de puternic ca să reziste jugului persan şi să readucă regatului gloria sa apusă!

Alexis se uită lung la ea. „Ţara mea. Oraşul meu. Primul spirit liber de la mausoleu."

— O, zei, şopti el, înţelegând în sfârşit ce lucru îngrozitor făcuse în ziua în care tatăl său îl ridicase pe umeri ca să vadă mai bine statuile.

— Eşti... eşti regele cel străvechi, nu-i aşa? Am pus spiritul regelui Mausolos în statuia ta!

Neaera zâmbi la vederea chipurilor lor uimite.

— Nu aşa de tare. Prietenul tău persan cred că e încă în viaţă. S-ar putea să ne asculte.

Îl apucă de păr pe prizonier şi îi ridică uşor capul.

— Alex! exclamă Kichesias, privind la prizonierul fără cunoştinţă.

— Ishkibar! zise Alexis, mai mirat ca niciodată la vederea găurilor minuscule, însângerate pe care Neaera le făcuse în gâtul şi în faţa persanului.

— Ce caută aici? Credeam că te-a ajutat să-l ucizi pe tatăl meu... nu am avut încredere în el.

— Ştiu. Neaera continua să zâmbească. A fost destul de amuzant, să fiu sinceră.

Pe pat, Diogene îşi drese vocea.

— Cred că a venit timpul să afli ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea, Alex, zise el încet. Procesul m-a ajutat să-mi amintesc. Voiam să-ţi spun mai târziu, când aveai să accepţi faptul că sunt tatăl tău, dar, având în vedere împrejurările, cred că trebuie să ştii totul acum.

Neaera îl privi pe Diogene cu ochi micşoraţi, începu să-şi scuture capul a dezaprobare, apoi păru că se răzgândeşte. Se aşeză pe bancă şi îşi puse un picior peste genunchi, într-un mod total neobişnuit pentru o femeie.

— De ce nu? zise ea chicotind. Hai să auzim! Până la urmă, eu nu ştiu decât jumătate de poveste, şi persanul a fost enervant de încăpăţânat până acum. Poate arunci puţină lumină asupra lucrurilor, dragul meu.

Diogene nu-i luă în seamă sarcasmul, se mişcă uşor în lanţurile lui şi îşi aţinti privirea în tavanul stâncos.

— Ceea ce ai spus la proces a fost destul de aproape de adevăr, Alex. M-am dus la casa lui Ishkibar ca să cer îndurare pentru viaţa ta. Aflasem cine este cu adevărat de la soţia sa, care fusese atât de recunoscătoare pentru sculptura făcută fiului său muribund, încât îmi spusese ceva ce nu trebuia să-mi spună. M-a avertizat că împăratul Darius nu-i lăsa în viaţă pe cei care ar putea ridica pretenţii la tronul său şi mi-a zis că Ishkibar era iscoada acestuia în Halicarnas şi că făcea cercetări asupra descendenţei tale. M-a sfătuit să părăsesc oraşul şi să traversez cu tine Marea Egee, ca să te pun la adăpost. Dar Halicarnas era… este casa noastră. Nu voiam să-ţi petreci restul vieţii uitându-te mereu peste umăr şi credeam că noua ta mamă era fericită în Cartierul Meşteşugarilor. Îşi ţinea ochii aţintiţi spre tavan, aşa că fu scutit de expresia dispreţuitoare a Neaerei. Aşa că am îngenuncheat şi l-am implorat. I-am zis că nu-i voi cere niciun fel de onorariu pentru statuie, ca să te lase în pace. Am promis că nu voi spune nimănui cine eşti. Şi că mă voi asigura că nu te vei apropia niciodată de nodul gordian şi că nu vei avea niciun fel de pretenţii la tronul împăratului. Ishkibar a părut satisfăcut de promisiunile mele. Dar a pus să fiu urmărit. În

drum spre casă, m-am oprit la mausoleu ca să îmi verific bănuielile, şi cei doi bărbaţi au intrat după mine. Era întuneric. Ştiam bine mausoleul. Ei nu. M-am învârtit ceva timp şi i-am făcut să se despartă, urmărindu-și propriile umbre. Am sărit la primul, cu intenţia de a-l dezarma. I-am cerut să-mi spună ce ordine avea cu privire la tine. Atunci am văzut-o pe Neaera, în picioare pe primul rând de statui, ca o stană de piatră. Înainte să apuc să o avertizez să rămână unde era, a sărit, şi asasinul cu care mă luptam s-a eliberat şi a înjunghiat-o pe ea în zăpăceala creată. Avea un pumnal persan curbat, care avea vrăji incrustate pe lamă. Probabil că încrustaţiile erau din aur, căci Neaera a început să sângereze cu sângele ei negru de statuie.

Se opri. Femeia făcu o mişcare cu acul ei de prins veşminte, dar nu îl întrerupse.

— Am prins-o în braţe, continuă Diogene. Am crezut că e pe moarte. Dar nu era aşa, şi sângele ei de statuie m-a otrăvit. M-am simţit slăbit şi ameţit, îmi aduc aminte că mi s-au încleştat fălcile şi de-abia mai puteam vorbi, şi am făcut tot ce am putut ca să o avertizez că în preajmă se afla un al doilea asasin. Însă ambii bărbaţi fugiseră, doar Neaera a rămas. Înainte ca rana să i se închidă, mi-a smuls tunica şi m-a mânjit pe tot corpul cu sângele ei, ca să termine ce începuse. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost cum pleca alergând. Nu am aflat niciodată dacă asasinii s-au întors sau dacă aveau de gând să mă omoare. N-am aflat dacă te-au găsit şi te-au omorât pe tine, Alex. Habar nu am avut dacă moartea mea fusese de vreun folos – nu până când m-ai adus înapoi şi am început să-mi recapăt memoria încetul cu încetul. Îşi întoarse capul şi privi către Neaera. Până în noaptea aceea, nu am ştiut cât de tare mă urai. Acum încep să înţeleg, îmi pot imagina furia unui spirit care a fost cândva un mare rege, întemniţat într-un corp de femeie şi căsătorit cu un biet meşteşugar, nevoit să aibă grijă de fiul acestuia pentru că băiatul era singura persoană care i-ar fi putut reda puterea.

Mintea lui Alexis era prea confuză ca băiatul să mai poată spune ceva. Dar Kichesias se încruntă la Neaera.

— Înseamnă că Alex a avut dreptate tot timpul! L-ai omorât pe tatăl lui. L-ai otrăvit cu sângele tău.

— Eu am fost cea atacată, zise Neaera. Nu am minţit în privinţa asta.

— De către un asasin persan! Tatăl lui Alex nu ţi-a făcut niciodată rău. A încercat să te avertizeze!

— Dar în noaptea aceea, şopti Alexis, când te-ai întors acasă, erai mânjită cu sânge adevărat. Sânge de om.

— Doar nu credeai că i-aş fi lăsat pe asasinii lui Ishkibar în viaţă ca să povestească ce s-a întâmplat, nu? răspunse Neaera cu un rânjet. A fost destul de uşor să-i prind. M-au crezut rânită şi slabă, o femeie lipsită de puteri. Le-am tăiat gâturile şi le-am lăsat trupurile în apropiere. A trebuit să ascund corpul lui Diogene în canal, din cauza sângelui de statuie, aşa că am spus tuturor că m-a atacat şi că a dispărut. Credeam că va fi învinovăţit pentru uciderea asasinilor, dar probabil că Ishkibar a curăţat locul, pentru că, din câte ştiu, nimeni nu a găsit cadavrele. Mulţumesc, dragule! Asta explică unele lucruri. Dar am întârziat destul! Sări în picioare, îl apucă pe Kichesias de încheietură şi îşi puse acul deasupra palmei acestuia. Voi doi veniţi cu mine. Diogene poate rămâne aici să-i ţină companie persanului.

— Dar… dar… de ce? zise Alexis, încă luptându-se cu lacrimile. Şi ce făceai la mausoleu în noaptea aceea?

Neaera scoase un sunet de nerăbdare.

— De ce? Tot mai întrebi de ce? Voiam să mă eliberez, bineînţeles! Să scap de stăpânirea bărbătească! Era o ocazie prea bună ca să o ratez. Iar despre ceea ce făceam la mausoleu… Chipul i se îmblânzi. Obişnuiam să mă duc acolo noaptea. În definitiv, acela este mormântul meu.

— Cum l-ai prins pe Ishkibar? întrebă Alexis disperat, încercând să întârzie momentul când va trebui să îi facă pe plac Neaerei, pentru a găsi un mod de-l elibera pe tatăl său. „Preschimbă-te!“ se rugă el, încercând să bage un deget între încheietura tatălui său şi cercurile de fier. „Preschimbă-te!“ Dar nu putea atinge stratul de aur. Lacrimile pe care se străduise să şi le reţină picurară pe lanţurile tatălui său.

Neaera strânse din buze şi îl trase pe Kichesias spre uşă, iar acul îi sclipea în lumina torţei.

— Pleacă de acolo! se răsti ea. Şterge-ţi ochii. O să ai timp mai târziu să-ţi iei rămas-bun.

Neavând de ales, Alexis se supuse. Îi aruncă tatălui său o ultimă privire îngrijorată în timp ce Neaera trânti şi zăbreli uşa. Diogene îi întoarse privirea, cu o expresie imposibil de descifrat.

Neaera apucă o torţă din perete şi îi conduse mai adânc în inima fortăreţei. În curând întâlniră tuneluri stâncoase, şi undeva sus, în faţa lor, auziră zgomote: behăituri, răgete şi un şuierat furios. Alexis se opri, cu o rază de speranţă în suflet, dându-şi seama unde ar putea fi.

Neaera zâmbi văzându-i reacţia.

— Da, e Himera. Mulţumesc că ai trezit-o. M-am hotărât să o păstrez o vreme, în caz că aş avea nevoie să-i conving pe bunii cetăţeni ai Halicarnasului că sunt regele lor de drept. Biata creatură era destul de confuză când am găsit-o. A ucis câţiva oameni de-ai reginei Ada, dar am putut să o prind destul de uşor. Ai trimis-o prin tuneluri după mine? Ar fi trebuit să-ţi dai seama că magia care ne leagă nu o lasă să-mi facă rău. I-am găsit un lanţ de aur drăguţ care să o ţină liniştită. Plănuiesc să o hrănesc cu prizonierii persani ai reginei, după ce aceştia ne vor fi spus tot ce ştiu. Ishkibar poate avea onoarea să reprezinte prima ei masă, iar micuţa prinţesă va fi următoarea, acum că nu mai este nevoie de ea. Chicoti la auzul geamătului lui Kichesias. Dragostea ne face slabi, ai uitat? Îţi voi face o favoare. Ah, am ajuns!

Îi împinse într-o peşteră, în care un uriaş de două ori cât un om normal stătea nemişcat în umbră, înfăşurat într-o pânză albă. Silueta gigantică era o statuie, una nouă, de vreme ce vopseaua era pe alocuri umedă. Faţa avea trăsături bine conturate, cu o barbă mare, mustaţă şi ochii uşor încruntaţi. Membrele gigantului erau drepte şi puternice. Lucrarea era bună.

— Nu-i aşa că e minunat? zise Neaera, mângâind roba de marmură vopsită cu aur. Pasion a supravegheat lucrarea, în timp ce tu erai probabil ocupat să sculptezi un corp nou pentru tatăl tău. E ironic, într-adevăr, deşi statuia mea a necesitat mai multă mână de lucru. Pasion şi echipa lui credeau că e vorba de o comandă a reginei, bineînţeles, doar nu le puteam spune

adevărul. Este o copie a statuii lui Mausolos din vârful mausoleului. M-am gândit să o folosesc pe aceea, dar ar fi fost dificil să o dau jos, cu atâţia persani mişunând peste tot. În plus, sunt mulţumit de felul în care a ieşit mormântul meu. Ar fi păcat să distrug decoraţiunile.

Alexis privi mut statuia gigantică.

— Aşa că foloseşte-ţi puterile magice, Alex, zise Neaera cu blândeţe. Mută-mi spiritul în acest corp chipeş de bărbat, şi voi avea grijă ca prietenul tău să primească îngrijiri potrivite la genunchi şi ca tatăl tău să nu păţească nimic.

Alexis îi aruncă o privire lui Kichesias. Acesta era încovoiat, cu spatele sprijinit de piatră, transpirat tot.

— Nu poţi să o dai pe prinţesa Phoebe drept hrană Himerei, şopti Kichesias. Am salvat-o din tabără.

Neaera se încruntă în direcţia lui.

— Tu să taci! Ce s-a întâmplat, Alex? Ai nevoie de mai multă convingere?

Înaintă către Kichesias cu acul ei de aur.

— Nu pot, zise Alexis.

Neaera se încruntă din nou.

— L-am pus pe Pasion să o dea cu multă vopsea de-a reginei, aşa că nu-mi veni cu scuza asta. Te avertizez, le pot face mult rău prietenului şi tatălui tău. Dar, dacă mă ajuţi, mă voi purta bine cu tine. Voi salva chiar şi viaţa micuţei prinţese, de vreme ce ţii la ea atât de mult. Satrapul va trebui să moară, fireşte, dar fiica lui nu reprezintă nici o ameninţare pentru mine. O pot mărita uşor cu cineva care o să o înveţe cine e este stăpânul şi s-o închidă în casă, aşa cum şade bine tuturor fetelor decente. E îndeajuns de mare.

Chipul lui Kichesias se schimonosi de furie. Dar Alexis îşi îndreptă umerii şi inspiră adânc. Îşi puse în voce toată puterea de convingere.

— Nu înţelegi. Nu refuz să o fac. Nu *pot* să o fac. Acum ştiu mai multe despre această magie şi e adevărat ce ai spus mai înainte. Trebuie să prind spirite pentru a aduce la viaţă statui, dar nu pot prinde un spirit decât dacă şi-a pierdut deja corpul… decât dacă este liber.

Neaera se încruntă când începu se-şi dea seama de înţelesul celor spuse de băiat. Mângâie statuia şi spuse pe un ton ameninţător:

— Dacă minţi…

— Nu mint! zise Alexis, cu inima bătându-i mai tare. Trebuie să-ţi părăseşti vechiul corp mai întâi. Altfel, când voi încerca să trezesc noul corp, va intra un alt spirit în el. Unul de-al celor înmormântaţi aici, cred. Aceasta este o parte a complexului mortuar, nu-i aşa? Probabil că sunt foarte multe fantome care sunt nerăbdătoare să trăiască din nou într-un corp atât de puternic.

Neaera se gândi la cele spuse de băiat.

— Adică vrei să zici că trebuie să mor?

Alexis îi susţinu privirea. Miza totul pe teoria lui Phoebe că durerea pe care o simţea când statuile sufereau era doar în mintea lui şi nu exista cu adevărat.

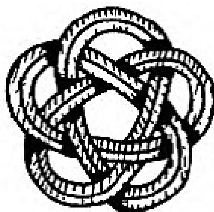
— Dacă îţi vrei corpul înapoi, da.

Se strădui să respire mai normal când Neaera îl privi fix în ochi, căutând un semn cât de mic care să-i arate că băiatul minţea. În fundul peşterii, Kichesias stătea nemişcat şi îi privea.

— Fie, spuse Neaera. Va trebui să ne luăm nişte precauţii. Zâmbi uşor. Te cunosc prea bine, Alex. Eşti viclean. Poate crezi că, odată ce am plecat, vei putea face ce doreşti. Dar cred că ştiu cum să mă asigur că mă vei aduce înapoi la viaţă.

Capitolul 17

CAPITULAREA

DIOGENE: Dar a lăsat pentru cei mai buni dintre aceia care vor veni după el dovada că a trăit o viaţă de om.

Neaera lăsă patru paznici să-i supravegheze pe Alexis şi pe Kichesias în timp ce ea dispăru în interiorul fortăreței ca să facă pregătirile pentru propria moarte. Îngrijorat de cât de repede acceptase, Alexis se gândi să încerce să treacă de aceştia. Poate reuşea să-şi folosească harul ca să o elibereze pe Himeră înainte ca femeia să se întoarcă. Dar, dacă fugeau acum, Neaera avea să ştie că o păcălise. Aşa că se ghemui lângă Kichesias în peşteră, la picioarele statuii gigantice a regelui Mausolos, şi începu să aştepte.

— E adevărat? şopti Kichesias. Ce i-ai zis în legătură cu faptul că trebuie să moară?

Alexis oftă.

— Nu ştiu. Dar, dacă o să cadă în capcană, nu am de gând să o aduc înapoi la viaţă. Ea-el va putea să mă bântuie toată viaţa, dar spiritul acesta nu va intra într-un alt corp. Nu voi mai trezi niciodată vreo statuie, orice ar fi. Jur.

Prietenul său îşi muşcă buza.

— Dar ce faci cu magia? Dacă ea moare, o să simţi şi tu… sau poate că o să mori şi tu!

— Phoebe crede că totul e doar în mintea mea, zise Alexis, încercând să pară cât mai credibil. Când Neaera te înţeapă cu acele de aur, nu simt şi eu o împunsătură în mână?

Kichesias nu părea prea convins.

— Chiar crezi că doamna Neaera este spiritul regelui Mausolos?

Alexis se încruntă.

— Cred că este posibil. Asta ar explica de ce este atât de dornică de putere.

— Nu cred că un rege ar putea fi atât de crud. Din câte ştiu eu, regele Mausolos era puternic şi bun. Doar el e cel care a construit acest oraş, nu-i aşa? Cum se poate ca un om atât de crud să construiască ceva atât de frumos?

— Nu ştiu. Poate spiritele se schimbă după ce au fost lipsite de corp atât timp, sau poate faptul că a fost închis în trupul Neaerei l-a transformat.

Kichesias îi aruncă o privire scurtă.

— Dacă moare cu adevărat, vom fi liberi.

— Da.

Tăcură, fiecare păstrându-şi pentru sine temerile.

Când Neaera se întoarse, aduse cu ea sabia de ceremonie a Regatului Caria, pe care Phoebe o şterpelise din palat pentru ca Kichesias să o folosească împotriva lui Diogene. Alexis fu foarte mirat, întrucât îşi aduse aminte că sabia fusese furată în ziua în care prinţesa fusese răpită. Ciucurii stacojii erau prăfuiţi, dar tăişul sclipea în umbră ca o bucată de soare. Neaera ţinea cu uşurinţă sabia într-o mână, de parcă nu ar fi fost mai grea decât un pumnal. Femeia le făcu semn paznicilor să iasă din tunel unul câte unul şi şopti ceva fiecăruia dintre ei. Chipurile acestora deveniră serioase, şi priviră la cei doi băieți cu o expresie care îl făcu pe Alexis să simtă fiori reci pe şira spinării.

Doi dintre ei dispărură pentru puţin timp şi se întoarseră, aducând cu ei o clepsidră pe care o aşezară la intrarea în tunel. Ceilalţi doi îl apucară de braţe pe Kichesias şi îl escortară înapoi în temniţă. Alexis vru să-i urmeze, dar Neaera îl înșfăcă de încheietură şi îl obligă să rămână pe loc, în peşteră.

— Doar o parte din precauţiile mele, zise ea. Nu-i vor face rău decât dacă încerci să mă păcăleşti.

După ce Kichesias plecă, Neaera îl dădu pe Alexis în grija celor doi paznici şi încercă tăişul sabiei cu degetul.

— Am pus să fie ascuţit, explică ea, arătându-i un firişor de sânge. M-am gândit că s-ar putea să fie de folos, deşi nu credeam că o voi utiliza pe pielea mea.

Zâmbi când văzu expresia îngrijorată cu care băiatul privea înspre tunel.

— Te întrebi ce le-am poruncit să-i facă lui Kichesias, nu-i aşa? Ascultă-mă cu atenţie, Alex.

Viaţa celor la care ţii depinde de asta. I-am dat fiecărui paznic câte o parolă, ştiută doar de mine şi de el. De îndată ce voi fi terminat cu sabia, o vor scoate din peşteră şi te vor lăsa singur aici. Vor păzi intrarea, bineînţeles, aşa că să nu-ţi vină vreo idee să pleci înainte de a mă aduce la viaţă. Dacă în zori nu se întoarce un uriaş arătând exact ca această statuie şi nu le spune celor patru paznici toate parolele, aceştia au ordin să folosească sabia de aur pentru a-i ucide pe Diogene şi pe Kichesias. Şi dacă cineva încearcă să facă vreun rău vreunui paznic până în zori, ceilalţi îi vor ucide pe cei doi imediat. Cei patru paznici vor rămâne în alertă maximă şi vor avea grijă unul de celălalt până atunci. Au fost instruiţi să facă asta. Până mă voi întoarce în noul meu corp să le dau parolele, tu, Kichesias şi Diogene veţi fi reţinuţi în temniţă. Ai timp până când se goleşte clepsidra, după aceea vor veni după tine. E destul ca să-mi pui spiritul în noul meu corp. Le-am spus că, dacă lucrurile nu ies cum trebuie, şi nimeni nu se întoarce să le dea parolele, să te oblige să priveşti execuţiile, apoi să te vândă ca sclav la minele de argint din Atena ca să te poţi gândi la cum ţi-ai trădat prietenul şi tatăl în timp ce trudeşti să-ţi trăieşti viaţa mizerabilă de om în întuneric şi disperare.

Zâmbi când văzu expresia de teroare de pe faţa băiatului.

— Aşa că… fără şmecherii, Alex! Dacă pierzi spiritul meu, pierzi tot ce îţi e drag. Duceţi-l mai în spate, nu vreau să-l otrăvesc cu sângele meu.

— Dar dacă nu-ţi aduci aminte parolele? zise Alexis disperat, în timp ce paznicii îl târau în fundul peşterii, ţinându-l strâns.

Înainte de a sfârşi întrebarea, Neaera întorsese sabia de aur înspre zid. Ţinu cu amândouă mâinile mânerul în formă de cap de leu şi îşi puse vârful ascuţit la gât. Cu un oftat care suna aproape a plăcere, închise ochii şi făcu un pas înainte.

Alexis nu se putu stăpâni să nu strige. Totuşi, în timp ce tunelul întoarse ecoul, se pregăti. Când paznicii aveau să ia sabia, erau nevoiţi să-l elibereze din strânsoare. Dacă reuşea să se repeadă după ei şi să atingă sabia de aur înainte ca aceştia să-şi dea seama ce făcea, poate reuşea să o preschimbe în ceva ce nu i-ar fi rănit pe tatăl şi pe prietenul său… Nu luase în calcul teribila putere a sângelui de statuie. Când sabia căzu la pământ zornăind şi Neaera se prăbuşi lângă ea, Alexis simţi că-i ţiuie urechile, şi peştera se umplu de umbre. Când îşi recăpătă vederea, stătea îngenuncheat pe piatra de lângă cadavrul mamei sale vitrege. În jurul ei, sângele negru de statuie începuse să se închege, iar paznicii şi sabia dispăruseră.

Luptându-se cu ameţeala, se apropie de Neaera cu grijă, aşteptându-se la o capcană. Dar spiritul care o însufleţise dispăruse. Era din nou statuie, precum cea pe care o atinsese la muzeu, doar că era cu opt ani mai mare. Se uită în tunel după paznici, apoi la chipul uriaş de marmură al lui Mausolos.

— Niciodată, şopti el, cu fălcile încleştate. Orice ar fi.

Îşi spuse că Kichesias şi Diogene îşi îndepliniseră sarcina pe care o aveau pe lumea aceasta. Fusese o dovadă de egoism faptul că îi adusese înapoi la viaţă: dorinţa lui, nu a lor. În cel mai rău caz, sabia de aur le va elibera spiritele. Dar între timp apa din clepsidră continua să picure. Mai avea puţin timp înainte ca paznicii să vină după el.

Sfâşie o bucată din pânza cu care fusese acoperită statuia lui Mausolos şi puse cu grijă în ea o pojghiţă de sânge care nu se uscase de tot. Ţinându-se aproape de zid, Alexis merse prin tunel până la prima cotitură a acestuia. Ţinea sângele otrăvitor pregătit ca pe o armă. Se opri ca să asculte. Paznicii erau foarte tăcuţi. Speranţa renăscu. Poate că se hotărâseră că Neaera era nebună, după ce văzuseră că se sinucisese, şi se întorseseră la posturile lor.

Făcu un pas dincolo de cotitură, şi cineva dădu cu piciorul în pânza îmbibată cu sânge din mâna lui. Înainte de a apuca să-şi revină, paznicul îl trânti de zid.

— Încotro, băiete?

Bărbatul privi la clepsidră, în timp ce tovarăşul lui supraveghea sabia de aur care era proptită în siguranţă într-un alcov, la care Alexis nu putea să ajungă.

— Timpul aproape a expirat, mai bine te-ai întoarce şi ai termina ceea ce ai de făcut.

Cu un efort, Alexis reuşi să se stăpânească. Încercă să se gândească la ceva care i-ar putea convinge pe paznici să-l lase lângă sabie, ca să o poată atinge, dar nu îi venea nimic în minte.

— Aţi face bine să-i daţi lui tati sabia înapoi şi să-l lăsaţi pe prietenul meu să plece! se auzi o voce semeaţă de femeie din întunericul din spatele lor.

Paznicii se întoarseră fulgerător. Alexis încercă să desluşească cine era, abia îndrăznind să spere.

— Phoebe? şopti el.

— Este fiica satrapului! exclamă al doilea paznic. Probabil că a evadat din tabără.

Se îndreptă către prinţesă, dar ezită, căci lumina torţei din spatele acesteia arunca o umbră monstruoasă pe pereţi. Alexis se încordă. Umbra avea fălci de leu, coame de ţap şi o limbă enormă de şarpe care şfichiui aerul, îndreptându-se spre tavan.

— Are un fel de monstru cu ea! strigă paznicul, luând-o la fugă înapoi.

Himera veni după el în goană, însoţită de un miros îngrozitor de animal, scrâşnet de gheare, răgete, şuierături şi behăituri. În jurul gâtului îi strălucea o zgardă de aur, de care atârna un rest din lanţul de aur al Neaerei. Celălalt paznic îi dădu drumul lui Alexis şi îşi trase sabia îngrozit. Himera îl muşcă de cot, scuipă şi îl mătură cu o unduire a cozii pe cel de-al doilea bărbat, care fu strivit de stâncă. Evită sabia de aur cu paşi mărunţi şi îşi aplecă uşor capul de leu ca să-l examineze pe Alexis. Apoi zări corpul de statuie al Neaerei zăcând la picioarele uriaşului Mausolos. Scoase încă un răget şi sări pe lângă Alexis, dărâmând în trecere clepsidra. Dinspre peşteră veni un zgomot îngrozitor de piatră care se sfărâma, urmat de un nor de praf alb.

Phoebe sosi, cu suflarea tăiată.

— Nu-i aşa că e frumoasă? strigă ea, încercând să se facă auzită peste zgomotul scos de Himeră. Am luat-o printre morminte printr-o intrare secretă şi am găsit-o înlănţuită, biata

de ea! Sclavii au vrut să o ţină legată în continuare, dar le-am poruncit să o elibereze. Ştiu cum e să fii în lanţuri.

Îşi frecă încheieturile, şi Alexis văzu semnele roşii lăsate de cătuşele care fuseseră înlăturate.

Phoebe fu scuturată de un fior şi privi peste umăr.

— Afară aproape s-a luminat. Generalul Alexandru a sosit, şi tata s-a dus să-i întâlnească pe el şi pe mătuşa Ada. Ţi-am zis eu că nu ar fugi lăsându-mă aici, nu-i aşa? Sclavii mei sunt şi ei pe aici, pe undeva. Ţi-am auzit strigătul, aşa că am creat o diversiune. Unde este Kichesias?

Privi în peşteră, văzu grămezile de marmură sfărâmată de sub labele Himerei şi păli.

— Doar nu?...

Alexis se frecă la ochi din cauza prafului.

— Nu, acelea sunt rămăşiţele corpului Neaerei. Dar Kichesias este încă în pericol, la fel şi tatăl meu!

Explică în câteva cuvinte cum murise Neaera şi precauţiile pe care le luase pentru a se asigura că el o va aduce din nou la viaţă.

Phoebe bătu din palme, uşurată şi fericită.

— Doamna Neaera s-a sinucis? Cred că e cam proastă!

— Nu e proastă. Doi dintre paznici sunt morţi, dar tot mai sunt doi care i-ar putea ucide pe Kichesias şi pe Diogene. Îmi pare rău, Phoebe, dar trebuie să încerc să preschimb sabia tatălui tău în alt metal decât aurul. Nu ştiu dacă pot alege, dar voi încerca să fac în aşa fel încât să fie cât mai valoros. Poate argint.

Phoebe îşi smulse privirea de la Himeră şi se uită lung la băiat.

— Ce tot spui, Alex? Tata nu mă va ierta niciodată dacă voi lăsa să-ţi foloseşti puterile magice asupra sabiei de ceremonie a Regatului Caria! Pleacă de acolo. Vin sclavii.

— Trebuie să o preschimb! Este singurul lucru la care mă pot gândi.

Alexis se repezi nerăbdător spre sabie, dar sclavii năvăliră cu torţe în mâini şi îi blocară drumul. Una era să se convingă că spiritelor lui Diogene şi Kichesias le era mai bine libere când nu avea altă soluţie decât să-l trezească la viaţă pe regele Mausolos. Dar să-i piardă acum...

— Linişteşte-te, Alex!

Phoebe ridică sabia de ceremonie din alcov, şi faţa i se lumină într-un zâmbet.

— Nu sunt prea multe la fel ca aceasta. Tata spune că sunt mult prea grele, prea scumpe şi nu la fel de utile ca o armă obişnuită pentru că aurul este prea moale comparativ cu fierul. Acum aceasta se află în posesia noastră, aşa că… ce vor folosi paznicii?

Alexis privi uimit sabia, dându-şi în sfârşit seama de punctul slab al planului atât de bine gândit al Neaerei. Patru paznici. O singură armă. Când Phoebe începu să râdă, râse şi el.

Himera părea destul de fericită în peşteră, rozând corpul cel nou şi cel vechi ale Neaerei. Sperând că animalul nu se va hotărî să-i urmeze în căutare de alţi „duşmani“, Alexis îi însoţi pe Phoebe şi pe sclavii săi în camera de tortură. Se auzi un tropăit de-a lungul tunelului, şi în curând li se alăturară alţi sclavi, care schimbară semne în limbajul lor secret cu tovarăşii lor. Unul dintre ei luă în grijă sabia de aur. Alţii o încadrară protector pe prinţesă.

Uşa camerei de tortură era întredeschisă. Înăuntru era întuneric şi nu se auzea niciun zgomot, şi lui Alexis i se strânse stomacul de frică pentru soarta tatălui şi a prietenului său. Sclavii arătară că ar fi bine ca el şi prinţesa să rămână afară, iar ei se aventurară înăuntru cu torţele aprinse.

Suspiciunea lor era justificată. Din umbra din spatele uşii o siluetă sări asupra primului sclav şi îl lăsă fără cunoştinţă, aruncându-i torţa cât colo. Când cel de-al doilea se întoarse, cu suliţa ridicată, o a doua siluetă apăru în spatele lui cu ceva mic şi ascuţit în mână. Ceilalţi sclavi năvăliră înăuntru, dar Alexis îi recunoscu pe cei doi care îi asaltaseră şi se aşeză între ei.

— Staţi! Tată! Ishkibar! Noi suntem!

Faţa lui Diogene se lumină. Se dădu de pe corpul sclavului căzut şi îl ajută pe acesta să se ridice. Ishkibar strecură o săgeată scurtă înapoi printre veşminte şi îl privi calm pe băiat.

— Deci aţi scăpat de ea? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

— Alex! strigă Kichesias, care ieşi şchiopătând din umbra în care se ascunsese. Unde e doamna Neaera?

— E moartă, răspunse el cu voce aspră, observându-i pe cei doi paznici ai Neaerei zăcând nemişcaţi lângă zid.

— Şi ei sunt morţi. Ishkibar şi-a recăpătat cunoştinţa cât timp ai fost plecat, şi el şi Diogene s-au dezlegat unul pe altul. Ishkibar avusese asupra lui săgeata otrăvită tot timpul cât Neaera l-a torturat, dar nu a încercat să o folosească pentru că ştia că era inutil după ce aflase la tribunal că de fapt ea era statuie. A folosit-o împotriva unuia dintre paznici, când acesta m-a adus înăuntru, iar eu l-am dezarmat pe celălalt în confuzia creată. Nu am vrut să-l omor. Cred că l-am lovit prea tare.

Privi cu tristeţe la cadavrele de lângă zid.

— Urma să vă ucidă pe tine şi pe tata, zise Alexis sec.

— Doar pentru că le ordonase doamna Neaera. Cum a murit? Cum aţi scăpat?

Cât timp Alexis le explică totul prietenului şi tatălui său, Phoebe şi Ishkibar schimbară câteva cuvinte în persană. Alexis nu înţelese ce îşi spuneau, dar văzu privirea bănuitoare a lui Ishkibar în timp ce acesta i se adresa prinţesei, şi acest lucru îl puse pe gânduri. În cele din urmă, Ishkibar scoase un mormăit, ridică una dintre suliţele paznicilor morţi şi o porni spre ieşirea din temniţă, luându-l pe unul dintre sclavi cu el ca să ducă sabia de aur. Atmosfera se destinse imediat.

— I-am spus unde se află tata şi ce speră acesta să facă, zise Phoebe. Nu îţi face griji, el îl va sfătui de bine. Hai să-i urmăm. Vreau să văd cum se predă mătuşa Ada.

Alexis aruncă o privire înapoi în tunel, în care se auzea încă ecoul şuierăturilor şi al răgetelor Himerei.

— Ar trebui să o legăm mai întâi pe Himeră. I-am spus că persanii sunt prietenii Regatului Caria. Cred că a atacat-o pe Neaera pentru că ea crede că duşmanii Persiei sunt duşmanii Cariei. Probabil că următoarea victimă va fi regina Ada.

Phoebe scutură din cap.

— Va fi bine până ne întoarcem noi. În plus, Ishkibar zice că duşmanul prietenului meu este duşmanul meu, şi duşmanul duşmanului prietenului meu este prietenul meu. Aşa că, dacă mătuşa Ada lasă oraşul pe mâna generalului Alexandru, şi tata o ajută, asta înseamnă că mătuşa este prietenă... mă rog, un fel de prietenă. Se încruntă, de parcă s-ar fi zăpăcit. Oricum, în

fortăreaţă ard multe torţe, iar Himerei îi e frică de foc. Poate că îşi aduce aminte cum a fost când a murit şi nu vrea să repete experienţa: dacă nu scuipă foc, n-are nimeni cum să-i topească plumb în stomac, nu? Mulţumesc că ai trezit-o, Alex. O voi păstra de-a pururi.

— Nu am trezit-o ca să ţi-o faci tu animal de companie, o întrerupse Alex, dar tatăl său îi puse mâna pe umăr în semn de avertisment.

Dacă prinţesa voia să păstreze un monstru, cine era el să-o oprească?

— Cum ai scăpat? întrebă el, observând dintr-odată patul rupt. Credeam că aurul îţi slăbeşte puterea.

— A, asta, zâmbi Diogene. Lacrimile tale au făcut şmecheria, Mâini-de-Aur. Au alunecat în interiorul cătuşelor şi au transformat aurul în fier. Mi-a luat ceva timp să mă prind, dar din fericire Ishkibar are nişte teorii ale lui despre puterile tale magice, şi când şi-a revenit, m-a încurajat să încerc să le rup. După cum mi-a atras atenţia, saliva din gura regelui Midas a preschimbat mâncarea şi băutura în aur, nu mâinile, şi e clar că magia e la fel de puternică şi în cazul tău. Una dintre puţinele dăți când preschimbarea aurului în fier este folositoare.

Îi aruncă lui Alexis un zâmbet copilăros.

***

Phoebe îi conduse spre nivelurile superioare ale fortăreței cu capul sus şi cu părul buclat căzându-i liber în jurul feţei cu dâre de murdărie. Îşi dădu jos gluga mantiei primite de la Anteia, pentru ca paznicii să o recunoască. Aceştia îi evitară privirea, şi când trecu pe lângă ei, câţiva şoptiră:

— Ne pare rău, prinţesă.

Era limpede că povestea degetului trimis regelui era deja bine-cunoscută.

Curtea era înţesată de lume şi luminată de un soare purpuriu uriaş care se ridica prin pânza de fum care mai plutea încă deasupra oraşului. Sclavii le făcură loc cu forţa prin mulţime, până când ajunseră la treptele fortăreței, unde două tronuri fuseseră puse unul lângă altul, cu faţa spre porţi.

Phoebe se acoperi din noi cu mantia ei împrumutată, dând dintr-odată semne de epuizare nervoasă. Kichesias îi puse o

mână protectoare în jurul umerilor. Alexis stătea aproape de tatăl său, dorindu-şi ca Diogene să facă acelaşi gest, deşi ştia că acesta se abţinea de la astfel de semne de afecţiune în public tocmai ca să nu-l facă pe Alexis să se simtă stânjenit.

La marginea curţii stăteau aliniaţi soldaţi îmbrăcaţi în uniforme de gală, cu însemnele Regatului Caria brodate în piept, iar pe trepte se adunaseră alţi oameni de-ai reginei Ada. Unul din tronuri era ocupat de o doamnă în vârstă cu părul argintiu, înveşmântată într-o robă sclipitoare auriu cu portocaliu. Regina stătea dreaptă, cu mâinile ridate odihnindu-se pe genunchi, privind drept înainte cu o expresie fixă. Alături, pe celălalt tron, stătea regele Orontobates, îmbrăcat şi el cu veşminte bogate, după tipicul persan. Era palid, şi un pansament gros în jurul coastelor arăta locul în care fusese rănit în timpul raidului eşuat în tabăra macedoneană. Cu toate astea, stătea şi el drept, iar barba îi fusese dată de curând cu ulei şi ondulată. Pe genunchi ţinea sabia de ceremonie a Regatului Caria, pe care se mai vedeau urme din sângele Neaerei. Se juca iarăşi cu ciucurii sabiei, exact ca în noaptea în care Alexis şi Kichesias îl surprinseseră în portul lui secret. De spătarul tronului satrapului, ca o umbră neagră, stătea sprijinit Ishkibar, care transpira şi care îşi pusese o robă curată peste hainele murdare. Arunca priviri bănuitoare în dreapta şi în stânga.

Afară sună un corn, şi porţile din capătul îndepărtat al curţii fură deschise pentru a lăsa să se reverse un râu de lumină în care soldaţii macedoneni, purtând încă armurile mânjite şi mirosind a fum după o noapte de luptă cu focul, mărşăluiră spre cele două tronuri. În mijlocul lor mergea ţanţoş un cal mare de culoarea aramei. Gâtul animalului era încordat, şi când sforăi la vederea mulţimii, Alexis observă un semn neobişnuit, de forma coamelor unui bou, între ochi. Călăreţul nu era foarte înalt şi părea uimitor de tânăr, cu capul descoperit. Dar purta pe piept un cap de gorgonă înconjurat de şerpi încolăciţi, şi privirea i se fixă asupra celor două tronuri cu o hotărâre care nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că era o persoană deosebită.

— Generalul Alexandru Macedon! anunţă una dintre escortele sale. Regele Macedoniei, cuceritorul Anatoliei, împăratul lumii!

Ishkibar tuşi scurt. Lui Alexis i se părea că ultimele cuvinte erau puţin cam prea timpuriu spuse, dar nimeni nu reacţionă. Toţi ochii erau îndreptaţi asupra tânărului rege Alexandru, care îşi controla cu măiestrie calul speriat.

— Va sui treptele călare! şopti Kichesias.

— Ştt! şuieră Phoebe. Vreau să aud ce zice mătuşa Ada. Tata e încă în pericol de a ajunge în închisoare.

Oamenii îşi întoarseră privirea de la capul gorgonei, dar, spre uşurarea lui Alexis, nimeni nu se transformă în piatră. Alexandru îşi struni calul în faţa tronurilor în aşa fel încât acesta să stea cu picioarele din faţă pe treptele de sus, iar cu cele din spate, cu două trepte mai jos. Îşi înclină scurt capul în direcţia reginei Ada.

— Draga mea mamă adoptivă, zise el într-o greacă clară. Ai un ultim dar pentru mine?

Regina se încruntă la auzul unei porunci şoptite de Ishkibar. Se ridică ţeapănă şi îngenunche în faţa lui Orontobates.

— Cer satrapului permisiunea de a preda oraşul, bombăni ea.

— Mai repede! zise Ishkibar.

Regina Ada îl săgetă cu privirea şi spuse mai clar.

— Cer satrapului permisiunea de a preda oraşul Halicarnas regelui Alexandru al Macedoniei.

Ishkibar zâmbi abia perceptibil. Orontobates o lăsă pe regina îngenunchiată să aştepte, ca pentru a-i da timp să se gândească la ceea ce făcuse, în timp ce mulţimea care privea începu să murmure şi să şoptească. Apoi clătină din cap şi, cu un efort considerabil din cauza rănii sale, îi întinse sabia de aur. Regina Ada se întoarse cu o privire de triumf şi i-o prezentă lui Alexandru. Avu nevoie de ajutorul a doi paznici pentru a o ridica la nivelul generalului, dar nimeni nu râse.

Alexandru acceptă sabia de ceremonie a Regatului Caria cu o reverenţă care se potrivea cu ocazia. Îşi întoarse calul spre mulţime, ridică sabia deasupra capului îndeajuns de sus pentru ca aceasta să lucească orbitor în lumina soarelui şi strigă cu voce puternică:

— De azi înainte, Halicarnasul este parte a noului Imperiu Macedonean! O încoronez pe mama mea adoptivă, Ada, regina Regatului Caria, ca să domnească în absenţa mea. De vreme ce

s-a predat de bunăvoie, voi permite satrapului Orontobates şi familiei sale să trăiască în linişte, cu condiţia ca el să se mute din palat şi să nu încerce în niciun fel să reclame dreptul la tron sau să cheme înapoi trupele persane. Pentru a mă asigura de supunerea sa, şi pentru a o ajuta pe regina Ada să restabilească ordinea, voi lăsa trei mii de soldaţi de-ai mei aici, în acropolă.

Phoebe răsuflă uşurată când generalul Alexandru lăsă sabia în jos şi o sprijini pe greabănul calului. Îşi roti privirea peste cei din jur, oprindu-se pe ici, pe colo, de parcă ar fi vrut să-i identifice pe cei care ar fi putut crea probleme. Observă neliniştea reginei Ada la auzul hotărârii lui de a lăsa trupe în Caria, ochii micşoraţi ai lui Ishkibar, precum şi faptul că Orontobates îşi apăsa bandajul peste coastele rănite şi îşi căuta fiica prin mulţime. Urmărind privirea satrapului, o zări pe Phoebe, dădu calului pinteni să coboare scara şi o porni către ea.

Sclavii se apropiară protector de prinţesa lor, iar Kichesias îi apucă mâna tremurândă. Diogene păşi în faţa lor. Alexis se uită la sabia de aur atârnată de greabănul calului. Se furişă mai aproape de acesta, pentru a-şi putea folosi puterile magice, în caz de nevoie, dar generalul Alexandru nu o ameninţă în niciun fel pe prinţesă. În schimb, se aplecă şi cu blândeţe îi puse o întrebare în persană.

Phoebe, care se încordase la apropierea lui, păru surprinsă şi răspunse în aceeaşi limbă. Generalul Alexandru zâmbi şi se îndreptă în şa. Privirea îi alunecă peste Diogene şi Kichesias şi se opri asupra lui Alexis.

— Mi s-a spus că ţi-ai pierdut mama vitregă, zise el. Războiul face multe victime, dar întotdeauna îmi pare rău să văd o femeie murind înainte de vreme, mai ales una care a fost atât de folositoare cauzei mele, precum doamna Neaera.

Făcu o pauză, şi buzele i se curbară într-un zâmbet abia perceptibil, ca şi cum ar fi ştiut foarte bine că Neaera nu era ceea ce pretindea că este.

— Înţeleg că strămoşul tău este regele Midas şi că ai un har neobişnuit. Nu am nevoie de statui care să fie aduse la viaţă, întrucât am destui bărbaţi care sunt dornici să lupte pentru mine şi prefer să-mi păstrez aurul. Dar oare cunoşti secretul desfacerii blestematului de nod gordian al frigienilor?

Alexis se simţi atât de uşurat, încât aproape că izbucni în râs. Schimbă o privire cu Kichesias. Diogene stătea nemişcat. La capătul scărilor, Ishkibar îi privea fix cu ochii lui negri.

Scutură din cap.

— Mă tem că nu, domnule.

Alexandru oftă.

— Păcat, dar nu contează. Fără îndoială, va fi mai uşor să desfac nodul decât a fost să cuceresc Halicarnasul. Totuşi, îţi sunt îndatorat pentru că i-ai înlăturat pe unul dintre cei care mi s-ar fi opus.

Dacă ai nevoie de ceva, fiu al lui Diogene, spune-i unuia dintre ofiţerii mei.

Dădu sabia de aur în îngrijirea paznicului reginei Ada, îl salută scurt pe Orontobates şi dădu pinteni calului. Fluierând voios ca un băiețandru care tocmai câştigase un joc, cuceritorul ieşi la trap din curte, pornind către soarele care se ridica spre cer.

Capitolul 18

MUNTELE TMOLUS

DIOGENE: O viaţă, a celui mai supus dintre locuitorii Cariei, care se înalţă deasupra mormântului tău şi este clădită pe temelii mai puternice.

Aceasta era cea mai fericită iarnă din viaţa lui Alexis. Tatăl lui se întorsese în casa cea veche din Cartierul Meşteşugarilor şi sculpta împreună cu Pasion, lăsându-i acestuia mai mult timp să se îngrijească de bătrânul său maestru, a cărui casă de lângă zid supravieţuise miraculos focului şi proiectilelor macedonene.

Diogene îl eliberă imediat pe Kichesias din sclavie şi, deşi era clar că Orontobates nu se va mulţumi să fie multă vreme un om obişnuit, Phoebe se folosi cât putu de mult de noua ei libertate, ducându-se în fiecare zi la atelier să-i necăjească pe învăţăcei. Desculţă şi cu părul încâlcit, arăta mai degrabă a fată de meşteşugar decât a prinţesă. Dar Kichesias era la fel de topit după ea ca întotdeauna, aşa că, împreună, cei trei petreceau multe ore fericite hoinărind prin oraş şi pe dealurile unde staţionau încă soldaţi macedoneni.

Se părea că oamenii lui Alexandru Macedon nu aveau mare lucru de făcut pentru ca viaţa lui Alexis să fie şi mai frumoasă. Dar după ce Halicarnasul se obişnui încetul cu încetul cu noua stăpânire macedoneană – nu prea diferită de stăpânirea persană de îndată ce toată lumea se familiariză cu uniformele diferite ale soldaţilor ce patrulau pe străzi, Alexis îşi aminti de făgăduiala pe care i-o făcuse lui Kichesias pe când stăteau ghemuiţi la picioarele statuii uriaşe a regelui Mausolos. „Niciodată.”

În cele din urmă macedonenii ridicară tabăra la sfârşitul iernii. Convoiul, le spuse Anteia, mergea înapoi la Sardis să regăsească drumul spre Gordium, unde li se poruncise să se alăture generalului Alexandru pentru începutul campaniei de primăvară. Alexis ştiu atunci că trebuia să se ducă muntele Tmolus pentru ultima dată.

Pelerinajul se transformă într-o adevărată expediţie. Kichesias şi Diogene, desigur, insistaseră să vină, la fel ca Phoebe, însoţită de un mic grup de sclavi care rămăseseră să slujească familia fostului satrap din loialitate pentru prinţesă. Orontobates, în ciuda zvonurilor că umbla deja să încheie o alianţă politică cu regina Ada, veni şi el, pretinzând că voia sa vadă regiunea pe care odinioară o condusese. Phoebe nici nu voi să audă să-şi lase în urmă noul animal de companie, aşa că şi Himera îi însoţi, şuierând şi behăind la capătul lanţului de aur.

Şi la urmă de tot venea Anteia, a cârei curiozitate învinsese frica de ciudata creatură.

Merseră până la Sardis cu convoiul, iar acolo îi părăsiră pe macedoneni şi suiră dealurile plini de voioşie. Găsiră destul de uşor locul de pe povârnişul Muntelui Tmolus unde Neaera îl pusese pe Alexis să se spele. Când ajunseră, soarele se afla în spatele crestelor. Plouase mai devreme, şi valea mirosea a verdeaţă proaspătă. Râul se prăvălea zgomotos, iar în nisipul de pe fundul albiei strălucea aurul despre care se spunea că fusese spălat de pe mâinile strămoşului lui Alexis, regele Midas.

Phoebe ţipă de bucurie şi, împreună cu Anteia, se grăbi să vadă dacă găseşte vreo bucată de aur, fetele fiind supravegheate de un Orontobates gânditor. Diogene şi sclavii începură să despacheteze în linişte cele necesare din coşurile cărate de Pan, în timp ce măgarul îşi dădu pe spate urechile lungi şi îi arătă dinţii Himerei.

Kichesias veni să-i se alăture lui Alexis şi privi spre apă.

— Vrei să ridici tabăra aici şi să încerci mâine-dimineaţă? întrebă el.

Alexis scutură din cap.

— O să încerc acum. Să isprăvim odată.

Ştia că nicicând nu va putea dormi în locul acesta. Prea multe amintiri bântuiau valea – amintiri cu Neaera stând în picioare pe

ţărm cu acul ei de prins veşminte scânteind spre mâna lui Kichesias pentru ca Alexis să i se supună. „Ea a murit! îşi spuse el cu hotărâre. Nu mai poate să ne facă rău.“

Simţind deodată nevoia să fie singur, o luă în susul râului. Umbrele se măreau în timp ce intra într-o trecătoare îngustă între nişte stânci abrupte. Aici, zgomotul râului era mai puternic, ameţindu-l. Râsul şi vorbăria celorlalţi râmaseră în urma lui.

Când nu se mai auzi nimic în afară de vocea râului, îngenunche pe mal şi îşi cufundă mâinile în apa repede şi sclipitoare. Închise ochii.

— Zeu al râului, şopti el, am nevoie de ajutorul tău.

Îi spuse zeului râului că era îngrijorat din cauza spiritului tatălui şi al prietenului său, pe care din egoism îi înviase ca să trăiască din nou în corpuri nenaturale de statui. Îi spuse zeului că era îngrijorat şi din cauza Himerei, chiar dacă trezise creatura numai pentru că voise s-o ajute pe Phoebe. Se rugă să-i fie îndepărtat blestemul, vrând *cu adevărat,* implorând zeul să îl asculte cu toată inima, aşa cum nu făcuse niciodată când Neaera îl privea de pe mal.

— Nu vreau harul pe care l-a avut regele Midas, şopti el. Nu vreau decât ca spiritele pe care le-am chemat să fie libere din nou.

Îşi ţinu respiraţia în timp ce mâinile lui se prefăceau încet în gheaţă, dar niciun răspuns nu veni de la zeu. Când deschise ochii, văzu numai apa, prăvălindu-se prin strâmtoare, mai întunecată ca înainte.

Suspinând, îşi băgă mâinile la subsuoară să le încălzească. Se întoarse încet spre tabără, clănţănind din dinţi.

La vederea lui Kichesias, care îl aştepta la gura trecătorii, nemişcat ca o statuie, inima îi stătu o clipă în loc. Grăbi pasul. Dar pe când se căţăra pe pietrele ude, pe faţa prietenului său apăru deodată un zâmbet.

— Să înţeleg că zeul nu s-a arătat, ca de obicei? întrebă el.

Alexis scutură din cap.

— Fie! Tatăl tău m-a trimis să te găsesc. Cine crezi că a venit pe când te rugai? Şarpele acela de Ishkibar!

— Ce caută *el* aici? sări Alexis, cu inima tremurând de spaimă aşa cum nu se mai întâmplase de la moartea Neaerei.

Ishkibar dispăruse curând după capitularea oraşului. Nimeni nu dusese dorul iscoadei, iar Phoebe zicea că ar fi probabil arestat dacă s-ar întoarce în Caria. Dar Alexis nu putea să nu-şi amintească privirea din ochii lui Ishkibar la proces, când le povestise juraţilor despre puterile sale magice. Fu cuprins o presimţire foarte rea.

Kichesias ridică din umeri.

— Cred că a dat de necazuri.

Câtă vreme lipsise Alexis, sclavii îşi ridicaseră corturile şi făcuseră un foc de tabără. Pan păştea lângă râu legat cu o funie lungă, cu o ureche ciulită spre o pădurice de măslini departe în vale, unde Phoebe o adăpostise Himera. În cele din urmă monstrul tăcuse, ghemuit în umbrele de la capătul lanţului ei de aur. Orontobates şi Diogene stăteau unul lângă altul în luminiş, încadraţi de sclavi. Ishkibar îngenunche la picioarele lor, cu buclele murdare şi cu capul plecat. Îi oferea sabia, cu mânerul întins, fostului satrap. Un cal aştepta alături, cu spinarea asudată.

— Am dat greş, spunea Ishkibar. Alexandru a desfăcut nodul gordian, şi întreaga Anatolie îl recunoaşte drept rege. Nici măcar nu a catadicsit să-l dezlege – doar l-a tăiat în două cu sabia! Viaţa mea nu face nici cât un drob de sare. L-am mituit pe unul dintre însoţitorii lui să-l ucidă, dar au aflat oamenii lui. Împăratul crede că m-am dus la macedoneni, iar macedonenii mă caută ca iscoadă a lui Darius. De aici şi până în Babilon toată lumea îmi vrea capul. Mă las la mila ta, Excelenţă! Nu am unde să mă duc. Te implor să-mi curmi viaţa asta mizerabilă şi te implor, Diogene, să-mi sculptezi un trup nou cu chip diferit, pentru ca fiul tău să mă poată aduce la viaţă într-o formă cu care să mă pot ascunde de duşmani.

Orontobates clătină din cap. Dar Diogene luă spada oferită şi-i aţinti vârful către beregata lui Ishkibar. Persanul înţepeni. Diogene privi spre Alexis cu faţa ca de piatră.

— Fiul meu vrea să te întrebe ceva mai întâi, spuse el.

Ishkibar dădu aprobator din cap.

— Întreabă orice vrei. Dar, pe zei, grăbește-te! Sunt pe urmele mele, şi au câini ca să-mi adulmece urma. Cu cât sunt

mai degrabă într-un corp nou, cu atât mai sigur va fi pentru noi toţi.

Alexis se apropie de persanul îngenuncheat. Ştia exact despre ce întrebare vorbise tatăl său.

— I-ai trimis pe acei doi oameni să-mi ucidă tatăl, în noaptea aceea la mausoleu? întrebă el.

Ishkibar începu să râdă. Dar când îl văzu pe Diogene încruntându-se şi când simţi sabia apăsându-l, nu mai râse, ci oftă.

— Este ceva atât de mărunt în marea urzeală a lucrurilor, dar cred că nu este nimic rău în a ţi-l desluşi acum. Închise ochii, de parcă încerca să-şi aducă aminte amănuntele. I-am trimis să-l urmărească pe tatăl tău şi să vadă unde se ducea şi cu cine vorbea. Aveau poruncă să-l omoare doar dacă ar fi încercat să spună cuiva că eram omul lui Darius. Majoritatea celor din palat nu s-ar fi mirat, dar mi-ar fi stricat jocul cu regina Ada, care credea că o ajut să ajungă pe tron – o minciună atent meşteşugită, de vreme ce oficial eram acolo, desigur, pentru a-l vedea pe iubitul ei frate, Pixodarus, înlăturat de la putere şi făcându-i loc lui Orontobates. Recunosc că m-am speriat când mi-am găsit oamenii cu gâturile tăiate şi am auzit că Diogene dispăruse. Dar vă lăsase pe voi în urmă, aşa că am ştiut că o să se întoarcă. Apoi trupul său a fost găsit în mausoleu. Râse pe înfundate. Iată, aşadar, pentru ce putem să-i mulţumim lui Alexandru, pentru că l-a făcut pe Memnon să cerceteze canelele de scurgere. Ai să mă ajuţi? Ştiu că poţi. Ai puteri magice.

Alexis se holbă neîncrezător la omul vinovat de moartea tatălui său.

— Lucrai pentru *regina Ada?* repetă el, pricepând în sfârşit ce îl mirase la Ishkibar în vremea asediului.

Ishkibar recunoscu că stătuse în Halicarnas mai mult timp decât fusese Orontobates satrap. Se dăduse drept omul lui Darius, dar, cu cinci ani înainte, când Diogene fusese omorât, fratele mai mic al reginei Ada, Pixodarus, fusese pe tron, iar Alexandru Macedon abia începea să-şi facă planurile de luptă.

— Eşti spion dublu, nu-i aşa? şopti el, înţelegând în sfârşit adevărul. Lucrai şi pentru generalul Alexandru, şi pentru împăratul Darius! Pun rămăşag că i-ai spus reginei Ada unde să

o găsească pe Phoebe în ziua când a fost răpită. Şi în tot timpul ăsta îi ajutai pe macedoneni!

— E adevărat! spuse Anteia cu furie. L-am văzut în tabără.

Se auzi un strigăt de furie dintre copaci, şi Phoebe se năpusti în luminiş.

— Anteia are dreptate, tati! spuse ea, arătând spre Ishkibar. El era persanul care a venit în cortul meu în tabăra macedonenilor. Era înfăşurat tot într-o mantie, ca să nu-l recunosc, dar sigur era el. Mi s-a părut mie că-i recunosc vocea!

Orontobates îngheţă şi zise pe un ton periculos:

— E adevărat, Ishkibar? Chiar ai pus la cale răpirea fiicei mele?

— Desigur.

Ishkibar zâmbi, ca şi cum ar fi fost mândru de ceea ce făcuse.

— Toată înşelătoria cu răpirea a fost ideea mea. Dar am făcut-o pentru binele tău, Excelenţă, ca să te forţez să ataci tabăra lui Alexandru. Aproape că a mers… doar că forţele lui Alexandru erau mult prea puternice.

— Aşa că ai trecut de partea cealaltă, zise scârbit Orontobates. Ca să-ţi salvezi pielea.

Ishkibar dădu din cap.

— Nu, ţi-am spus. M-am prefăcut doar că sunt omul reginei Ada şi că îl ajut pe generalul Alexandru. Îţi eram – îţi sunt – credincios numai ţie, Excelenţă. Jur.

Fostul satrap scutură din cap.

— Mi-am încredinţat viaţa în mâinile tale, iar tu m-ai minţit şi mi-ai pus fiica în primejdie! Cuvântul tău nu valorează nimic. N-ar fi trebuit să mă încred niciodată într-un om care şi-a ucis propria soţie – ah, ştiu foarte bine cum ai pedepsit-o pentru că îl înştiinţase pe Diogene despre tine, şi ai spus tuturor că s-a sinucis! Dar gata, Ishkibar. De data aceasta vei fi pedepsit după cum meriţi.

Orontobates scuipă pe buclele negre ale persanului. Fără să mai rostească vreun cuvânt, îşi puse un braţ în jurul umerilor lui Phoebe şi îi spuse să plece de acolo.

Pentru prima dată, în ochii negri ai lui Ishkibar apăru o licărire de îndoială.

— Diogene! cerşi el îndurare. Nu se poate să nu înţelegi de ce am făcut ceea ce am fost nevoit să fac! Alexis, te-am ajutat să-ţi aduci mama vitregă la judecată! Acum e rândul tău să mă ajuţi. Ai milă, rogu-te, şi pune-mă într-un trup nou! Nu mă interesează cât de chipeş sau de înalt este!

— Nu, spuse Alexis, dându-şi seama că nu se mai temea de persan. Nu se mira să audă că Ishkibar îşi ucisese soţia şi pretinsese apoi că aceasta se sinucisese. Nu m-ai ajutat. M-ai folosit. Ne-ai folosit pe toţi. Oricum, nu te pot ajuta. Zeul râului a venit şi mi-a luat darul.

Kichesias se uită la el cu asprime. Ishkibar se încruntă, ca şi cum ar fi ştiut că Alexis minte, dar nu ştia cum putea să dovedească asta.

Diogene zâmbi şi dădu sabia unuia dintre sclavi, îşi înfăşură mantia pe umerii lui Alexis care tremura şi îl conduse pe drumul pe care o luaseră Orontobates şi Phoebe. Alexis nu văzu ce îi făcură sclavii lui Ishkibar, dar, orice i-ar fi făcut, fură rapizi şi tăcuţi. Cu coada ochiului reuşi să vadă calul lui Ishkibar galopând cu un trup lipsit de vlagă legat pe spinare. Persanul putea fi mort sau viu. Se gândi că asta nu conta prea mult, de vreme ce toată lumea îl vâna. Câinii care îl urmăreau aveau să-l găsească până la urmă, şi cariera lui de iscoadă se încheiase. Ishkibar era vinovat de uciderea tatălui său, deşi nu el o făcuse. Neaera îl otrăvise pe Diogene cu sângele ei, şi asta în primul rând din cauza lui Alexis, care trezise la viaţă statuia, închizând înăuntru spiritul unui rege mort înainte de a-şi fi înţeles puterile magice.

Nimic din toate astea nu părea să mai conteze. Nu se putea gândi decât la cât de cald era braţul tatălui său, nicidecum ca al unei statui.

Răsuflarea întretăiată a lui Phoebe îi întrerupse şirul gândurilor. Văzu că dezlegase lanţul de aur al Himerei, poate cu gândul să lase creatura să-l alerge pe Ishkibar, dar animalul rămăsese nemişcat. Phoebe privea la umbrele de sub copaci cu ochii înlăcrimaţi. Monstrul rămase ghemuit, scăldat de lumina lunii, nemişcat şi tăcut. Prea tăcut.

— Himera s-a transformat din nou în statuie, nu-i aşa? şopti Alexis, cu senzaţia neplăcută că poate ceea ce-i spusese lui

Ishkibar era totuşi adevărat. Zeul râului chiar mi-a ascultat rugăciunea! Spiritul ei este liber.

— Nu fi tristă, spuse Kichesias, punându-şi braţul în jurul fetei. Pun rămăşag că Himera este mai fericită acum. Nu-i prea plăcea să fie legată cu lanţul acela, nu-i aşa?

— Dar… Phoebe se uită la Kichesias, şi apoi la Diogene. Suspină înăbuşit şi dădu glas tuturor temerilor lor. Adică… nu o să vă transformaţi şi voi iar în pietre, nu?

Orontobates îi privi îngrozit pe Kichesias şi pe Diogene, înţelegând ce voia să spună fiica lui. Sclavii îşi făcură semne cu degetele în umbră. Alexis îşi strânse pumnii şi închise ochii, încercând cu greu să-şi stăpânească valul de durere care îl cuprinsese. Făcuse ce trebuia să facă, singurul lucru posibil. Tatăl şi prietenul lui se întorceau pur şi simplu acolo de unde le chemase spiritele. Nu avusese dreptul să-i aducă înapoi, tot aşa cum nu avusese dreptul să aducă înapoi spiritul regelui Mausolos ca să-i fie mamă vitregă.

Vocea lui Kichesias îl făcu să deschidă ochii imediat.

— Cred că toţi suntem liberi acum, Alex, spuse el pe un ton gânditor. *Mi s-a părut mie* că am simţit ceva când erai în trecătoare rugându-te la zeul râului. Era ca atunci când m-a lovit săgeata aia… dureros, dar fără importanţă. Pot simţi din nou, Alex! Cum trebuie, aşa cum simţeam odată. Aproape că uitasem cum e să simţi.

Diogene dădu din cap, cu ochii scânteind.

— Doar pentru că eşti eliberat nu înseamnă că trebuie să pleci, nu?

Inima lui Alexis tresări, înţelegând deodată ce se întâmplase. Zeul râului făcuse mai mult decât să-i asculte rugăciunea. Mult mai mult.

— Tata şi Kichesias au ales să rămână şi să fie oameni! îşi îngropă faţa la pieptul tatălui său, ca să-şi ascundă lacrimile de bucurie şi de recunoştinţă. De asta sunt atât de calzi, Phoebe! Nu mai sunt doar magici. Acum sunt cu adevărat vii!

LUMEA LUI ALEXIS

Alexis şi prietenii săi au trăit în Halicarnas, capitala Regatului Caria (astăzi Bodrun, Turcia) în anul 334 î.Hr., în timpul asedierii oraşului de către Alexandru cel Mare, pe când Caria era un ţinut îndepărtat al Imperiului Persan.

Citatele de la începutul capitolelor sunt preluate din *Dialogurile morţilor,* ale lui Lucian, traduse de M.D. Macleod şi folosite cu permisiunea Editurii Harvard University Press. Acest dialog este o conversaţie fictivă între spiritul regelui Mausolos şi cel al filosofului numit Diogene cel Cinic. Dacă citiţi începuturile capitolelor în ordine, veţi putea urmări firul discuţiei lor. Regele Mausolos a fost îngropat în mausoleul din Halicarnas, iar tatălui lui Alexis i s-a dat numele după Diogene cel Cinic, care a dispreţuit bogăţiile acestei lumi şi a trăit într-un butoi.

Ghidul care urmează ar putea fi de ajutor.

Ac de prins veşminte de peplum - Ac lung, decorativ, folosit la prinderea unui model vechi de veşmânt femeiesc, numit peplum.

Acropolă - O fortăreaţă uşor de apărat, de obicei construită pe un deal, în interiorul zidurilor oraşului, unde cetăţenii se puteau refugia în cazul unui atac.

Adunare - Un grup mare de cetăţeni responsabili de legile specifice oraşului lor şi de politică, în general. Aceasta se întrunea la intervale regulate în timpul anului şi mult mai des în cazul unor urgenţe.

Afrodita - Zeiţa greacă a iubirii. Era foarte frumoasă.

Amforă - Piaţă.

Agora - Un vas în care se păstra ulei sau vin.

Ares - Zeul grec al războiului. Statuia lui era aşezată pe stânca ce domina Halicarnasul.

Bile de vot - Erau folosite pentru votare într-un proces public. Erau de două feluri: cu găuri în centru (vinovat) şi fără găuri (nevinovat). Juraţii primeau câte una din fiecare şi votau punând bila aleasă în urna de vot, şi pe cealaltă, în a doua urnă.

Centaur - Animal din mitologia greacă cu corp de cal şi bust şi cap de om.

Chiton - Îmbrăcăminte femeiască, prinsă cu broşe şi agrafe, nu cu ace.

Cinic - Un adept al filosofiei greceşti care pretindea că nu poţi fi bun decât dacă întorci spatele plăcerilor lumeşti, inclusiv familiei şi prietenilor. Cel mai faimos cinic a fost un corintean numit Diogene care a luat această filosofie drept literă de lege şi şi-a părăsit căminul, alegând să locuiască într-un butoi.

Clepsidră - Două urne marcate cu linii şi prevăzute cu robinete. Erau puse una peste cealaltă, astfel încât, dacă robinetul era deschis, apa din urna de sus curgea în cea de jos, făcând posibilă măsurarea timpului. Când apa se scurgea complet, urnele puteau fi răsturnate, şi procedeul – repetat.

Coroană de mirt - Coroana de frunze de mirt purtată de cel care vorbea în faţa Adunării.

Gorgonă - Femeie din mitologia greacă cu şerpi în loc de păr. Se spunea că privirea ei preschimba oamenii în piatră.

Harpie - O creatură hidoasă din mitologia greacă, pe jumătate pasăre, pe jumătate femeie, cu o limbă afurisită.

Hidrie - Vas pentru apă.

Himera - Monstru femelă, cu trei capete (parte leu, parte ţap, parte şarpe), care scuipa foc şi obişnuia să terorizeze Licia, ţinut din vecinătatea Cariei. A fost ucisă de Belerofon, care, călare pe calul înaripat Pegas, i-a aruncat o bucată de plumb în gură. Acesta s-a topit şi i-a provocat moartea. În această poveste, Himera readusă la viaţă nu putea scuipa foc.

Magia statuilor - Când Alexis aduce la viaţă o statuie, între ei se stabileşte o legătură magică datorită căreia nu-şi pot face rău unul altuia şi nici nu se pot părăsi unul pe altul. Statuile trezite sunt reci şi netede, au darul de a sta nemişcate precum statuile, sunt foarte puternice, au sânge negru închegat care este otrăvitor pentru oameni cât timp nu este încă uscat, nu simt durerea şi nu pot fi rânite decât de obiecte din aur.

Mausoleu - Mormântul bogat ornamentat al regelui Mausolos din Caria. Una dintre cele şapte minuni ale Antichităţii, se afla la răscrucea din centrul capitalei Halicarnas. Mai târziu, toate

mormintele construite în acelaşi stil au căpătat denumirea de mausoleu.

Mercenar - Soldat care luptă pentru bani, nu pentru apărarea propriei ţări. Halicarnasul era apărat de un amestec de trupe persane, care răspundeau în faţa satrapului Orontobates, şi mercenari din Caria conduşi de generalul Memnon (care a fost considerat unul dintre cei mai buni dintre generalii împăratului persan, chiar dacă el însuşi era mercenar).

Midas - Strămoşul îndepărtat al lui Alexis, un rege legendar al Frigiei care putea transforma lucrurile în aur prin simpla atingere. Midas a vrut să se lepede de harul său când din greşeală şi-a preschimbat propria fiică în aur, şi a fost „vindecat” când s-a spălat în râul de pe muntele Tmolus. Alexis a moştenit harul acestuia, dar cu efect invers: putea preschimba aurul în alte lucruri şi să aducă la viaţă statui vopsite cu aur (vezi, plagia statuilor”).

Mumificare - Tehnică de conservare a morţilor, de obicei prin înfăşurarea cadavrului în bandaje, care provine din Egiptul antic.

Muntele Tmolus Munte lângă Sardis, unde regele Midas s-a dus să se spele în râul Pactolus şi şi-a pierdut harul magic. Aici îl ducea Neaera pe Alexis în fiecare an, pentru a se ruga zeului râului să-i dea harul înapoi.

Nodul gordian - Un nod complicat folosit de regele Gordius al Frigiei ca să lege oiştea carului său cu boi. L-a dedicat Templului lui Zeus din Gordion, şi legenda spunea că acela care va reuşi să-l desfacă va fi stăpânul întregii Asii. În anul 333 î.Hr., Alexandru cel Mare l-a tăiat cu sabia.

Pan - Un zeu grec minor, pe jumătate ţap, pe jumătate om, care era vestit pentru purtarea lui sălbatică.

Pegas - Cal înaripat legendar al eroului Belerofon, care a ucis Himera.

Poseidon - Zeul grec al mării şi al cailor. El provoca cutremurele de pământ.

Satrap - Conducător persan aşezat pe tronul ţinuturilor îndepărtate precum Caria, ca să domnească în numele împăratului. Orontobates, tatăl lui Phoebe, s-a căsătorit cu o prinţesă din Caria, devenind astfel şi satrap, şi rege al Cariei.

Sclavi - Însemnaţi cu floarea de crin sclavi care serveau în apartamentele femeilor în palatul din Halicarnas. Li se tăia limba ca să nu poată vorbi despre cele văzute acolo. Însemnul florii de crin de pe palmele lor arăta că se putea avea încredere în ei pentru paza femeilor regale.

Sirenă - Creatură marină frumoasă. Se spunea că sirenele îi adormeau pe marinari cu cântecele lor, astfel încât corăbiile acestora naufragiau pe stânci.

Teatru(amfiteatru) - Depresiune semicirculară pe o parte a unui deal, deschisă spre cer, cu rânduri de scaune săpate în stâncă şi cu o scenă. Cele mai multe oraşe construite în stil grecesc aveau un teatru.

Urnă Vas mare folosit pentru depozitare sau pentru plantarea florilor şi a copacilor.

Uzurpator - Persoană care ia pe nedrept tronul unei ţări. În Halicarnas, cei care o sprijineau regina Ada îl considerau pe satrapul persan Orontobates un uzurpator, deşi acesta se căsătorise cu o membră a familiei regale.

Zeus - Cel mai important zeu al mitologiei greceşti. Controla vremea şi arunca fulgere.